

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

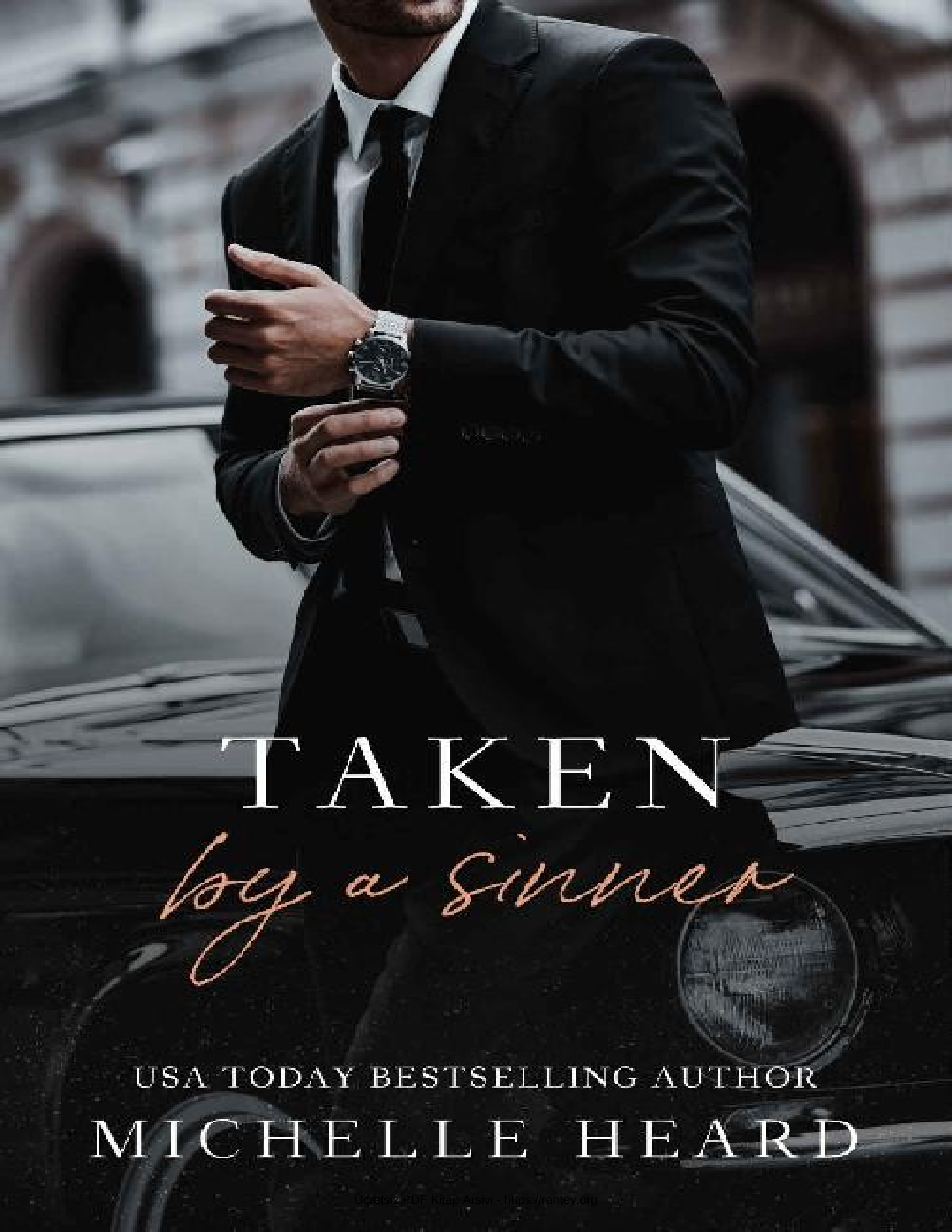
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAKEN

by a sinner

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MICHELLE HEARD

Sinopsis

Mafyanın karanlık sularında boğulurken, bir çıkış yolu bulmaya kararlıyım.
Gözümü bir film yapımcısı olmaya diktim ve hiçbir şeyin ya da kimse yoluma çıkamaz.

Sonra annem emekli bir mafya babasıyla evlendi ve ben de Yunan mafyasının başını üvey kardeşim olarak aldım.
Nikolas Stathoulis iyi hazırlanmış planlarımı mahvetmeye kararlı. Acımasız şöhreti beni evimin güvenliğine koşturuyor.
Ama o hep orada. Kampüste. Evimde. Onun kurallarına göre oynamamı bekliyor.

Keşke onun tanrısal özelliklerini görmezden gelebilsem ve kalbimin onu gördüğümde takla atmasını engelleyebilsem.

Yunan Tanrısı mı? *Oldukça fazla.*
Ama o kaba, talepkar ve hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir... Değil mi?

Bölüm 1

Tessa

Nikolas; 36. Tessa; 21.

Silahlı bir muhafız oymalı ahşap kapıyı açıyor ve başıyla onaylayarak, eve girebilmem için kenara çekiliyor. Stathoulis'lerin evini sadece ikinci kez ziyaret ediyorum, bu yüzden burası hala yabancı ve korkutucu. Mülkün dört bir yanına dağılmış korumalara asla alışamayacağım.

Birkaç hafta önce annem Yunan mafyasının emekli vaftiz babasıyla nişanlandı. Bu akşam ilk aile yemeğimizi yiyeceğiz ve Peter'ın çocukları Nikolas ve Athina ile tanışacağım için endişeli olduğumu söylememe gerek yok sanırım.

Peter'la birkaç kez konuştuğumda, her seferinde küçük bir kız gibi kıpır kıpırdım. Adamın ciddi bir kaş yapısı var ve bu da onu tehditkâr ve çabuk sinirlenen biri gibi gösteriyor. Bana karşı hiçbir zaman düşmanca davranmamış olsa da, her zaman diğer ayakkabının düşmesini bekliyormuşum gibi hissediyorum.

Annem bana onun tatlı ve sevecen biri olduğunu ve endişelenmemi gerektirecek bir şey olmadığını söyledi. Her ne kadar annemin Peter Stathoulis'le evlenmesi fikrinden hoşlanmasam da, bu onun seçimi. Mutlu olmayı hak ediyor.

Babam ben sekiz yaşındayken bir kayak kazasında öldü ve annem tüm zamanını beni yetiştirmekle geçirdi. Sosyalleşmeye ancak ben Vancouver Film Okulu'nda derslere başladıktan sonra devam etti.

Peter onu mutlu edecekse, ilişkilerini desteklemek için elimden geleni yaparım. Ama mafyanın bir parçası olmak istemiyorum. Babam öldükten sonra mafyayla çok fazla ilişkimiz olmadı. Babam mafyada çok aktif bir rol oynamadı. Sadece muhasebecilerinden biriydi ve işin şiddet tarafına hiç katılmadı.

Gerçi bu annemin tercihi. Ben ise derslerime odaklanmaya devam edeceğim ve mezun olduktan sonra yapımcı olarak kariyerimi sürdüreceğim.

Saldırıya uğramayı bekleyen bir geyik gibi, etkileyici merdiveni ve ışıltılı altın avizesiyle giriş holüne dikkatle bakıyor, hangi yöne gitmem gerektiğini merak ediyorum. Buraya en son geldiğimde annemle gelmiştim. Sanırım yemek odası sağımda. Işıklar açık olmasına rağmen, her şey karanlık ve ürkütücü geliyor.

Endişemin sebebi Nikolas'la yüz yüze görüşmekten korkmam. Mafyayla bir ilgim olmayabilir ama Nikolas'ın acımasız ve merhametsiz olduğunu duydum. Ne zaman adı geçse, hep korku içindeyim.

"Theresa, *agápi mou*." Annemin bana 'aşkım' diye seslendiğini duyunca başımı sola çeviriyorum ve yüzümde rahatlamış bir gülümseme belirliyor. Saf altından dikilmiş gibi görünen denizkızı elbisesinin içinde çok güzel görünüyor.

"Anne," diye sırtıyıyorum sarılmak için yaklaşırken. Yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Vay canına, muhteşem görünüyorsun." Geride durup elbiseyi incelemek için bir gösteri yapıyorum.

"Bu gece önemli." Bakışları omzu açık, krem saten elbisemin üzerinde geziniyor ve

çıplak omzumdan uzaklaştırdı. "Uyuşuyoruz. Güzel."

Zayıf olmadığım ve hayatım boyunca kilomla mücadele ettiğim için elbisenin içinde zaten kendimi rahatsız hissediyorum, bu yüzden annemin gözleri uyluğun ortasında biten yırtmaçta kilitlendiğinde ve onaylamayacakmış gibi görüldüğünde, kırırdanmaya başlıyorum.

Theresa bir şey söyleyemeden Peter geniş merdivenlerden iner. "Theresa," diye gülümsüyor. "Hoş geldin."

Yüzümü kibar bir gülümsemeye zorladım. "Teşekkür ederim, Mr.

Stathoulis."

"Yakında aile olacağız. Bana Peter de."

Ön kapı açıldı ve omzumun üzerinden baktım. "Gerçekten mi Nikolas? Şu dağınıklığa bak," diye azarlıyor bir kadın, Sonra otuzlu yaşlarının başında bir güzel, bir kraliçe gibi eve girer. Athina olmalı, Peter'ın kızı. Yüzündeki çatık kaşları kovan bir gülümsemeye Peter'a doğru ilerliyor. "*Mpampà mou*, üzgünüm geciktik."

Athina'nın peşinden bir adam geliyor ve kıkırdayarak, "Bu gece sıcak koltukta oturanın ben olmadığımı sevindim," diyor. Onun Athina'nın kocası Basil olduğunu tahmin ediyorum. İnsanı kolayca rahatlatabilen dostane bir yüzü var.

"Ne oldu?" Nikolas eve girdiği sırada Peter kızına sorar.

Gözlerim, düğmelerini açtığı resmi beyaz gömleğinin kollarını boyayan kana yakınlaşıyor ve sadece *kutsal bok olarak* tanımlayabileceğim bir göğsü ortaya çıkarıyor. Altın rengi deri, değerli metalden oyulmuş gibi görünen kasların üzerinde sıkıca yayılıyor.

Odadaki en uzun boylu kişi o. Düşmüş bir meleğin ihtişamına sahip. Koyu kıllarla kaplı sert çenesi, yüksek elmacık kemikleri ve günahkâr gecelerin rengi olan keskin gözleri nefes alma yeteneğimi elimden alıyor. Bir saniye içinde onun fazlasıyla yakışıklı her bir santimetrekaresine bakıyorum.

Yüz hatlarını karartan acımasız bir ifade bana, eline geçen her damla kanın peşinde olan intikamcı bir Tanrı izlenimi veriyor.

Zaten kanlı olan elleri.

İçgüdüsel olarak anneme yaklaşıyorum.

Nikolas hayatımda gördüğüm en çekici adam olabilir ama onun Yunan mafyasının vaftiz babası olduğunu öğrenince vücudumdaki tüm sinirler endişeyle geriliyor.

Kahretsin, bu adamın yakında üvey kardeşim olacağına inanamıyorum. Bunu düşünmek bile delilik.

Kanada'nın en korkulan adamı ve ben onunla iş birliğı yapmak zorundayım. Saf delilik.

Onunla göz göze gelmek bile damarlarımda korkunun dolaşmasına yetiyor. Ondan dalga dalga yayılan acımasız hava, saklanacak bir yer bulabilmeyi dileyerek sertçe yutkunmama neden oluyor.

Peter'ın koyu renkli, gür kaşları birbirine yaklaşarak onu avının üzerine çullanmaya hazır bir kartala benzettir. "Nikolas?"

Gözlerim Nikolas'a kayıyor, o da merdivenlerden çıkmadan önce babasına kızgın bir bakış atıyor.

Peter oğlunun peşinden yola koyuluyor, ardından giriş holüne öyle garip bir hava çöküyor ki, evimin güvenliğine koşmak için can atıyorum.

Athina anneme döndü. "Özür dilerim, Theía Helena."

Annem, sanki mafya lideri gömleğine ve ellerine bulaşmış birinin kanıyla yanımızdan geçmemiş gibi umursamaz bir el sallıyor. Athina'nın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra bana dönüyor.

Hala aklım başımda değil.

Annem beni "Bu benim Theresa'm" diye tanıtıyor.

"Ben Athina." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi anladıktan sonra, "Kardeşim adına özür dilerim. Aile toplantılarında her zaman bu kadar çılgın olunmaz."

Madem öyle diyorsun.

Diğer adamı daha yakına çeker. "Bu benim kocam. Basil."

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diyorum sesim gergin bir şekilde. Annem sosyal bir kelebekken, ben rahmetli babama çekmişim. Kendimi en çok kamera ve senaryoların arkasında evinde hisseden içe dönük biriyim, bu yüzden bu gece kesinlikle yorucu olacak.

Anneme bir bakış attım, açıkça bundan hiç hoşlanmadığımı söylüyordu.

Annem beni görmezden gelerek, "Erkekleri beklerken yemek odasına geçelim" dedi.

Elini sırtıma koyuyor ve yürümeye başlaman için beni sertçe dürtüyor. Ona doğru eğilerek fısıldıyorum, "Ciddi misin anne?"

"Sus!"

Bizim evdeki dikdörtgen masanın aksine, Stathoulis ailesinin yuvarlak bir yemek masası var. Bir sandalyeye itildim, sonra annem sağımdaki koltuğa oturdu.

Garip atmosfer giriş salonundan itibaren bizi takip ediyor, başımızın üzerinde kalın bir şekilde asılı duruyor. Tüm kaslarım sanki vücudum ilk tehlike işaretinde kaçmaya hazırmış gibi gergin.

Yine de Nikolas kanlar içinde eve girdiğinde kaçmalıyım. Bu gece işkence gibi uzun olacak, orası kesin.

Annem ve Athina yaklaşan düğün hakkında konuşurlarken, Nikolas'ın buraya gelmeden hemen önce birini öldürmüş ya da en azından işkence etmiş olma ihtimali vardır.

Tanrım, annem ne düşünüyordu? Seçebileceği onca adam varken, mafyanın emekli mafya babasını seçmek zorundaydı.

Dürüst olmak gerekirse, mafyanın içinde büyümüş olmama rağmen, mafya hakkında pek bir şey bilmiyorum. Annem beni hep korudu, özellikle de babam öldükten sonra. Duyduklarımın çoğunu mafya prensesi olan okul arkadaşlarımdan ve her fırsatta adama bayılan nefret dolu kuzenim Irene'den duydum. Bazı arkadaşlarım da Nikolas'a deliler gibi aşıktı ama geri kalanlar ondan ölümden korkar gibi korkuyordu. Onun nasıl bir adam olduğunu kendim öğrenmek istemediğim için kendimi mafyanın karanlık sularından uzak tuttum.

Ve bu şekilde devam etmeyi planlıyorum.

Basil telefonuyla meşgulken Athina bana alaycı bir gülümseme veriyor. Bunu fark ediyor ve cihazı kocasının elinden alıyor. "Masada telefon yasak." Sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Film yapımcılığı okuyorsun, değil mi?"

"Ah... evet." Boğazımı temizliyorum.

"İlginç olduğunu düşünüyorum. Bu alanda çalışan biriyle hiç tanışmamıştım," diye cevap veriyor Athina, ses tonu dostça ve koyu kahverengi gözlerinde parlayan gerçek bir ilgiyle.

Şimdi ona gerçekten bakabildiğime göre, muhteşem olduğunu kabul etmek zorundayım. Nikolas'ınki gibi dolgun dudakları ve yüksek elmacık kemikleri var. Yanılmıyorsam Athina benden on bir yaş büyük. Sadece yaş farkı bile bizi birbirimizden ayırıyor, onun bir mafya prensesi olduğu gerçeğini bir kenara bırakırsak, ben... ben ondan en uzak şeyim.

Nikolas'ın sesi tehlikeli bir hırıltıyla yemek odasına taşınıyor: "Kapına daha fazla ceset gelmesini istemiyorsan, lanet şehrimden defolup gideceksin." Gözlerim girişe kayıyor ve odaya girerken yaptığı görüşmeyi sonlandırışını izlerken buz gibi bir korku omurgamdan aşağı süzülüyor.

Vay anasını. Bu gerçekten oluyor. Az önce birini tehdit eden bir adamla gerçekten sosyal olmak zorundayım - cehennemin vücut bulmuş hali gibi görünen bir adamla.

Tanrı yardımcım olsun.

Derin bir nefes alıyor ve Athina'nın başının tepesine bir öpücük konduruyor. "Bir daha olmayacak."

"Olmasa daha iyi," diye mırıldanıyor ama ses tonunda bir ısıklık yok.

Nikolas annesine doğru yürür ve yanağına bir öpücük kondurur. "Kan için üzgünüm Helena."

Annem hiçbir şey olmamış gibi kolunu okşayınca dudaklarım aralandı ve kaşlarım birbirine yaklaştı.

Nasıl olur da bu günlük bir olaymış ve endişelenecek bir şey yokmuş gibi davranabilir? Tanrım, muhtemelen buraya gelmeden hemen önce birini öldürdü ve gözümüzün önünde başka birini tehdit etti!

Peter içeri girip annemin yanına oturuyor ama sandalyemin yanında duran Nikolas'tan gözlerimi alamıyorum.

Oh, Tanrım.

Kalbim bir anda çılgınca atmaya başlıyor ve ılık bir bahar akşamı olmasına rağmen tenime yayılan bir ürperti beni üşütüyor.

Kendimi beşinci kategori bir kasırganın rüzgârlarıyla yüzleşmek üzere olan bir toz zerresinden daha küçük hissederek, bir şekilde ayağa kalkmayı başarıyorum, bacaklarım uyuşmuş ve altımda yol vermekle tehdit ediyor.

Nikolas'ın keskin ve acımasız bakışları bedenimi boydan boya tarıyor, sonra gözleri benimkilerle kilitleniyor. O gözlerde kesinlikle günahkâr geceler dönüyor. Seksi olanından değil, acımasız ve acı verici olanından. Birden sertçe yutkunma isteği duyuyorum.

"Bıraktığım ilk izlenim için özür dilerim." Sesi bir özürden çok bir tehdide benziyor, derin ve tehlikeli.

Her nasılsa, görgü kurallarımı hatırlıyorum. Kendimi tanıtıyorum, sesimdeki gerginlik korktuğumu ele veriyor,

"Theresa Drakatos. Bana Tess denmesini tercih ederim."

Elini kaldırıyor ve daha birkaç dakika önce derisini kaplayan kanı hatırlayarak ona bir yılanmış gibi bakıyorum.

Evet, hayır. Bu benim için zor bir pas. Hayatımda böyle bir kötü karmaya ihtiyacım yok.

Bakışlarım dikkatle onunkilere yöneliyor ve koyu kahverengi gözlerinin daha da koyulaşmasını izliyorum. İçlerinde eğlenceye benzer bir şey şimşek gibi çakıyor. Bir kedinin fareyle oynarken yaşadığı türden bir eğlence.

Elini geri çekiyor. "Yakında aile olacağımıza göre, formaliteleri bir kenara bırakalım." Bir nefes daha alamadan elleri çıplak omuzlarımı kavlıyor ve beni sert göğsüne doğru çekiyor. Hava yanaklarımı öpmek yerine, dudakları tenimi yakıyor.

Baharat, ham erkeksilik, gizem... ve sinirli bir şeyler içeren zengin ve odunsu kokusu burun deliklerimi dolduruyor.

Muhtemelen kan kokusu.

Güç kokusu.

O kadar hazırlıksız yakalandım ki, ağzı kulağımı bulana kadar neler olduğunu anlayamıyorum. Tüylerim diken diken oluyor. "Bu bana son saygısızlığın olacak. Bir dahaki sefere lanet elimi tut."

Tanrım, tehditkâr fısıltı kadife ve diken gibi ses çıkarıyor ve içimde yoğun bir korkunun ürpermesine neden oluyor.

Beni tuttuğu gibi hemen bıraktı, yüzünde tehditkâr bir sırıtma vardı. Sanki az önce

Beni tehdit ederek, başka koltuklar olmasına rağmen solumdaki koltuğa oturuyor.

Ben yüzleşme yapmam. Asla. Kuzenim Irene'in bana yaptığı işkenceler yüzünden anksiyete ile mücadele ediyorum ve bu yüzden her türlü değişken durumdan kaçınıyorum. Ama Nikolas en az onlar kadar dengesiz.

Tanrım, bu benim için iyi bitmeyecek. Bunu hissedebiliyorum. Sandalyeme geri çöküp az önce olanları görüp görmediğini kontrol etmek için anneme bakıyorum ama o çok meşgul nişanlısına sevgiyle bakıyordu.

"Her şey yolunda mı, Tess?" Athina soruyor, gözleri kardeşiyle benim aramda gidip geliyor.

Nikolas'la kavga çıkarıp annemin akşamını mahvetmek istemediğim için dudaklarımı yukarı doğru kıvrılmaya zorluyorum. "Evet." İkna olmuş gibi görünmüyor, ben de ekliyorum: "Herkesle tanışmak çok yorucu."

Ezici kelimesi yılın en hafif kelimesi! Vay anasını.

Nikolas'ın yanında otururken, sanki her molekül ondan korkuyormuş gibi hava titreşiyormuş gibi hissediyorum.

Peter, "Yemeğin sonunda büyük ve mutlu bir aile olacağız," diyor ama bu daha çok bir emir gibi. Bir garson gelip kadehlerimizi şampanyayla dolduruyor, sonra Peter kendi kadehini kaldırıyor. "Yeni ailemize."

Yakında üvey kardeşim olacak kişi beni şimdiden tehdit etti ve onu sadece birkaç dakikadır tanıyorum.

Evet, Stathoulis ailesinin bir parçası olmak istemediğimden eminim.

Yine de, benden beklenen iyi bir kız gibi, kadehimi kaldırıyorum ve Tanrı'dan yemeği tek parça halinde atlatmayı umuyorum.

Bölüm 2

Nikolas

Sokaklarımda eroin satmaya cüret eden Sicilyalı piçle uğraşmaktan damarlarımda hâlâ öfke kaynıyor.

Aptal herif.

Normalde adamlarımın pisliklerle uğraşmasına izin verirdim ama Vancouver'dan defolup gitmezlerse Sicilya mafyasının geri kalanına ne olacağına dair net bir mesaj göndermek istedim. Şampanya bardağının yarısını içiyorum ama tatlı köpükler ruh halimi daha da bozuyor. Gözlerim hemen yanıma koşan servis elemanına kayıyor. "Viski," diye emrediyorum, ve bir dakika sonra, bardak önüme kondu.

Yakıcı sıvı öfkemi biraz yatıştırdıktan sonra, yakında üvey kardeşim olacak kıza bakıyorum. Bu düşünce dudaklarımdın tiksintiyle kıvrılmasına neden oluyor.

Theresa Drakatos.

Vücudu hafifçe bana dönük, dikkat çekecek kadar değil ama bana soğuk davranacak kadar.

Onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum, çünkü yakında benim sorunum olacak. Ailenin reisi olarak, Tess benim sorumluluğumda olacak. Bana gösterdiği saygısızlık onun ele avuca sığmayan biri olacağının açık bir göstergesi - buna ne sabrım ne de zamanım var.

Yirmi bir yaşında ve evlenme çağında. Onun için ne kadar çabuk bir evlilik ayarlarsam, onu o kadar çabuk teslim edebilirim.

başka bir adama. Benden on beş yaş küçük şımarık bir kıza ayıracak enerjim yok.

Düşüncelerim elime tiksintiyle bakışına dönüyor ve neredeyse eğlenerek kıkırdıyorum. Hakkını vermek lazım, çok cesurdu. Aptalca ama yine de cesurca.

"Nikolas, Christos'tan haber aldın mı?" Athina beni düşüncelerimden çekip çıkararak soruyor.

"Evet, düğünde olacak." "Nerede kalacak?" Babam soruyor.

"Ailesi olarak burada kalacağını varsayıyorum," diye mırıldandım. Düğün düzenlemeleriyle hiçbir ilgim yok. Sadece kuzenimin katılacağını biliyorum çünkü daha önce bir iş görüşmesi yapmıştık.

Athina bir iç çeker. "Ona soracağım."

"Tuvalet neredeydi?" Tess Helena'ya fısıldar. "Koridorun sonunda, sağdan ikinci kapı."

Tess sandalyeyi arkaya itiyor ve ayağa kalkarak yanımdan geçmek yerine masanın etrafında uzun bir yol izliyor, sırtını bana dönüyormuş gibi yapıyor.

Gözlerim vücudunun üzerinde gezinirken, şaplak atmak için yaratıldığı belli olan kıvrımlı kışına takılıyor. Düşündükçe avuçlarım kaşınıyor.

Bakışlarım kapı aralığında takılı kalıyor ve kendime kızarak dikkatimi tekrar aileme yöneltiyorum ama Tess yemek odasına döner dönmez gözlerim ısı güdümlü bir füze gibi ona kilitleniyor.

Kremsi tenini ve yüzünü çevreleyen zengin çikolata rengi saçlarını inceliyorum. Annesi gibi aristokrat bir burnu ve kaşları yok, onun yerine yüz hatları narin.

Tess'in yaşıtı olan ve bir deri bir kemik kalan çoğu sosyetikten farklı olarak, vücudu elbiseyi mükemmel bir şekilde dolduruyor. Onun dolgun ve sağlıklı kıvrımlarını takdir etmeden edemiyorum.

Beni ona bakarken yakalıyor, sonra gözlerini kısıyor.

Dediğim gibi, cesur ama aptal.

Öfkemi körükleyen bir bakışı paylaşıyoruz. Beni tanıyan herkes, beni kızdırmak için fazla bir şeye gerek olmadığının farkındadır. Mafyanın başı olarak acımasız ve affetmez olmalıyım ki düşmanlarım benimle uğraşmamaları gerektiğini bilsinler.

Benim dünyamda korku en değerli şeydir ve bu kız bunu çok yakında öğrenecek. Korkulanlar dünyayı yönetir. Korkanlar ise piyondan başka bir şey değildir.

Hiç kuşkunuz olmasın, o bir piyon olacak.

Tess koltuğuna oturduğunda, hafif kadınsı bir kokuyla karşılaşıyorum. içek ve vanilya esintileri içeren taze bir şey. Güzellik ve gençlik gibi kokuyor... bozulmaya hazır.

Telefonum ötüyor ve cebimden çıkarıp en iyi arkadaşım ve sağ kolum Andreas'tan gelen mesajı kontrol ediyorum. Birlikte büyüdüğümüz bu adam benim için bir kardeş gibi ve güvendiğim birkaç kişiden biri.

Mesaj alınmış gibi görünüyor. Sokaklar sessiz.

Cevabımı yazarken ağzımın kenarı kalkıyor.

İyi haberlerim var.

Saniyeler sonra, cihaz elimde titriyor.

Rahiplikle görüşmeyi unutma. Uçuşun için seni bir saat içinde alırım.

Telefonu cebime geri sokuyorum ve viskiden bir yudum daha alıyorum, garson bardağımı yeniden doldurmak için aceleyle yaklaşıyor.

Düşüncelerim Rahiplikle olan toplantıya yöneldi. Bizler dünyayı yöneten en önde gelen suç ailelerinin beş lideriyiz. Tek bir kuralımız var - birbirimizin işlerine ya da ailelerine bulaşmayacağız - dünyanın geri kalanı adil bir oyun.

Sandalyemde arkama yaslanarak kadehi çeviriyorum, düşüncelerim Rahipliğin diğer dört üyesinin etrafında dönerken gözlerim kehribar renginde dönen sıvıya odaklanıyor.

Liam Byrne, İrlanda mafyasının başı. Gabriel Demir, Türk mafyasının başı. İtalyan mafyasının Don'u Luca Cotroni ve Bratva'dan sorumlu Viktor Vetrov. Luca ve Viktor kardeş gibi yakınlar ve bu iki adamla ittifakın ne kadar değerli olduğunu çabucak öğrendim. Ortak güçleri varken ikisinden birini kızdırmak aptallık olurdu.

Rahiplik her üç ayda bir Los Angeles'ta bir araya gelerek aramızdaki ilişkileri medeni bir şekilde sürdürüyor. Dünyayı dize getirecek bir savaştan kaçınmak için.

Önüme konan bir tabak dikkatimi tekrar yemeğe çekiyor. Musakka yediğimizi fark ettiğimde ağzımın kenarı hafifçe kalkıyor. Babamın en sevdiği yemek. Athina bir keresinde yapmaya çalışmış ama sadece simsiyah bir çıtırtıya dönüşene kadar yakmayı başarmıştı. Kız kardeşimin iyi bir aşçı olmadığını söylemeye gerek yok.

Babama ve Helena'ya bakıyorum ve yemeği hazırladığı için teşekkür etmek amacıyla Helena'nın eline bir öpücük kondurmasını izliyorum.

Babam bana yeniden evlenmeyi düşündüğünü ilk söylediğinde çok mutsuzdum. Annemiz iki yıl önce vefat etti ve hiç kimse onun yerini alamayacak. O çok sevgi dolu ve mükemmel bir anneydi ve diğer herkes onun yanında hep sönük kalacak.

Ama onu mutlu gördüğüm ve Helena'nın onun için iyi olduğunu bildiğim için babamın isteklerini kabul ettim. Yetmiş iki yaşında yeni bir eş istiyorsa, ben kimim ki onu durdurayım?

Biz yemeğin tadını çıkarırken sohbet düğün etrafında dönüp duruyor. İlgilenmiyorum, düşüncelerim işime dönüyor.

On iki yıl önce babamdan devraldım ve o zamandan beri sadece Yunanistan ve Kıbrıs'ın değil Kanada'nın da her santimetrekaresine sahip olarak faaliyetlerimizi demir yumrukla genişlettim. Babam Yunanistan'ı ancak annemin ölümünden sonra terk etti, Athina ve ben ise Vancouver'ı on yılı aşkın bir süre önce evimiz haline getirdik.

Bölgeme girmeye çalışan Sicilya mafyası karşılaştığım ilk direniş. Elbette yıllar içinde karışıklıklar oldu ama hiçbirisi böylesine değildi. Sicilyalılar son üç aydır dalga dalga geliyorlar, tıpkı bir türlü yok olmayan bir haşere gibi.

Liam'ın Chicago'daki hakimiyetini sıkılaştırması yüzünden olduğunu hissediyorum. Bu akşamki toplantıda öğreneceğim.

Tatlı masaya getirildiğinde, Tess'in de benim kadar sessiz olduğunu, sadece dinlediğini ama sohbete katılmadığını fark ediyorum. Nedimelerin kıyafetleri konuşulurken, sarı bir gelinlik giyme fikrinden nefret ediyormuş gibi burnunu kıvrıyor.

"Aynı fikirde değil misin?" Diğerleri duymasın diye usulca mırıldanıyorum.

Tess bakışlarını yüzüme çevirmeden önce gözle görülür bir şekilde irkiliyor. "Ben bir şey söylemedim."

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Söylemene gerek yoktu. Yüzündeki ifade çok şey anlatıyordu."

Benim için duyduğu korku gözlerinde dans etse de hafifçe kaşlarını çatıyor. "Yüz ifadelerini okuma konusunda uzman mısın?"

"Evet." Beni işimde bu kadar iyi yapan şeylerden biri de bu.

Dikkatini baklavaya vermeden önce gözlerini deviriyor ve sağ kaşımın tehlikeli bir şekilde kalkmasına neden oluyor. Ona daha yakın olmak için başımı sağa doğru eğerek fısıldıyorum, "*Pas gyрэvontas Gia mpeládes.*"

Bakışları tekrar bana doğru kayıyor, kızgınlık gözbebeklerinde altın beneklerin canlanmasına neden oluyor. "Yunancam paslanmış. Tercüme etmek ister misin?"

Ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. "Belanı arıyorsun."

Tess göz temasını bir süre daha sürdürdükten sonra korku yüz hatlarını sıkılaştırıyor. "Her şey böyle mi o l a c a k ?

Her fırsatta beni tehdit mi edeceksin?"

Bu sefer ona tam bir gülümseme veriyorum. Kaşları çatılmadan önce birkaç kez göz kırpmıyor.

"Bana saygısızlık etmeyi bırak, ben de tehditleri bırakayım." Tess şu anda ne kadar şanslı olduğunu anlamıyor gibi görünüyor. Ben daha azı için adam öldürdüm.

Gözleri yüzümde geziniyor, sonra şöyle diyor: "Neyse ki düğünden sonra birbirimizi görmek zorunda kalmayacağız, o yüzden bir sorun çıkmayacak. O zamana kadar birbirimizi görmezden gelmeyi kabul edelim."

Benden bir kıkırdama kaçıyor ve ailemin dikkatinin bana çevrilmesine neden oluyor çünkü bu sık yaptığım bir şey değil. Ayağa kalkıp manşetlerimi ve ceketimi düzeltirken Tess'e bakıyorum. "Her ne kadar eğlenceli olsa da katılmam gereken bir toplantı var." Bakışlarım önce babama, sonra tekrar Tess'e yöneliyor. "Ailelerimizin evlendikten sonra işlerin nasıl yürüyeceğini açıklamalarına izin vereceğim, böylece herhangi bir tatsız yanlış anlaşılma yaşanmayacak."

Babama ve Helena'ya başımı sallayarak yemek odasından çıkıyorum, keşke Tess'in üzerine düşmek üzere olan bombaya vereceği tepkiyi izlemek için kalabilseydim.

Bölüm 3

Tess

Annem bana yalvaran bir bakış atıyor, sessizce anlamamı istiyor, sonra Peter "Pek bir şey değişmeyecek" diyor.

Nikolas öyle düşünmüyor gibi.

Peter bana aşırı sabırlı bir gülümseme veriyor ama bu gözlerindeki karanlık ifadeyi azaltmaya yetmiyor. "Nikolas, Athina ve Basil'e sosyal etkinliklerde eşlik etmen beklenecek, böylece aile birleşik bir cephe sergileyecek."

Ahh... Ben sosyal etkinliklere katılmam. Hem de hiç. Ben evcimen biriyim, sosyal bir kelebek değilim. Ayrıca Nikolas'la vakit geçirmek her ne pahasına olursa olsun kaçınmak istediğim bir şey.

Ben daha kendimi açıklamaya çalışmadan Peter devam ediyor: "Her Pazar bizimle öğle yemeğine katılman bekleniyor."

Sınavlarla meşgul olursam ne olur?

Bu sefer ben ağzımı açıyorum ama Peter devam ediyor. "Ve her zaman yanında iki koruma olacak."

Kaşlarım havaya kalktı. Çenem gevşiyor. Bir an için konuşma yetisini kaybetmiş bir aptal gibi sadece başımı sallayabiliyorum.

Kahretsin.

Her şey böyle başlıyor. Benden bir mafya prensesi olmamı bekliyorlar. Bunun neleri gerektirdiğini gördüm.

Özgürlük yok. Görücü usulü evlilikler. İstismar.

Göğsüm sıkışıyor ve klostrofobik hissediyorum çünkü hayatım üzerinde sıfır kontrolüm kalana kadar taleplerin gelmeye devam edeceğini biliyorum.

Mafya tarafından yutulana kadar.

Sonunda sesimi buldum. "Ya sosyal etkinlikler için zamanım yoksa? Derslerim tüm boş zamanımı alıyor ve sınavlar yaklaştıkça daha da meşgul olacağım." Nefesimi içime çekiyorum, umarım bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulabilirim. "Ve ya evdeyim ya da kampüsteyim, bu yüzden gerçekten korumalara ihtiyaç olmayacağını düşünüyorum."

Peter sandalyesini geri çeker ve ayağa kalkarken gözleri onaylamama ve uyarı ile doludur. "Bu pazarlığa açık bir konu değil Theresa. Sana söyleneni yapacaksın."

O yemek odasından çıkarken ağzım açık kalıyor, Basil de hemen peşinden geliyor ve masada Athina, annem ve ben kalıyoruz.

Şaşkın bakışlarımı yavaşça anneme çeviriyorum. Bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. Irene canımı yaktığında ve annem sakarlığım yüzünden kolumu ya da kaburgamı kırdığımı düşündüğünde aldığım türden bir gülümseme. Irene'in bana ne yaptığını kimseye söylemeye cesaret edemediğim için böyle düşünmesi annemin suçu değil.

Gizlemek için çok mücadele ettiğim anılar çatlaklardan sızıyor ve bir an için dengem bozuluyor. Beni geçmişe, keder ve korkunun tek yoldaşım olduğu karanlık bir zamana geri sürüklemekle tehdit ediyor.

Birkaç derin nefes alarak vücudumu kaplayan soğuk teri ve bedenimdeki titremeyi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Ellerini. Sadece bu konuşmayı bitirip evime dönmem gerekiyor.

"Anne." Başımı sallayarak, annem titrediklerini fark etmesin diye ellerimi yenmemiş baklava tabağının iki yanında yumruk yapıyorum.

"Çok şey istemiyoruz, *agápi mou*," diyor annem, sesi daha yumuşak.

"Her hafta sonu Pazar öğle yemeklerini yapabilirim," diyerek orta yolu bulmaya çalışıyorum. "Ama gardiyanlar yirmi dört-yedi? Sosyal etkinlikler?"

"Dur, Theresa!" Yanaklarında iki pembe leke belirdi. "Beni utandırıyorsun."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıyorum, derdimi anlatmaya çalışırken gözlerim annemin yüzünde dans ediyor. "Derslerimle ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun ve sosyal etkinliklerle aram pek iyi değil. İki yabancı adamın beni gölge gibi takip etmesini ve kişisel alanıma girmesini boş verin."

"O kadar da kötü olmayacak," diye ekliyor Athina. "Genelde ayda en fazla bir sosyal etkinliğe katılırız."

Oh.

Göğsümde biraz rahatlama oluyor. Ayda bir etkinlikle idare edebilirim. Athina'nın yanından ayrılmayacağım ve onu Nikolas'la aramda bir tampon olarak kullanacağım.

Bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor. "İnsanlarla sosyalleşmek zorunda değilsin, Tess. Sadece görüneceğiz."

"Buna alışacaksın. Bir süre sonra artık rahatsız edici olmayacak." Annem sandalyesinden kalktı ve

ona bakmak için başımı arkaya eğmek zorunda kaldım. "Yakında Stathoulis ailesinin bir parçası olacağız. İşler böyle yürüyor."

Annem her zaman bağımsızlığımı destekledi. Hatta teşvik etti. Şimdi bunu elimden almaya mı başladı?

Bir kez teslim olduğumda, verecek bir şeyim kalmayana kadar benden daha fazlasını bekleyecekler.

Mafya böyle çalışır. Annem omuzlarımdan tutarak beni hızlıca kucaklıyor. "Düşündüğün kadar kötü olmayacak. Olmaya çalış

benim için uygun."

Annem kendi ayakları üzerinde duramadığı için yıllarca Kostas Amca ve Irene ile birlikte yaşadığımızda uyumlu davranmak zorunda kaldığım gibi mi? O zamanlar bu beni neredeyse öldürüyordu ve eminim mafyanın içine çekilirsem beni kesinlikle öldürecek.

Üzerime atılan bu bombayı düşünmek zorundayım. Mantıksızca davranmanın bana zerre faydası olmaz.

"Yazmamız için bize verilen senaryo üzerinde çalışmam gerekiyor." Annemin yanağına bir öpücük kondurarak yüzüme uyumlu bir gülümseme yerleştiriyorum. "Yemek için teşekkürler. Gelecek haftaki spa randevumuz hâlâ geçerli mi?"

"Tabii ki! Düğün için tırnaklarımı yaptırmam gerekiyor."

Athina'ya bakarak gülümsememi korumaya çalışıyorum. "Sizinle tanışmak güzeldi."

Yemek odasından çıkarken çenemi yukarı kaldırmaya zorluyorum. Peter ve Basil'in evin içinde bir yerlerden gelen seslerini duyuyorum ve veda etme zahmetine girmeden

ön kapı için. Beni evimden almak için gönderilen cipin arkasına tırmandım.

Şoför aracı ağır demir kapılardan geçirirken ellerimi kucağımda yumrukluyorum ve parmak eklemlerimin etrafındaki beyaz parmaklarıma bakıyorum.

Bu gecedен önce annemin Peter'la evlenmesini sevmiyordum ama şimdi nefret ediyorum.

Okuldan arkadaşlarımla ve mafya prensesi olarak yetiştirilen birkaç kuzenimin başına gelenleri gördüm. Kukladan başka bir şey değillerdi. Evlenmeye zorlandıkları adamın kolunu süslemek için kullanılan sosyal kelebekler. Her biri sevmedikleri bir adamla istismarcı ve mutsuz bir evliliğin içinde sıkışıp kaldı.

Tanrım, hayır. Bu hayat falan değil.

Bağımsızlığımla elimden alacaklar. Bunu biliyorum. Onlardan gelen her emre itaat etmem beklenecek ve artık hayatım üzerinde söz sahibi olamayacağım.

Hayallerimden vazgeçmek zorunda kalacağım.

Bir şeyler yapmam lazım. Başka bir mafya prensesi olamam.

SUV beni şehrin diğer tarafına götürürken derin nefesler almaya odaklanıyorum.

SUV binamın önünde durur durmaz arabadan fırladım. Şoförün ne yapacağını görmek için beklemiyorum ve asansörü atlayarak merdivenleri hızla çıkıyorum. Ancak ön kapıyı arkamdan kapattığımda derin nefes almak için duruyorum.

Sakin olun. Muhtemelen düşündüğün kadar kötü değildir.

Sonunda kendi özel alanımda olmanın verdiği rahatlama damarlarımda yatıştırıcı bir şekilde dolaşıyor.

Bu daha iyi. Aşırı tepki vermenin faydası yok.

Sadece Pazar öğle yemekleri ve ayda bir etkinlik. Yapılabilir.

Ama gardiyanlar?

Işığ ı yakıyorum ve mabedime göz gezdiriyorum. Her şey beyaz ve açık mavi renklerle dekore edilmiş. Hiçbir alan darmadağ ın değil. Mobilyalara eklenen tek şey, sakın ortama doğal bir hava katan saks ı bitkileri.

Mirastan payıma düş en parayla daireyi satın aldım ve döş edim. Babamın bana bıraktığı parayla da eğitim masraflarımı karşıladım.

Annem sadece aylık yaşam masraflarımı ödüyor.

Ama Peter Stathoulis ile evlendiğinde ne olacak? Onun mali durumunu kontrol altına alacak ve aylık harcamalarımı beni kontrol etmenin bir yolu olarak mı kullanacak?

Tanrım, ya harcamalarımın kontrolü Nikolas'a verilirse? Her hareketimi mi?

Bu bir kabus olurdu!

Bunun olmamasını sağlamak için bir iş bulmam lazım. Mümkün olan en kısa sürede.

Hayatımı sıkı bir şekilde kontrol altında tutma ihtiyacı beni ön kapıdan uzaklaştırıyor. Hızlıca bir çift tayt ve tiş ört giyiyorum, saçlarımı at kuyruğu yapıyorum ve dizüstü bilgisayarım la birlikte pelüş koltuğa oturuyorum.

Özgeçmişimi oluşturmaya ve iş ilanlarını incelemeye başladığımda dengemi yeniden buluyorum.

Bölüm 4

Nikolas

Toplantı için ayrılmış lüks bardaki özel odaya girdiğimde saat neredeyse on bir. Deri, puro, zenginlik ve güç kokuyor.

Liam ve Gabriel'in çoktan masaya oturduklarını fark ediyorum. Liam grubun en yaşlısı, Gabriel ise benimle aynı yaşta. Luca benden sadece beş yaş küçük ve Viktor da yirmi beş yaşında en gençleri.

Güç söz konusu olduğunda yaş önemli değildir.

"Beyler," diye mırıldanıyorum otururken. Hepimiz gıcır gıcır *Armani* takımlar giymiştik.

Selamıma başlarını sallayarak karşılık verdiler.

En iyi arkadaş olmayabiliriz ama aramızdaki sadakat yemini bizi dünyadaki en tehlikeli erkek grubu yapıyor. Birine bulaşırsan, Rahiplikle yüzleşmek zorunda kalırsın.

Bu bizi yenilmez yapar.

Hepimiz yemin ettiğimizde kan yemini ettik ve tek çıkış yolu ölüm.

Bir garson içki siparişimi almaya geldiğinde, Luca ve Viktor her adımlarında tüm İtalyan mafyasının ve bratva'nın gücüyle odaya giriyorlar.

Hepimiz bir şeyler içene ve garson kapıyı arkasından kapatana kadar kimse tek kelime etmiyor. Gerginlik havada titreşiyor.

Luca her zamanki gibi burbonundan bir yudum alıyor ve bakışlarını üzerimde sabitlemeden önce hepimizle göz teması kuruyor. "Sicilyalılarla sorun yaşadığınızı duydum."

"Benim bölgeme girmeye çalışıyorlar." Gözlerim Liam'a kaydı. "Bu konuda bir şey biliyor musun?"

Liam içkisinden yavaşça bir yudum alıyor, tereddütsüz bakışları benimkilere kilitleniyor. "Onları şehrimden kovdum."

Ve şimdi onlar benim sorunum. Tek kelimeyle harika.

"Onlar hakkında bana ne söyleyebilirsin?"

"Baş Antonio Manno," diye mırıldanan Liam'ın sesinde o pisliğe karşı nefret fışkırıyor.

Bu bilgiyi zaten biliyorum.

Luca sandalyesine rahatça yerleşir. "O Cosa Nostra'nın bir parçası değil."

Bunu duyduğuma sevindim.

"Onları Chicago'dan çıkarmak sekiz yılımı aldı." Liam bana uyarıcı bir bakış attı. "Kök salmadan önce onlardan kurtulsan iyi olur."

"Bunu yapmayı planlıyorum."

Babası yaşayan en iyi suikastçının muhafızı ve bratvanın bir önceki başkanı olan Viktor bana sırtıyor. "Manno'nun ortadan kaldırılmasını istiyorsan söylemen yeterli."

Bu sorunu kendi başıma halletmem gerekiyor, yoksa Rahiplikte sahip olduğum güçten bir ısırık alacak. Başkalarının sizin için savaşmasına asla izin vermeyin. Bu en büyük zayıflık göstergesidir. Onlardan sadece başka bir yol kalmadığında beni desteklemelerini isteyeceğim.

"Sorunla ben ilgilenirim."

Viktor başını sallıyor ve Luca toplantıya devam ederken tekrar sessizliğe gömülüyor. Önümüzdeki iki saat boyunca gelen sevkiyatları ve bekleyen anlaşmaları tartışıyoruz ve akşam sona ererken Luca bana sırtıyor. "Düğün için neredeyse zaman geldi."

Bu masadaki herkes düğünde olacak. Düşmanlarımıza bir güç gösterisi olacak. Umarım Sicilyalılara benimle uğraşmamaları için cesaret verir.

"Evet. İki haftadan az bir süre." Aklıma Tess geliyor ve onun bu haberi nasıl karşıladığını merak ediyorum.

Muhtemelen küplere bindi.

Bu düşünceye neredeyse kıkırdayacak oluyorum ama tam zamanında kendimi tutuyorum. "Bunu dört gözle bekliyoruz," diyor Luca.

dikkatini tekrar ona verdi. "Peter'ı yıllardır görmedim."

Düğüne katılan beş aileyle birlikte güvenliği arttırmak zorunda kaldım. Eğer bir şeyler ters giderse, kellesi uçan ben olurum.

Gruba, "Güvenlik bilgilerinizin bir listesini bana gönderin, böylece onları temizleyebileyim," dedim. "Düğünde kimlerin olacağını tam olarak bilmek istiyorum."

Her iki adam da başını sallar. Viktor ayağa kalkarak toplantıyı fiilen sonlandırır ve Luca da onu takip eder.

Victor en gencimiz olabilir ama içimizdeki en tehlikeli kişi olduğu kesin. Sicilya sorunu kontrolden çıkarsa, onları ortadan kaldırması için onu kiralamak zorunda kalabilirim.

Ayağa kalkıp ceketimi düzeltirken bu düşünce hiç hoşuma gitmedi.

Geçtiğimiz iki hafta tam bir kasırga gibiydi, düğün için güvenlik ayarlamak ve sokaklarımda dolaşmaya cüret eden lanet Sicilyalıları öldürmekle geçti. Arazide, evde ve mahallede konuşlanmış adamlarım var.

Andreas her şeye göz kulak oluyor, bu da bana biraz olsun huzur veriyor.

Siyah bir smokin giymiş ve Glock'umu güvenli bir şekilde arkama saklamış olarak, düğüne katılan konuklara katılmak için büyük merdivenlerden aşağı iniyorum.

Çiçekler mevcut her alanı kaplıyor ve yumuşak enstrümantal müzik havayı dolduruyor. Servis elemanları karıncalar gibi koşuşturuyor ve arka plandaki müziğe karışan sürekli bir ses uğultusu var.

Verandaya çıktığımda tüm gözler bana çevriliyor. Bazıları hürmetle, bazıları da üstü örtülü bir nefretle dolu. Her bakışta bir şey mi var? Bir miktar korku.

"Nikolas, seni görmek çok güzel," diyor Spiros Doukas, sesi aşırı dostça. Ailemiz birlikte iş yaptı ve adam yeni bir fırsat için yalvarmayı hiç bırakmıyor.

El sıkışıyoruz ve beni ölümüne sıkacak bir konuşma konusunu açmadan yanından uzaklaşıyorum. Toplanmış olan ve diğer konukları sanki bir düğünde değil de engerek yılanlarının inindeymiş gibi izleyen Rahiplik üyelerine doğru ilerliyorum.

Onlara ulaşip ellerini sıktım ve gülümsedim. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

Liam, bakışları beyaz ve sarı dekorlarla, aptalca miktarda çiçekle ve en iyi nevresimlerle kaplı arazide gezinirken kısık bir ısıklık çalıyor. "Bu size epey pahalıya mal olmuş olmalı."

"Hiçbir fikrin yok," diye iç geçiriyorum. Garsona yaklaşmasını işaret ederek bizim için içki sipariş ediyorum. "Babamın ikinci düğünü olduğu için biraz küçültmüşlerdir diye düşünebilirsiniz ama Helena sosyetik biri."

"Müstakbel üvey annenle iyi geçiniyor musun?" Gabriel soruyor. İnsanlarla arası hiç iyi değildir ve diğer konuklara ters ters bakarken bunu açıkça belli eder.

"Babam için iyi biri." Tam o sırada kız kardeşim gözüme çarpıyor. Athina verandaya çıktı, Tess de hemen arkasındaydı. Kız kardeşim beni fark edince bana doğru yöneldi.

Bakışlarım, bana yaklaştığı her adımda baş döndüren Tess'e takılıyor. Ne kadar dikkat çektiğini fark edince alnımda bir kaş çatılıyor.

"Aranızda gelin arayan var mı?"

Luca'nın kaşı kalktı. "Kimi evlendirmeye çalışıyorsun?"

Kadınlara doğru başımı sallıyorum. "Üvey kız kardeşim. Theresa Dracatos."

"Athina'nın yanındaki kız mı?" Liam sorar.

Viktor birden alçak sesle kıkırdadı. "Eğer bakışların öldürseydi, bir metre altında olurdun Nikolas. Anladığım kadarıyla onunla iyi geçinemiyorsun."

Neredeyse yanımızda olan kadınlara dönüp baktığımda, Tess'in gözlerini üzerimde, alnındaki çatık kaşlarla buluyorum.

güzelliğini azaltacak hiçbir şey yok.

Muhtemelen hayatında yapılan değişiklikler yüzünden hala kızgındır.

"Beyler." Athina yanımda durdu, yüzünde mükemmel bir gülümseme vardı.

Eğilip kız kardeşimin şakağına bir öpücük konduruyorum. "Çok güzel görünüyorsun." Gözlerim etrafı tarıyor. "Basil nerede?"

"Babamla." Gözlerini deviriyor. "Muhtemelen tören başlamadan sarhoş olacaklar."

Basil hiçbir zaman mafyaya bulaşmamıştır, ki bu da geriye dönüp bakıldığında iyi bir şeydir. Ailenin gerilimi azaltmak için onun rahat tavrına ihtiyacı var.

Tess'i görmezden gelemeyeceğimi bildiğim için kenara çekiliyorum ve elimi sırtının alt kısmına koyarak, adamların ona iyice bakabilmesi için onu daha yakına itiyorum.

O aslında Rahiplik ve benim aramdaki bağları daha da sağlamlaştırmak için mükemmel bir pazarlık kozu.

"Theresa Drakatos," diye tanıtıyorum onu.

Adamları dikkatle izliyorum ama hepsi onu selamlarken poker suratlarını takınmışlar.

Tanışma faslı biter bitmez Tess kendini gruptan ayırmak için geri adım atmaya çalışıyor ve ben de onu yerinde tutmak için kolumu ona doluyorum. Servis görevlisi içkilerimizi getiriyor ve bir bardak almak için uzandığımda vücudum Tess'inkine dönüşüyor. Yan tarafıma mükemmel bir şekilde oturuyor, başının tepesi omzuma ulaşmaktan sadece utanıyor.

Masum kokusu etrafımda baştan çıkarıcı bir şekilde dans ediyor ve onun sadece müstakbel bir aile değil, bir kadın olduğunun farkına varmamı sağlıyor.

Athina Luca ile sohbet ederken, diğer erkekler de kadınların önünde iş konuşmaktan kaçınarak sosyetenin bahsediyor.

Tess'e daha yakın olmak için eğilerek, "Pazar günü öğle yemeğinde yoktun," diye mırıldandım.

Gözlerini bana çevirmeden önce eğilip onu tutuşumdan çekiyor. "Tamamlamam gereken bir proje vardı. Anneme anlattım."

Gözlerim onunkileri esir aldı. "Bir yemeğe ya da etkinliğe katılamayacaksanız telefonla arama nezaketini göstermenizi beklerim."

"Size rapor vermem gerektiğini bilmiyordum," diye cevap veriyor üstü örtülü bir kızgınlıkla.

Tanrı yardımcım olsun, bu küçük kız cidden bela arıyor.

Elimi dirseğine götürüp onu sıkıca kavriyorum, sonra onu çimenlerin üzerinden, misafir kalabalığının arasından geçirip evin içine sürüklüyorum. Çalışma odasına ulaştığımda, kapıyı arkamdan kapatmadan önce onu içeri itiyorum.

Gözlerim zorlukla kontrol edebildiğim bir öfkeyle onunkileri buluyor. Nefes nefese kaldığını, yüzünün şaşkınlık ve korkudan solgunlaştığını fark ediyorum.

"Ölmek mi istiyorsun, Theresa?" Ona doğru tehditkâr bir adım atarken ısııyorum.

Hızla başını sallıyor. Saçları saten gibi parlıyor, telleri pürüzsüz tenine değiyor. Sonra onun

Dili dışarı fırlıyor ve endişeyle dudaklarını ıslatarak dikkatimi bir sakin etrafına sarılmak için yapılmış ağzına çekiyor.

Bu istenmeyen düşünce damarlarıma arzu akıtıyor, ama kendimi açıkça ifade etme ihtiyacı duyarak yavaşça yaklaşıyorum, kaslarım geriliyor, parmaklarım onun küçük güzel boynunu boğmak için kaşınıyor. Ancak Tess göz temasını sürdürebilmek için başını geriye eğmek zorunda kaldığında duruyorum.

"Bu iş burada bitecek," diye uyarıyorum onu, ses tonum alçak ve karanlık. Saygısız davranışlarına müsamaha göstermeyeceğim. "Sana verdiğim her emre uyacaksın. Bana bir daha asla saygısızlık etmeyeceksin, yoksa Tanrı yardımcın olsun, bu yapacağın son şey olur."

Gözleri korkudan titriyor, ki bu pek tanık olduğum bir şey değil. Genelde sadece bir piçin hayatına son vermeden hemen önce olur ve kendi sidiği ve kanından oluşan bir su birikintisinde yattığı yerde son nefesini verir.

Ancak o zaman Tess'in benden çok korktuğunu fark ettim.

Yine de bana tavır mı yapıyor?

Karşımdaki kadını anlamaya çalışırken alnıma bir kaş çatma yerleşiyor.

Korkak ama cesur. Aptal ama cesur. Tam bir çelişki.

Ve eğer bu beni meraklandırmıyorsa lanet olsun.

Bölüm 5

Tess

Midem dibe vururken nefes alış verişimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum. Derim nemleniyor, vücudum Nikolas'ın tehdidi yüzünden titreyen bir karmaşaya dönüşüyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Sertçe yutkunarak, söyleyecek bir şey düşünmeye çalışıyorum. Yapacak bir şey. Ama beynimde sadece korkudan kaynaklanan bir vızıltı var.

Nefes alış verişlerim hızlanıyor, bu da yaklaşan anksiyete krizinin kesin bir işareti.

Ki bunu görmesine izin veremem.

"Anlaşıldı," bu yüzleşmeyi sona erdirmek için kuru dudaklarımdan boğuk bir kelime döküyorum.

Nikolas başını yavaşça yana eğiyor, tereddütsüz ve karanlık bakışları yüzüme kilitleniyor. Bu sinir bozucu bir durum, sanki saldırıp beni parçalara ayırmak üzere olan bir kurtla yüzleşmek gibi.

Bombayı etkisiz hale getirmek için tekrarlıyorum, "Anlıyorum."

"Gerçekten mi?" Sesi o kadar alçak ve derin ki, muazzam bir tehlikeyle dolu, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Aramızdaki elini kaldırıyor ve ben içgüdüsel olarak bir adım geri çekiliyorum. Hiçbir şeyi kaçırmadan, ceketini düzeltmeden önce gözleri üzerimde daha da keskinleşiyor. "Ben ailenin reisiyim, lanet mafyanın reisiyim."

İki şeyin çok iyi farkındayım.

Nikolas korkutucu bakışlarını üzerimde gezdiriyor, benim endişeyle karıncalanıyor. "Ve benden gelen her emre itaat edeceksin."

Korkudan titriyor olmama ve kalbimin sıkışan göğsümden fırlamasına ramak kalmasına rağmen, "Mafya prensesi olmak istemiyorum," demeyi başarıyorum. Kuru dudaklarımı ıslatıyorum. "Ben sadece annem için buradayım. Mafyanın ya da ailenin bir parçası olmak istemiyorum."

Nikolas aramızdaki mesafeyi ışık hızıyla kapatmadan önce gözlerini bana diyor. Geriye doğru sendeliyorum, bir masaya çarpıyorum, sonra gök gürültülü bir bulut gibi üzerimde beliriyor.

Oh. Tanrım.

Dengemi korumak için masaya tutunarak soluk soluğa kalıyorum ama parmakları boğazımı sıktığında nefesim kesiliyor. Sıkı tutuşu bana onun için çok doğal olan vahşetin bir önizlemesini veriyor.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Kalp atışlarım göğsümde çılgınca bir karmaşadan başka bir şey değil, çok sıkı ve derin bir nefes almayı zorlaştırıyor. Kısa hava patlamaları dudaklarımın üzerinde dalgalanıyor ve onları daha da kurutuyor.

"Bir saat içinde, istesen de istemesen de bu lanet ailenin bir parçası olacaksın." Sesinin tınısı sert, öfkesi onu inanılmaz derecede güçlü gösteriyor. Boğazımı tutuşu şaşırtıcı derecede nazikleşiyor, sonra parmak uçları çenemin üzerinde geziniyor, ta ki avucu alev alev yanan yanağımı içine alana kadar.

Çok samimi hissettiriyor ve yeni bir korkunun alevlenmesine neden oluyor.

Başparmağının ucu dudaklarımın üzerinde geziniyor, gözleri yüzümün her santimetresini yuttuktan sonra benden hızla gelen nefeslere odaklanıyor.

Tanrım, korkumdan zevk alıyor. Sanki bundan besleniyor.

"İyi bir kız olacaksın ve sana söyleneni yapacaksın, yoksa hayatın cehenneme dönecek." Dişleri alt dudağını çekiştiriyor ve beni ısırmamak için kendini zor tuttuğu izlenimini veriyor. "Anladın mı?"

Başımı salladığımda yanağım avucuna değiyor ve tenimi ısıtıyor.

Geri adım atıyor ve ceketini tekrar düzeltiyor. "Senden ne beklendiğinden emin değilsen, Athina'nın yolundan git. O bunu bir sanat formuna dönüştürdü." Ses tonu yine normal, tüm ısrırganlığı ve acımasızlığı gitmiş. Bu beni kamçılıyor, zihnim ona yetişmek için yarışıyor.

Cebinden telefonunu çıkarışını izliyorum. "Numaramı al, böylece ileride planların değişirse bana haber verebilirsin."

Titreyen ellerimle çantamdan kendi telefonumu çıkarıyorum ama çok uzun sürmüş olmalı çünkü Nikolas cihazı elimden çekip alıyor. O numarasını telefonuma kaydederken, ben ondan uzaklaşıp çantamdan bir Xanax alıyorum. Hapı hızlıca dilimin altına yerleştiriyorum ve derin nefes almaya odaklanarak gözlerimi kapatıyorum.

O gidene kadar kendini kaybetme. Kendini toparla.

Birden göğsü sırtıma bastırıyor. Vücudumdaki tüm kaslar kasılırken benden bir ciyıklama kaçıyor. Telefonum

nefesi kulağımın üzerinde gezinirken önümde beliriyor.
"Umarım bu son tartışmamız olur?"

Cihazı ondan alıp başımı sallıyorum.

"Güzel," neredeyse bir canavar gibi hırlıyor.

Sıcaklığının sırtımı terk ettiğini hissediyorum ve saniyeler sonra kapı açılıp kapanıyor.

Tüm gücüm bedenimden akıp gidiyor ve yere yığılıyorum. Derimin üzerinde yeni bir soğuk ter dalgası patlarken, titreyen bir elimle gürleyen kalbimi örtüyorum.

Kahretsin.

Az önce olanların etkisi tamamen hissedilirken gözlerimi kapatıyorum. Kaygım tehlikeli bir şekilde yükseliyor, Irene'in bana yaptıklarının travmatik anıları beni ele geçirip kabuslarımla dolu bir çukura sürüklemekle tehdit ediyor.

Hapın etkisini göstermesi uzun dakikalar alıyor ve kaygı seviyemi kontrol edilebilir düzeye indiriyor. Ancak o zaman ne olduğunu anlayabiliyorum.

Nikolas beni kendi iradesine boyun eğmeye zorlayacak ve eğer onunla savaşmaya devam edersem, bu muhtemelen ölümümle sonuçlanacak. Bu kadar basit.

Başka seçeneğim yok.

İtaatkâr bir mafya prensesi rolünü oynamalıyım.

Tanrı yardımcım olsun.

Nikolas'ın yanında oturduğum için törenden sonra bir Xanax daha almak zorunda kaldım. Ofisteki yüzleşmeden beri,

lanet yanıma yapıştı, varlığı dayanılmaz derecede sinir bozucu.

En azından Irene kutlamaya gelemedi, yoksa bugün mahvolurdum. Teyzemin anneme Irene'in Avrupa seyahatinde olduğunu söylediğini duydum. *Umut ışığı*. Dünyanın öbür ucunda olduğu için uğraşacak bir canavar eksilmiş oldu.

Kutlama tüm hızıyla devam ederken, tabağım önümde el değmeden duruyor ki bu nadir görülen bir durum. İştahımı kaybetmem için çok şey gerekir.

Bakışlarım çiçek aranjmanına kilitlenmiş durumda ve Nikolas'ın yanımda yaptığı her hareketin aşırı derecede farkındayım.

Sinirlerim yıpranmış durumda ve viski bardağına uzandığında irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Bardak önümde beliriyor, sonra alçak sesle mırıldanıyor. "Bir yudum al. Yardımcı olacaktır."

Tartışacak gücüm kalmadığı için bardağı ondan alıyorum. Kehribar rengi sıvı kenarlara çarpıyor ve küçük bir yudum alıyorum, sıvı boğazımı yakarken nefesim kesiliyor.

Nikolas'la kavga ettiğimden beri zihnim durmadan çalışıyor ve kaçınılmaz, acımasız geleceğimden kaçmak için bir yol bulmaya çalışıyorum.

Neşeli bir ses dikkatimi çekiyor ve annemin yeni kocasının söylediği bir şeye gülmesini izliyorum. Kendini mutlu gününe o kadar kaptırmıştı ki Nikolas tam burada boynumu kırmaya karar verse muhtemelen farkına bile varmazdı.

Göğsümde yoğun bir kayıp acısı var çünkü annemi kaybetmişim gibi hissediyorum. Artık onun hayatındaki en önemli kişi ben değilim. Peter Stathoulis o yeri devraldı.

Nikolas bardağı uyuşmuş parmaklarımdan alıyor ve o bir yudum alırken gözlerim bardağın kenarına kayıyor, dudakları bir dakikadan kısa bir süre önce benimkilerin olduğu yere geliyor.

Rahatlamış gibi görünerek kolunu sandalyemin arkalığına rahatça yaslıyor. Vücudum geriliyor ve aramıza biraz mesafe koymak için eğiliyor, ama sonra kolu beni sarıyor ve onun yanına doğru çekiliyorum. Bir kıkırdama çıkardı. "Söylesene *küçük kardeşim, derslerin* nasıl gidiyor?"

Sanki umurundaymış gibi.

Boğazımı temizliyorum, bakışlarım kötü niyet belirtisi olmayan yakışıklı yüzüne sıçırıyor, ardından sert göğsünü tamamlayan siyah yeleğine iniyor.

"Güzel," diye fısıldıyorum. Geri çekilmeye çalışıyorum ama Nikolas omuzlarımdaki tutuşunu daha da sıkılaştırıyor.

Gözlerim tekrar onunkilere kaydığında, başparmağının tenime değdiğini hissediyorum. Bu dokunuş içimde gergin bir enerji dalgası yaratıyor.

"Haziran'a kadar bitirir misin?" diye soruyor, tavrı hala rahat, diğer konuklara birbirimizin yanında rahat olduğumuz izlenimini veriyor, ki bu gerçekten daha uzak olamazdı. Daha önce başka bir insanın yanında hiç bu kadar tedirgin hissetmemiştim.

"Evet."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve onu Azrail'e benzemekten günahkâr bir çekiciliğe dönüştürüyor. "Güzel. Senin için ne kadar çabuk bir evlilik ayarlarsam o kadar iyi." Sözleri içimi ürpertiyor, sonra diğer elini koridorda gezdiriyor. "Burada gözüne çarpan biri var mı? Eğer görüşmelere şimdi başlarsam, Temmuz sonuna kadar seni evlendirebiliriz."

Ne. Ne. Cehennem mi?

"Evlenmiyorum," diye itiraz ediyorum, ses tonum ne zaman onun yanında olsam eksikliğini hissettiğim güçle dolmak yerine zayıf kalıyor. Sanki sadece bana karşı kullanmak için benden güç alıyor.

Adam çok güçlü bir vampir.

Nikolas'ın bakışları benimkilere kilitleniyor, karanlık ve düşünceli. Muhtemelen ölümümü planlıyor.

"Öylesin. Seni ne kadar çabuk başka bir adama teslim edersem, o kadar çabuk benim sorunum olmaktan çıkarsın."

İki sakinleştirici hap ve bir yudum viski için Tanrı'ya şükürler olsun, yoksa kendimi kaybedecektim.

"Neden varlığımı görmezden gelemiyorsun?"

Ağzının kenarı yine seğiriyor. "Stathoulis ailesini temsil ediyorsun, Tess. Hareketleriniz bana ya kötü ya da olumlu yansıyacak." Başını hafifçe eğerek yüzündeki sırıtış daha da güçleniyor. Sıcak ve korkutucu. Şeytan en güzel günahkârdır ve kibirli bir pislik olduğu için bunu çok iyi biliyordur. "Benim iyiliğimi kazanmaya çalışman senin yararına olacaktır."

"Bunu nasıl yaparım? Hayatımı sana devretmeyi, tüm hayallerimden vazgeçmeyi, evlenmeyi ve iki çocuk yapmayı?" Ya ilaçlar yüzünden ya da ben hissettiğimden daha cesurum.

"Hmm." Boğazının derinliklerinden gelen bu ses tüylerimi diken diken ediyor ve kendimi varoluşum boyunca hiç hissetmediğim kadar canlı hissetmeme neden oluyor. "Hayatını bana devretme fikrini sevdim."

Başımı sallayarak, artık üvey kardeşim olan canavara bakarken kaşlarım birbirine çarpıyor. Göğsünün bir yerinde mutlaka bir kalbi vardır. O kadar da kötü olamaz. "Hiç umurunda değil mi?"

Belki de Irene ile aynı kumaştan kesilmiştir, ruhsuz ve zalimdir?

Yüz ifadesi yeniden ciddileşiyor. "Bana önemseyeceğim hiçbir şey vermedin. Tavrını değiştir ve bana aile için bir değer olduğunu göster, o zaman mutlu olup olmadığınla ilgilenmeye başlayabilirim." Öne doğru eğiliyor, gözlerini acımasız bir bakışla esir alıyor. "Beni kızdırırsan, seni evlenmek isteyen en yaşlı puştaya teslim ederim."

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor ve içime ciddi bir Tanrı korkusu salıyor. "Ölmeyi tercih ederim."

"Bu ayarlanabilir."

Ağzım o kadar kuruyor ki viski bardağına uzanıyorum ve ateşli sıvının geri kalanını içiyorum.

Üvey kardeş olarak şeytanla sıkışıp kaldığımı ve bunun benim için iyi bir şey olmadığını bildiğimden, kolunun ağırlığı altında omuzlarım çöküyor.

Beni yanlamasına kucakladı. "Bana itaat edersen iyi geçiniriz."

Evet, doğru.

Nikolas tüm hayatımı mahvetmeden önce onu kendi oyununda yenmenin bir yolunu bulmalıyım.

Bölüm 6

Nikolas

Tess'i isteğime boyun eğmeye zorlamak, onu dizlerinin üzerine çöktürüp ellerimi yiyene kadar onu kırma ihtiyacıyla damarlarımı doldurmamalı. Ama lanet olsun, öyle.

Her titreyişte. Her korku dolu bakış. Bir uyuşturucu gibi, farkında olmadığım bağımlılığımı artırıyor.

Aramızdaki yaş farkı ve üvey kardeş olmamız gibi küçük gerçeklerin yanı sıra, Tess aslında ıslak bir rüya. İpeksi saçlarını onu kontrol etmek için tasma olarak kullanırken avucumda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum.

Bir de masum gözlerinde titreyen ve doğrudan sikime giden sıcak bir yolu yakan sürekli korku var.

Tanrım.

Daha önceki münakaşa planlı değildi, ama lanet olsun ki vücudunun benimkine bastırılmasından, her yumuşak kıvrımı hissetmekten sertleşmediysem. Bu çekim ani oldu ve beni tamamen hazırlıksız yakaladı.

Hala damarlarımda kaynıyor.

Bütün öğleden sonra onu izledim, hala onu anlamaya çalışıyordum. Diğer insanlarla konuşurken yüzünde kibar bir gülümseme vardı ama bana her baktığında o lanet şey güneşin önündeki sisten daha hızlı kayboluyordu. O zaman bana hiç gülümsemediğini fark ettim. En başından beri pençelerini çıkarmıştı.

Gözlerimi oymaya çalışmadan önce onları köreltmem gerekecek.

Damarlarımda eğlence dolaşiyor. Tess bana açıkça saygısızlık eden ilk kişi ve bilinmeyen bir nedenden dolayı onun savaşmaya devam etmesini istiyorum. Ondan öncekiler gibi pes etmesini istemiyorum.

Bu kızın nasıl biri olduğunu görmek istiyorum.

Tabak üstüne tabak Tess tarafından dokunulmadan masayı terk etti. Sadece viski ve bir yudum şampanya içti. Ailemizin düğününde sarhoş olması isteyeceğim son şeydi ve bu yüzden bir şişe suya uzandım. Tess irkiliyor, tüm vücudu titriyor.

Ona bir bardak su dolduruyorum ve yaklaşıyorum. "İç."

"Susamadım," diye inatla reddediyor. "Bu bir emirdir."

Nefes nefese kalıyor ama itaat ediyor. Boğazından sıvının nasıl geçtiğini izliyorum ve içime tuhaf bir memnuniyet doluyor.

Bu his, Tess'in ıslak dudaklarıyla birlikte göğsümün derinliklerinde ilkel bir şeyi harekete geçiriyor.

Bu kızı dizlerinin üstünde istiyorum. Benim için yalvarmasını.

Sandalyeden kalkarak, düşüncelerden geldikleri hızla kaçıyorum. Masayı ve çözmeyi çok önemseydiğim bir muammaya dönüşen kızı terk ediyorum.

Babama ve Helena'ya ulaştığımda kibarca gülümsüyorum. "Helena'yı dans için çalabilir miyim?"

Babamın yüzüne memnun bir ifade yerleşiyor ve gelinini bana teslim ediyor. Bugün için müzik seçimi klasik ve rahat.

"Günün tadını çıkarıyor musun?" Helena'yı yavaşça yere doğru yönlendirirken soruyorum.

"Evet. Teşekkür ederim." Bana her zaman gülümsüyor olsa da, ağzının kenarlarındaki gerginliği fark ediyorum. Mafyanın başı olmam onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama ediyor.

"Theresa hakkında," diye konuya giriyorum. "Sanırım onun masraflarıyla sen ilgileniyorsun."

"Evet." Sesinde tereddütlü bir ton var.

"Bugünden itibaren ben devralıyorum," diyorum.

Helena'nın manikürlü kaşları yukarı kalkıyor. "Oh... Çok fazla değil. Ben halledebilirim."

Bakışlarım Helena'nınkilere yerleşiyor ve sözlerimi aktarabilmek için bir süre öylece bakıyorum. "Bu bir soru değildi."

Yüz hatlarında endişeli bir ifade dalgalanıyor. "Elbette. Balayına çıkmadan önce sana her şeyi e-posta ile göndereceğim."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Güzel."

Şarkı sona erdiğinde Helena'yı gelin masasına geri götürüyorum ve babamın yanına oturtuyorum. Tess'in yanında durup elimi ona doğru uzatıyorum, yüzümde cüretkâr bir ifade beliriyor. "Benimle dans et."

Tess bana bakıyor, gözlerinde meydan okuma ve korku savaşıyor, ama sonra teslim oluyor ve ince elini benimkine koyuyor. Parmaklarım onunkileri sararken, ben de onu

Sandalyeye oturduğumda, elinin elimde ne kadar küçük hissettirdiğinin farkına varıyorum.

Yumuşak avucunu sıkıca avucuma bastırarak, onu kollarıma çekmeden önce dans pistine götürüyorum. Tess, ben sırtının alt kısmına sertçe bastırıp onu kendime doğru çekmeden önce bedenlerimiz arasında mütevazı bir mesafe bırakmak için elinden geleni yapıyor. Gözleri benimkilere dikiliyor, irislerinde yeni bir korku kanıyor.

"Sakın olay çıkarmaya kalkma," diye uyarıyorum onu.

Sıkılmış dişlerinin arasından "Bu uygunsuz," diye homurdanıyor.

Ona daha uygunsuz şeyler yapmak istemiyorsam hayatımı sikeyim.

"Umursadığımı mı sanıyorsun?" Kıkırdıyorum. "Vancouver'ın her santimetrekaresine ve buradaki herkese sahip olduğum gibi sana da sahip olduğumu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi."

Gözlerim yüzünde geziniyor ve bir kez daha ne kadar zarif olduğunu fark ediyorum. Sanki ona her baktığımda hayranlık duyacak yeni bir şey buluyorum.

Aynı zamanda erkekler arasında popüler olduğunu fark etmemi sağlıyor ve "Bakire misin?" diye sormama neden oluyor.

Tess'in dudakları bir solukta aralanıyor, gözleri öfkeyle yanmaya başlamadan önce bana doğru açılıyor. "Bunu bana sormaya nasıl cüret edersin?"

"Gelecekteki kocan için bilmem gerek, *Koritsáki*." "Bana küçük kız deme," diye ısırdı onu çekerken bedenimi tuttuğum yerden çıkardı. "Ve sen de cehenneme gidebilirsin."

Başı dik bir şekilde koridordan çıkışını izliyorum, sonra

onu ne kadar zorlayabileceğimi görme ihtiyacı beni ele geçiriyor

onun peşinden gidiyor.

Bölüm 7

Tess

Kırıldım, üzülmeye noktasını çoktan geçtim ve o kadar endişeliyim ki kaslarım titremekten ağrımaya başladı.

Bu delilik. Saf çılgınlık.

Misafir tuvaletine doğru kaçarken, tam kapıyı arkamdan kapatmak üzereydim ki bir el kapıyı çarptı. Nikolas içeri giriyor, kapıyı kapatmadan önce vücudunu kullanarak beni geri çekmeye zorluyor.

Kahretsin. Yine mi?

Bugün kemiği olan bir köpek gibi, ne isterse yapabileceği bir orospu olduğumu kafasına sokmaya kararlı.

Başka bir yüzleşmeyi kaldıramayacağımı ve sınıırıma ulaştığımı bildiğimden, "Bana bir yumruk daha atmadan önce bir dakika izin verir misin?" diye yalvarıyorum.

Tuvalet küçük ve Nikolas tehditkâr bir adımla bana yaklaştığında hareket etmem için bana fazla alan bırakmıyor. Sinir bozucu bakışları beni yakıyor, çenesi o kadar sıkı kilitlenmiş ki cehennem gibi korkutucu görünüyor.

Arkama uzanıp duvarı yokluyorum, sonra Nikolas'ın bir adım daha atmasıyla sırtım açık şeftali rengi fayanslara dayanıyor.

Göğsü göğsüme değene kadar durmuyor ve ben ondan kaçmak için yüzümü yana çevirmek zorunda kalıyorum. Bir elini kaldırıyor ve saçlarımı yavaşça parmağının etrafında döndürüyor.

Vücudumdaki titreme artıyor ve hayatım üzerinde kontrolden daha fazlasını isteyebileceğine dair yeni korku hızla büyürken gözlerimi kısıtıyorum. Adamı fiziksel olarak çekici bulabilirim ama temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum ve bu da beni onunla nasıl başa çıkacağım konusunda kararsız bırakıyor.

Beni içine çekene kadar eğiliyor, nefesi tenimi ısıtıyor. Damarlarımda gergin bir enerji dolaşıyor, buna daha önce hiç hissetmediğim ve tam olarak tanımlayamadığım başka bir şey eşlik ediyor.

"Gelecekteki kocana tam olarak ne alacağını söyleyebilmek için seni örneklemeli miyim?" Tehdit o kadar alçak ki havada ve vücudumda titreşiyor.

Başımı sallamaya başlıyorum, ama sonra diğer eli havaya kalkıyor ve çenemi sıkıca kavrayarak beni ona bakmaya zorluyor. "O zaman lanet soruma cevap ver."

"Değilim," diye patladı kelimeler ağzımdan.

Başını eğiyor, gözleri kısılıyor, cevabım onu açıkça kızdırıyor. "Kaç adam?"

Gerçekten mi? Bu kesinlikle delilik!

Dudaklarımı endişeyle yalıyorum, sonra gözleri ağzıma kayınca anında pişman oluyorum. Dudaklarımda kilitli kaldıklarında, arzuya yakın bir şeyle alevlendiklerinde, "Bir. Sadece bir!" diye bağıyorum.

Nikolas bakışlarını tekrar benimkilere çeviriyor ve yüzünde ölümcül bir gülümseme beliriyor. "O kadar da zor değildi, değil mi?" Çenemdeki tutuşu azalıyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi, bir parmağını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, arkasında hissetmekten hoşlanmadığım bir karıncalanma bırakıyor.

Aniden nefesini ağzımda hissedene kadar eğiliyor. Nefesim kesiliyor, kalbim boğazıma doğru fırlıyor ve gözlerim kapanırken ellerim havalanarak göğsüne sertçe bastırıyor.

Vücudundan yayılan erkekliğin ve avuçlarımın altındaki sert kaslarının hissinin aşırı derecede farkına varıyorum. Birçok erkekle muhatap oldum ama hiç bu kadar güçlü bir adamla karşılaşmamıştım ve bu beni savunmasız bırakıp aklımı başımdan alıyor.

Ben itiraz edemediğim karanlık bir sesle fısıldıyor: "Bundan zevk almaya başlıyorum Theresa." Burnu yanağımı sıyırıyor ve tekrar konuştuğunda dudakları yanağıma değiyor. Çok yumuşak ama müthiş bir etki yaratıyor ve vücudumda bir karıncalanma patlamasına yol açıyor. "İyi bir kavgayı severim. Böyle devam edersen yatakta da bu kadar cesur olup olmadığını öğrenmek isteyebilirim."

Cephaneliğimdeki tek şeye tutunarak, "Sen benim üvey kardeşimsin. Biz bir aileyiz."

Parmakları tekrar çenemi buluyor, sonra da "Aç şu lanet gözlerini" diye bağırıyor.

Kapaklar açılıyor ve Nikolas'ın yakından ve fazlasıyla kişisel bir görüntüsüyle karşılaşıyorum. Çekici yüz hatları o kadar gergin ki, kendini kontrol edememesi bir anlık bir şeymiş gibi görünüyor.

Her tehlikeli santimi beni sıkıştırıyor. Daha önce hiç bu kadar küçük hissetmemiştim.

"Daha bir gün bile olmamış bir unvanın benim üzerimde herhangi bir ağırlığı olacağını düşündüren nedir?"

Ben de aynı şekilde hissediyorum, bu yüzden ona verecek bir cevabım yok.

"Anne babamızın evli olması hiçbir şey ifade etmiyor. Eğer benim şefkatli bir ağabey olmamı istiyorsan, bana öyle davran. Ama beni düşman olarak görmeye devam edersen, seni diz çökmeye zorlayacağımdan emin olabilirsin." Sıcak bir nefes veriyor ve dudaklarımı uyarıyla kaplıyor. "Daha azı için adam öldürdüm. Sırf kadın olduğun için daha hafif bir cezayla kurtulacağını sanma."

Kahretsin. Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

Boyun eğdiğimde, kalan tüm meydan okumalarım içimden akıp gidiyor. "Anlıyorum." Gururumla yutkunurken fısıltının içinde korku titriyor. "Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Nikolas hafifçe geri çekiliyor, yüzünde memnun bir gülümseme var. Elleri boynumun iki yanına gidiyor, sonra alnıma bir öpücük kondurup "Aferin kızıma" diye mırıldanırken aklım başımdan gidiyor.

Hayatımın en önemli savaşını kaybetmiş gibi hissederek, onun tuvaletten çıkışını dikkatle izliyorum. Bedenim duvara yaslanıyor ve anksiyetemin kontrolden çıkmasına engel olamayarak bir hıçkırık kopuyor. Ellerimle yüzümü kapatarak sesleri bastırıyorum, anksiyete atağı sert bir şekilde vuruyor ve popomu yere sürüklüyor. Çaresiz bir küme halinde kıvrılıp, yeni hayatımın duvarları etrafımı sararken hava almak için mücadele ediyorum.

Irene'nin *'Ölü orospular ispiyonculuk yapamaz'* tehdidi aklımdan çıkmıyor.

Savunmam düştüğünde, geçmişimin karanlık gölgeleri ve Irene'in beni nasıl incittiği çatlaklardan sızıyor ve beni Nikolas gibi beni yok etmeye kararlı olan canavarla yüzleşmeye zorluyor.

"Seni

öldüreceğim.

"Koca götlü.

"Dilini kesip yolun karşısındaki köpeğe yedireceğim.

Xanax etkisini gösterip geçmiş travmalarımı zihnimin karanlık köşelerine geri itmeden önce akıl sağlığım la bir santim kadar alay ediyorum.

Derin nefesler almaya ve çarpan kalbimi sakinleştirmeye odaklanıyorum. Kendimi biraz daha iyi hissettiğimde, yüzümü hızlıca duruluyorum ve cildimi kurulamak için birkaç mendil kullanıyorum.

Bu kadar kötü bir anksiyete krizi geçirmeyeli yıllar oldu. Tam olarak iki yıl. Bu yüzden sakin bir rutin benim için çok önemli ve Nikolas her şeyi paramparça etti.

Çantamı açıp biraz dudak parlaticısı sürüyorum ve maskaramın iz bırakmadığından emin olmak için kontrol ettikten sonra güçlendirici bir nefes alıp tuvaletten çıkıyorum.

Salona girer girmez doğruca anneme yöneliyorum, gelin masasında Peter'ın yanında oturuyor. Ona ulaştığımda, Nikolas'ın bize doğru yürüdüğünü fark ediyorum.

Muhtemelen olanları anneme anlatmayacağımdan emin olmak için. Pislik.

"Agápi mou, eğleniyor musun?" Annem mutlu bir ifadeyle soruyor Gülümse. Onun gözler DART üzerinde

benim yüz, onu gülümseme

kayboldu ve endişeyle ayağa kalkıp kolumu tuttu. "Ne oldu? Anksiyete krizi mi?"

Annem anksiyete sorunlarımın babamı çok genç yaşta kaybetmemden kaynaklandığını düşünüyor.

Gerçek sebebini kimseye söylemedim.

İlk başlarda korkudan dolayı böyle davranıyordum ama zamanla en savunmasız olduğum anda başıma gelenleri anneme anlatmaya cesaret edemez oldum.

Nikolas'ın duyma mesafesinde olduğunu bildiğim için yüzümü gülümsemeye zorluyorum. "Hayır, biraz viski içtim ve midemi bulandırdı. Gitsem sorun olur mu?"

"Hayır, bu kadar sert bir şey içmemeliydin," diye azarlıyor annem beni.

"Özür dilerim." Eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Balayının tadını çıkar ve bana bol bol fotoğraf gönder."

Annemin yüzü yumuşuyor ve beni sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. "Ben yokken Nikolas sana göz kulak olacak."

Tanrı yardımcım olsun.

Birbirimizden ayrılırken annem bana sevgiyle gülümsüyor. "Çok fazla çalışma, *Agápi mou*."

"Yapmayacağım." Dikkatimi Peter'a çeviriyorum ve ne yapacağımdan emin olamadığım için gülümsememi korumaya odaklanarak, "Çok güzel bir düğündü. Umarım güvenli yolculuklar yaparsınız."

Yaklaşıyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim Theresa. Desteğin bizim için çok önemli."

Arkamda gizlenen lanet şeytanla yüzleşmek için döndüğümde omurgam sertleşiyor. Athina ve Basil'e iyi geceler dilerken Nikolas dirseğimi tutuyor. Dokunuşu rahatsız edici bir şekilde

tenimi görüyor. Vedalaşmam biter bitmez beni resepsiyonun tüm hızıyla devam ettiği büyük salondan dışarı çıkarıyor.

"Gitsem sorun olur mu?" Onunla bir kez daha kavga etmek istemediğim için sormayı düşünüyorum.

"Evet." Ön kapıda bekleyen iki adamı işaret ediyor. "James ve Grant bu gecedan itibaren kişisel korumalarınız olacak. Onlar olmadan hiçbir yere gidemezsiniz."

Kahretsin. Muhafızları unutmuşum.

Nikolas beni durdurduğunda ve gözleri benimkilerle kilitlendiğinde tartışmak dilimin ucunda. Emrine karşı gelmemi beklerken koyu renk gözlerinde açık bir cüret var.

Ben sessiz kaldığımda, aptalca çekici yüzüne muzaffer bir gülümseme yayılıyor.

Nikolas bir adım daha yaklaşıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. Aynısını Athina'ya da yaptığını görmüştüm ama yine de günahkâr hissettiriyor, tenimde hiç istemediğim karıncalanmalara yol açıyor. Sonra göt herif ağzını kulağıma götürüyor ve "Çok daha iyi, *koritsáki*." diye fısıldıyor.

Küçük kız deyince sanki daha derin bir anlamı varmış gibi geliyor.

Geri çekilerek, "Yarın öğle yemeğinde görüşürüz," diye ekliyor.

'Ama' kelimesi dudaklarımda şekilleniyor. Nikolas'ın keskin bir bakışıyla yutkunuyorum.

Senden nefret ediyorum.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Yakında beni sevmeyi öğreneceksin, küçük kardeşim" diyor.

Ona bunun asla olmayacağını söylemek yerine bir adım geri çekiliyorum. "İyi geceler, Nikolas."

"Tatlı rüyalar." Cevap alaycı bir dünya ile dolu ve iki muhafızla birlikte malikaneden çıkarken kıkırdadığını duyduğuma yemin edebilirim.

Bölüm 8

Tess

Prime lensli son teknoloji dijital kameralara dokunduğum ileri düzey sinematografi dersimden sonra, arkamdaki iki korumayı görmezden gelmeye çalışarak kalabalık kampüsten ayrılıyorum.

Az önce verdiğim muhteşem dersin tadını bile çıkaramıyorum.

Berbat bir şey.

Omzumun üzerinden bakarak, ortadan kaybolmalarını dilediğim muhafızlara kaşlarımı çatıyorum.

Pazar günü öğle yemeğinden beri Nikolas'tan haber almadım ya da onu görmedim ve umuyorum ki bu iyiye işarettir, çünkü onunla sadece Pazar günleri muhatap olmak zorunda kalacağım.

Umut edebiliriz.

İçimi çekerek, yapımcılığını üstlendiğim senaryo için şehrin ve insanların daha fazla fotoğrafını çekmeyi umarak dairemin aksi yönüne doğru ilerliyorum.

David Lam parkına ulaştığımda sırt çantamı yere bırakıp dijital fotoğraf makinemi çıkarıyorum. James ve Grant'in nefeslerini ensemde hissettiğimde kaşlarımı çatıyorum. "İzin verir misiniz? Biraz alana ihtiyacım var."

James birkaç adım geri atıyor ama Grant ortağına katılmadan önce bana uyarı dolu bir bakış atıyor.

Pislik.

Onlarla pek konuşmadım ve konuşmayı da düşünmüyorum. Nikolas için çalışıyorlar ve bu da hikayenin sonu.

Merceği ayarlayarak pozisyonumu alıyorum. Görüş alanımda mükemmel manzarayı yakaladığımda kayda basıyorum ve objektifi yavaşça yeşil çimlerin ve suya giren ördeklerin üzerinde gezdiriyorum. Suyun pürüzsüz kayalara çarparak dalgalanmasını birkaç dakika boyunca kaydediyorum, böylece iyi bir etki yaratmak için hızlandırabiliyorum.

Fotoğraf makinesiyle birlikte hareket ediyorum, parkı çerçeveleyen şehir binalarına odaklanmadan önce bir ağaçtan süzülen çiçekleri çekiyorum.

Kaydı durduruyorum, sonra klibi tekrar oynatıyorum, yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Mükemmel.

Yola dönerek tekrar kayda basıyorum, objektifi yukarı doğru çevirmeden önce kaldırıma odaklanıyorum... ugh. James ve Grant.

Kaydı durdurmuyorum ama onları ciddi bir konuşma içinde, ağır mafya hisleri veren iyi bir çekim yapıyorum.

Bunu senaryomun tehlike kısmı için kullanabilirim.

Korumaların işe yarayacağı kimin aklına gelirdi ki?

Yolu daha iyi görebilmek için hareket ediyorum ve bana doğru yürüyen bir çift parlak siyah ayakkabıya odaklanıyorum. Kişinin adımları kendinden emin. Sonra, çok yavaş bir şekilde, objektifi kişinin bacaklarına getiriyorum. Siyah takım elbise pantolonu. Gıcır gıcır beyaz bir gömlek ve ceket.

Hedefimde kimin olduğunu anlamaya başladığımda damarlarımda endişe dolaşıyor. Yine de kaydetmeye devam

ediyorum.

Nikolas'ı tam olarak görebiliyorum, ateş ve kükürtle dolu, sanki kanatlarıymış gibi arkasında alevlenen bir grup muhafızla bana doğru ilerliyor.

Kamerayı eğip kabarık bulutlarla bezenmiş mavi gökyüzünü çekerek sahneyi hızla sonlandırıyorum. Tam duruşuna bastığımda Nikolas önümde duruveriyor. Elimdeki kameraya bir göz attıktan sonra yoğun bakışlarını üzerime dikeyor.

Sosyal olmakta her zaman zorlanmışımdır ama Nikolas'la bu durum milyon kat daha kötü ve söyleyecek bir şey bulamıyorum.

"Okul nasıldı?" diye soruyor.

"Güzel." Sonra "Burada olduğumu nereden biliyordun?" diye sormayı düşündüm.

Muhafızlara işaret ediyor.

Doğru.

Gözleri tekrar kamerama kaydı. "Beni kaydettin mi?"

Zaten kuru olan dudaklarımı ıslattım.

"Kazara." "Göster bana."

Kahretsin. İyi bir atıştı ve onu kaybetmek istemezdim.

İsteksizce geri sarıyorum ve Nikolas'ın görebileceği şekilde ekranı çeviriyorum. Yanıma doğru hareket ediyor, çok yaklaşıyor ve ben de hemen oynat tuşuna basıyorum.

Kahretsin, gerçekten iyi bir atış. Mafyanın temsil ettiğı her şeyi temsil ediyor ve çok çekici olması kesinlikle zarar vermiyor.

Göğsünün derinliklerinden alçak bir uğultu geliyor. Gözlerim yüzüne kayıyor ve ifadesini okumaya çalışıyorum. Hayır.

"Bana başka neler kaydettiğini göster" diye mırıldandı.

İlk klibe geri sararken alnımda bir çatıklık oluşuyor. Yine tepkisini bekliyorum ama çalışmamı izlerken hiçbir şey görmüyorum.

Çekim sona erdiğinde, kamerayla gergin bir şekilde oynuyorum.

"Fena değil. Ne için kullanılacak?"

Bu ani ilginin nereden kaynaklandığını anlayamadığım için yine kaşlarımı çatıyorum. "Ah... Yazdığım bir senaryo için."

"Ne hakkında?"

Muhtemelen gülecektir. "Umursamaz bir dünyada amacını sorgulayan bir kız."

"Sadece okul için mi kullanılacak?" Çabucak başımı salladım. "Evet."

Nikolas'ın gözleri yüzüme kilitleniyor ve derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Sonra ağzının köşesi, muhtemelen çok fazla sevişmesine neden olan ateşli bir sırıtışla kalkıyor. "Son parçayı görmek isterim."

Ha?

Başımı eğiyorum, şaşkınlığım artıyor ve daha iyisini bildiğim halde kendimi durduramıyorum, "Hayatıma bu ani ilgi neden?" diye soruyorum.

"Biz bir aileyiz," diyor sanki bunun bir anlamı olmalıymış gibi. Ama bir şey ifade etmiyor. Asla da olmayacak.

Nikolas kıyıya doğru bakarken bir an için parkın sesleri aramızdaki sessizliği dolduruyor. "Burası çok huzurlu."

Gözlerim yüzüne kayıyor ve çevremize nasıl hayran olduğunu görünce, hayatının sadece ölüm ve suçla mı dolu olduğunu merak ediyorum. Güzelliği ve huzuru bilmeden. Eğer durum buysa bu gerçekten üzücü.

Nikolas'a daha derin bir bakış atmak daha fazlasını öğrenmek istememe neden oluyor.

"Doğada vakit geçiremiyor musun?" Cevap vereceğini ve beni susturmayacağını umarak soruyorum.

Derin bir nefes alarak dikkatini tekrar bana çevirdi. Ceketinin iç cebinden bir zarf çıkarıp bana uzattı. "Bu evraklar yeni mali durumunuzu açıklıyor."

Ne?

İçimi titreten bir şokla zarfı alıyorum. "Neden yeni finansman?"

Bakışları sertleşiyor, koyu kahverengi irislerinde uyarı parlıyor. "Böylece gelir ve giderlerinizi kontrol edebilirim."

Dudaklarım aralandı ve ona bakakaldım. Bunun olabileceğini bilsem de, olmamasını umuyordum.

Nikolas hayatımın kontrolünü tamamen ele geçirdi.

Tüm sağduyuma rağmen öfke damarlarımda dolaşüyor. "Ciddi misin? Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını sana sormak zorunda mıyım?" Zarfı tekrar göğsüne yapıştırıyorum. "Tabii ki hayır."

Nikolas zarfı almak yerine bileğimden tutup beni vücuduna doğru çekti. Ani hareketle değerli fotoğraf makinem elimden kaydı.

Nikolas'ın öfkesi umurumda bile değil, onu tuttuğu yerden kurtarıyorum ve kameramın yanına çömelmeden önce onu itiyorum.

"Pislik! Bak ne yaptın." Bir parça koptu ve bu manzara anında gözyaşlarımın boğazıma hücum etmesine neden oldu. Fotoğraf makinesi benim en değerli varlığım, parasal değerinden dolayı değil, bana çok fazla keyif verdiği için.

Tamir ettirebilme umuduyla geride bir şey bırakmamaya dikkat ederek parçaları topluyorum ve çantama koşuyorum. Parçaları dikkatlice içine yerleştiriyor, kayışlarını sırtımda silkiyor ve Nikolas'a bir bakış bile atmadan ana yola doğru ilerliyorum.

Attığım her adımda göğsümde acı çiçekleri açıyor, Nikolas'tan daha da nefret ediyorum.

Göt herif.

Kibirli, egoist, lanet olası canavar.

Tanrım, keşke onu tokatlayabilseydim.

Birden kolumdan tuttu ve etrafımda savruldum. Bir gümbürtüyle göğsüne çarpıyorum, parmakları çenemi kavırıyor ve başımı geriye itiyor. Onun çiğ erkeksi kokusu etrafımı sarıyor. Öfkeli bakışlarımız kilitleniyor, yabancı ve yeni bir şey canlanıyor.

"Az önce bana pislik mi dedin?" Sinirlenmesine bir saniye kalmış gibi görünse de ses tonu kuşkuludur.

Kimse onu lanetlemeye cesaret edemezse şaşırmayacağım ve eğer durum buysa, ilk ben olduğum için mutluyum.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye sıkılmış dişlerimin arasından homurdandım. "Benim için dünyalara bedel olan tek şeyi kırdın.

Ben."

"Ben bir bok yapmadım," diye karşılık veriyor. Varlığı daha da karanlıklaşıyor, beni bütünüyle yutmakla tehdit ediyor. "Eğer sinir krizi geçirip zarfı almasaydın, bunların hiçbiri olmayacaktı."

"Öfke nöbeti mi?" Nefesim kesiliyor, kendi öfkem tamamen kontrolden çıkıyor. "Sen hayatımın her alanını kontrol altına alırken, benim uslu uslu oturup oynamamı mı bekliyorsun?"

"Senden itaat etmeni bekliyorum."

Gözlerim yüz hatlarında geziniyor ve yine hiç kalbi olup olmadığını merak ediyorum.

"Denedim ama sen bunu imkânsız kılıyorsun." Sesimdeki titremeden nefret ediyorum. Onun yanındayken duygularımı kontrol edememekten nefret ediyorum. Beni nasıl hissettirdiğinden nefret ediyorum. *Dehşete düşmüş ama meraklı*. "Neden hayatımı kontrol etmek zorundasın? Neden sadece olmama izin vermiyorsun?"

Gözleri hafifçe kısılıyor ve avına saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi bakarak alçak bir ses tonuyla cevap veriyor, "İlk başta lanet olası işim olduğu içindi, ama şimdi..." Nefesini dudaklarımda hissedene kadar yaklaşıyor. "Çünkü aramızdaki bu şeyden zevk alıyorum. Ne kadar çok dövüşürsen, o kadar sert vuracağım."

"Sen şeytansın" diye fısıldarken bir şekilde göz temasını koruyorum. "Öyle olmadığımı hiç iddia etmedim." Beni bıraktı, elindeki

Elimdeki zarfı aldı ve bana son bir uyarı bakışı attı. "Bir daha bana itaatsizlik edersen, yapacağım şeyden hoşlanmayacaksın."

Uğursuz bir uyarıdan başka bir şey yapmadan, beni

James ve Grant ile bırakarak uzaklaştı.

Geniş sırtına bakarken göğsüm umutsuzlukla doluyor.
Tanrım, ne yapacağım ben?

Bölüm 9

Nikolas

Göğsümde kaynayan öfkeyle, zırhlı cipin arka koltuğuna geçerken başımı sallıyorum.

Önceki tartışmalarımızdan sonra yaşadığım tatmin duygusunu hiçbir yerde bulamıyorum. Bunun yerine, yabancı ve tamamen istenmeyen bir şey hissediyorum.

Suçluluk duygusu.

Kamerasının kırılmasını istememiştim. Özellikle de görüntülerin ne kadar iyi olduğunu gördükten sonra.

Parmaklarının yağlı olması benim suçum değil.

"Nereye patron?"

Takım elbise ceketimin düğmelerini açıp telefonumu çıkarırken "Ofis," diye homurdanıyorum. Ben e-postalarımı açarken cip uzaklaşıyor. İlkinin kontrol ediyorum ama düşüncelerim kelimelere odaklanmak yerine kavganın etrafında dönüyor.

İçimi çekerek camdan dışarı bakıyorum. SUV trafik ışıklarında duruyor, sonra Tess'in James ve Grant'in hemen arkasında yolun karşısına geçtiğini görüyorum. Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyor, üzüntü yüz hatlarını gerginleştiriyor. Başını eğip kollarını koruyucu bir şekilde göbeğinin etrafına sarıyor.

Her zamanki alınganlığından farklı bir görüntü, göğsümün tam ortasına çarpıyor.

Christé mou.

Karşı yönden gelen bir adam Tess'e çarpar. James öne atılır, dengesini kaybetmesini önlemek için omuzlarından tutarken Grant adamı taksinin önüne doğru iter.

Anında göğsümde bir öfke patlaması oldu. Daha önce hiç hissetmediğim bir sahiplenme duygusuyla dolup taşan parmaklarım telefonumu yumruk haline getiriyor.

Tess'i tehdit etmek benim için bir şeydir, ancak lanet olası bir maymunun neredeyse onu ayaklarından düşürmesini izlemek, ona karşı korumacı bir hisle dolduruyor beni.

James'in numarasını çevirerek cihazı kulağıma götürüyorum. "Patron?"

"Sağındaki trafik ışıklarındayım. Tess'i bana getir."

James'in onun kolundan tutup cipin olduğu yöne doğru sürüklemeye başlamasını izliyorum. Tess James'ten uzaklaşıyor ve Grant ona bir şeyler fırlattığında kafasını sallayıp sokağın ortasında olay çıkarıyor.

Kaçırılmış gibi görünüyor.

Yemin ederim... bu kadın!

Işık yeşile dönüyor ama Gregory arkamızda kornalar çalmaya başlasa bile beklemeyi biliyor.

Arka kapı açıldı ve Grant Tess'i içeri itti. Kapıyı arkasından kapatan iki koruma, benim kişisel korumalarımı taşıyan diğer cipe yöneliyor.

Araç hareket etmeye başlıyor ve Tess bana öfke ve endişe karışımı bir bakış attığında, ona doğru eğilip emniyet kemerini göğsünün üzerinden çekiyorum. Yerine oturtup

koltuğa yaslanıyorum ve nihayet odaklanabiliyorum, e-postalarımı kontrol ediyorum.

"Bu da ne?" diye soluk soluğa kalıyor.

"Şşşt!" A kaşlarını çattı mars benimalın
olarak I tekrar oku Bir cümle.

Yanımda oflayıp pufluyor, sonra sırt
çantasını **silkiyor**.

Onu kucağına koyup kollarıyla sarıyor.

"Benim için dünyalara bedel olan tek şeyi kırdın.

Kahretsin, bu suçluluk duygusunun göğsümde dönmeye hiç hakkı yok. "Gregory, en yakın kamera dükkanında dur," diye emrediyorum.

"Evet, patron."

Tess'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama birbiri ardına e-postalarımı kontrol ederken onu görmezden gelmeye devam ediyorum. Okuduğum hiçbir şeyi hatırlamayacağımdan değil. Kadın çok dikkat dağıtıcı.

Gregory kaldırıma yanaşır. "Geldik patron."

Telefonu cebime sokup kapıyı iterek açıyorum ve dışarı çıkıyorum. SUV'un arkasından dolanırken gözlerim çevremizde herhangi bir tehdit olup olmadığını tarıyor. Tess kımıldamıyor ve kapısını açtığımda bana temkinli bir bakış fırlatıyor.

"Çık dışarı," diye bağıriyorum.

Kahretsin, ona iyi davranmak çok zor.

Tess araçtan inerken çantasını daha sıkı kavriyor ve kaçmaya çalışmasına fırsat vermeden dirseğinden tutup onu mağazaya doğru çekiyorum. En yakındaki tezgâhtarın önünde durup, "En iyi kameralarınız nerede?" diye soruyorum.

"Dijital," diye mırıldanıyor Tess.

"Bu taraftan," diye cevap veriyor tezgâhtar, gözleri Tess ile benim aramda gidip gelirken.

Farklı kamera ve ekipmanların raflarda sıralandığı sol tarafa götürölüyöruz. Asistan bir şey söyleyemeden Tess benden kurtuluyor ve belirli bir kameraya doğru ilerliyor. Çantasını dikkatlice ayaklarının dibine bırakıyor ve kamerayı raftan kaldırırken yüzüne bir merak yayılıyor.

"İstediğin bu mu?" Ona bir adım daha yaklaşarak soruyorum. Tanıştığımızdan beri ilk kez, Tess bana tam Bana bakarken gülümsemesinin gücünü üflüyor. Yüz hatlarını güzelden başka bir dünyaya dönüştürüyor ve o sinir bozucu bilinmeyen duygunun kalbimi çekiştirmesine neden oluyor.

Gülümsemesi dalgalanıyor, sonra meydan okurcasına çenesini kaldırıyor. "Bunu almana izin veriyorum çünkü fotoğraf makinemi kırdın. Bunu bir özür olarak kabul ediyorum."

Küçük fingirdek.

Ona ters ters bakarak kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, böylece onu mağazanın ortasında, şahitlerin olduğu bir yerde boğmak zorunda kalmayacağım. "Bu bir özür değil."

Gülümsemesi yüzüne geri dönüyor, ama bu sefer dudaklarının kenarlarında baştan çıkarıcı bir şey dans ediyor. Eğer bu beni onun için sertleştirmiyorsa lanet olsun.

"Ya bu kamera bir özürdür ya da ben kabul etmiyorum."

Öfkem daha da alevlenirken gözlerim kısılıyor. Arkamı dönüp tezgâha doğru yürürken bir yandan da asistana bağıriyorum. "Lanet kamerayı alacağız."

Tess tezgâha gelirken adam onunla benim aramda bakışıyor. Gülümsemesini kesmiyor, sonra asistan ona bir saniye, çok uzun süre bakıyor. Kendimi durduramadan kolumu Tess'in omuzlarına doladım, onu yanıma çektim ve öne doğru eğilerek homurdandım, "Gözlerini kaybetmek istemiyorsan ona bakmayı keseceksin."

Kıllarını kıpırdatıyor ve hızlıca alışverişi bitiriyor. Ödemeyi bitirdikten sonra çantayı alıyorum, ona uyarı dolu bir bakış atıyorum ve Tess'i ite kaka mağazadan çıkarıyorum.

Christé mou.

Sarsılmış hissediyorum, kalbim çok hızlı atıyor, derim nemleniyor.

Bundan hiç hoşlanmadım.

Neden adamı sadece Tess'e baktığı için tehdit ettim?

Kamerası olup olmaması neden umurumda olsun ki?

Çok sinirlenmiş bir şekilde çantayı onun kollarına itiyorum ve arka koltuğa geçmek için cipin etrafında dolanıyorum.

Emniyet kemerimi takıp, "Theresa'nın dairesi" diye bağıriyorum.

Öfke ve sabırsızlığımın kaynağı yanımda oturmuş, kutunun üzerindeki her kelimeyi okurken sırtıyor.

Heyecanı havayı dolduruyor ve gözlerimi ona doğru çevirdiğim anda bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Beni tamamen hazırlıksız yakalıyor ve daha da sarsıyor. Gözlerim pencereye kaydı ve daha derine bakmayı reddederek

Tüm istenmeyen duyguların anlamını düşünmektense öfkeme odaklanmayı tercih ediyorum.

"Bu kurstan alnının akıyla geçsen iyi edersin," diye uyarıyorum onu, ses tonum gerginlikten dolayı gergin.

"Planım bu."

Ona dönüp baktığımda, neredeyse ağzının suyu akararak kameraya bakmasını izliyorum. Gözleri ıslık ıslık ve dolgun dudaklarında flört eden mutlulukla, ona dünyayı satın aldığıma yemin edebilirsiniz.

Ona göre öyle.

Bu düşünce beni derinden etkiliyor ve ilk kez Tess'i biraz tanımadan önce beklediğim gibi bir sosyetik değil, olduğu gibi görmeye başlıyorum.

Tutkusu ve hayalleri var ve lanet olsun ki bunlar için savaşıyor.

"Bu senin için önemli mi?" Kendimi durduramadan soruyu soruyorum. Onun için neyin önemli olduğu umurumda bile olmamalı.

Tess'in bakışları benimkilere yöneliyor ve yüzümü inceliyor. "Eğer evet dersem onu benden almakla mı tehdit edeceksin?"

Tehditler savurmak benim için ikinci doğam ve alışkanlıktan dolayı, "Eğer bana bok atmaya devam edersen, evet" diye mırıldanıyorum.

Tess'in kaşları birbirine yaklaşıyor, bakışlarında bir panik ve üzüntü parıltısı var. Bu hiç hoşuma gitmiyor ve yüzündeki gülümseme ve mutluluğun bir an önce geri gelmesini istiyorum.

Gregory cipi apartmanın önünde durduruyor. Tess kapıyı açıp arka koltuktan fırladığında ben hâlâ emniyet kemerimi çıkarıyordum. "Güle güle!"

Kahretsin, bu kadın. Yemin ederim onu boğazlayacağım.

Cipten inip peşine takıldığımda merdivenleri hızla çıktığını gördüm. Basamakları ikişer ikişer çıkıyorum ve ikinci katta ona yetişiyorum. "Lanet olası asansöre binebilirdin," diye homurdanıyorum.

"Biraz egzersiz kimseyi öldürmez." Tess bana sorgulayan bir bakış attı. "Senin yapacak işin yok mu?"

"Ben de tam olarak bunu yapıyorum," diye dişlerimin arasından homurdanıyorum.

Dördüncü katta, Tess bir kapının önünde durur. "Ne işi?"

Kapıyı açmasını işaret ediyorum ve sinirli bir of çekerek itaat ediyor. Onu evine kadar takip ediyorum ve yaşam alanına göz gezdiriyorum.

Beklediğim gibi değil. Rahat ama dağınık değil. Parkta hissettiğim aynı huzurlu duygu etrafımda dolaşıyor. Tek renkler beyaz ve mavi, Akdeniz havası veriyor.

Tess kutuyu ve sırt çantasını masaya bıraktıktan sonra kaşlarını kaldırarak bana döndü.

"Kendine dikkat et, *Koritsáki*. Artık yalnızız," diye uyarıyorum onu. "Etrafta seni boğduğumu görecektanık yok."

Cesareti kırılıyor ve masayı aramıza koymak için hareket ediyor. Başımı sallarken içimden bir kıkırdama geçiyor ve bir sandalye çekip oturuyorum. Belirli bir şey işaret etmiyorum. "Zarf nerede?"

"Çantamda," diye mırıldanıyor.

Lanet çantaya doğru başımı salladım. "Çıkar onu."

Tess çantayı yaklaştırır ve buruşturulmuş zarfı çıkarmadan önce iini karıştırır. Tanrı bilir o çantada başka neler vardır.

"Oku," diye emrediyorum, hiçbir şeyi kaçırmamak için gözlerimi ona dikiyorum.

Sinirli bir şekilde bir kez daha oflayıp puflayarak kağıdı açıyor ve içinden kağıtları çıkartıyor. Gözleri kelimelerin üzerinde dans ediyor ve çok geçmeden kaşları atılıyor.

Bölüm 10

Tess

Kamerayı aldım çünkü Nikolas benimkini kırdı. Ve gerçekten bir Blackmagic URSA Mini Pro 12K kamera istiyordum.

Ayrıca Nikolas'ın beni koruduğu da dikkatimden kaçmadı. Bize yardım eden adamı terslemesi çok şey anlatıyordu. Bunun midemi nasıl titrettiğini görmezden geliyorum.

O kadar da kötü değil.

Belki bir umut vardır.

Gözlerim Stathoulis şirketinin kırtasiye malzemelerine özenle basılmış tüm harcamalarımın takılana kadar böyle düşünüyordum. Sonra gözlerim bana verilecek harçlığa ve her kuruşu nasıl harcamam gerektiğine dair talimatlara odaklanıyor.

Başımı sertçe sallıyorum. "Nedir bu?" Kağıtları masanın üzerine fırlatırken söylüyorum.

"Okuyabildiğini sanıyordum," diye cevap veriyor sertçe.

"Bu eskiden aldığım harçlıktan yüz kat daha fazla. Babamın bize ne kadar bıraktığını biliyorum ve sayfadaki miktar annemin birikimlerini bir yıl içinde tüketir."

Nikolas kâğıtları eline alıyor ve bana bakmadan önce şöyle bir göz gezdiriyor. Kayıtsız ifadesi giderek koyulaşıyor, sonra da "Otur, Theresa" diye emrediyor.

Bir sandalyeye yığıldım ve ona ters ters bakmaya devam ettim.

Sanki yeni yürümeye başlayan bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Benimle insan içine çıkacaksın. Senden bir mafya prensesi gibi giyinmeni bekliyorum. Sen artık bir Stathoulis'sin."

İçimde bir öfke patlıyor ve ayağa fırlıyorum. Mutfakla oturma odası arasındaki küçük alanda bir aşağı bir yukarı yürürken başımı iki yana sallıyorum. "Ben bir Stathoulis değilim ve kesinlikle bir mafya prensesi de değilim. Senin paranı istemiyorum!"

Nikolas sandalyeden fırladı, kolu dışarı fırladı ve ensemden tutarak beni kendisine doğru çekti. Daha önce gördüğüm insan pırlıtsı gitmiş, şeytan tüm ihtişamıyla geri dönmüştü.

Ve lanet olsun, eğer bunu ateşli bulmaya başlamadıysam. Korkutucu, ama yine de ateşli.

"Bu pazarlığa açık değil. Lanet olası parayı alacak ve rolünü oynayacaksın," diye emrediyor, ses tonu itaatsizlik edersem kesin ölüm uyarısıyla dolu.

Elim havaya kalkıyor ve bileğini kavriyor, sıkı kavrayışında sertçe yutkunuyorum. Tehditkâr, yoğun ve... ve... "Bırak beni," diyorum, karnıma dolan sıcaklığı düşünmek istemiyorum.

Dinlemek yerine beni daha da yakınına çekti. "Bugünlük bu kadar oyun yeter. Ya bana itaat edersin ya da sonuçlarına katlanırsın." Sesindeki altta yatan tehdit, gözlerinde dönen karanlıkla birlikte, savaşmaya devam edersem sonuçlarının ne olacağını öğrenmek istemediğim için geri çekilmeme neden oluyor.

Yüzümdeki teslimiyeti görmüş olmalı ki patlamaya hazır öfkesini dizginleyip boynumdaki tutuşunu gevşetiyor.

Kontrol manyağı.

Ceketini düzelterek bana sanki o bir tanrıymış da ben sadece bir hizmetkârmışım gibi bakıyor. "İlk etkinlik bu Cuma günü. Asistanım size detayları gönderecek. Akşam yedide orada ol."

Emir havada asılı dururken, ön kapıya doğru yürür ve kendini dışarı bırakır.

Birkaç adım öne çıkıp oturduğu sandalyeye çöküyorum ve derin nefesler çekiyorum.

Bu rahatsız ediciydi. Nikolas hâlâ çok korkutucu olabilir ama işler tam olarak anlayamadığım bir şekilde değişiyor.

Ondan gerçekten etkileniyor muyum?

Hayır.

Kesinlikle...

Ugh.

Çok çekici olduğu için. Ne yazık ki, geri kalanı hala berbat.

Bir elimi kaldırarak kağıtları tutuyorum ve tekrar bakıyorum.

Elli bin dolar. Aman

Tanrım. Tanrım.

Başımı tekrar sallıyorum, miktarı kavrayamıyorum bile. Nikolas bu kadar para karşılığında ne istiyor? Kesinlikle kalbinin iyiliğinden değil.

Bunu öylece kabul etmemin imkanı yok. Mesele kanlı para olması değil. Babamın bize bıraktığı miras mafyadan geldi.

Sadece Nikolas'ın parasını istemiyorum. Kahretsin, hemen bir iş bulmam lazım. Keşke gün içinde daha fazla zamanım olsaydı. Programım zaten derslerimle dolup taşıyor.

Belirli giyim mağazalarının, kuyumcuların, kuaförlerin ve alışveriş yapmam gereken çeşitli yerlerin listesini alarak okumaya devam ediyorum.

Bu gerçekten delilik.

Annemi aramak niyetiyle çantamdan telefonumu çıkarıp ekranı açtığımda ondan gelen bir mesajla karşılaşıyorum. Mesajı açtığımda, hepsi de onun mutlu gülümsemesini gösteren bir düzine fotoğrafla bombardımana tutuldum.

Kahretsin, balayını mahvetmek istemiyorum.

Onun ve Peter'ın plajda, opera binasında, şık bir restoranda akşam yemeği yerken çekilmiş fotoğraflarına bakıp duruyorum.

Annem çok mutlu görünüyor.

Nikolas bana cehennemi yaşattığı zaman anneme koşamayacağımı fark ettiğimde omuzlarım çöküyor. Onunla kendim uğraşmak zorunda kalacağım.

Zihnim bu yeni soruna bir çözüm bulmaya çalışarak yarışmaya başlıyor.

Paranın bir kısmını lanet olası etkinlikler için yeni elbiseler almak için harcamam gerekecek, ancak bunun dışında her zamanki aylık ödeneğimi kullanmaya devam edeceğim.

Paranın bir kısmını bağışlayabilirim.

Bir gülümseme dudaklarımı çekiştirmeye başladı.

Bir kısmını anneme de ayırabilirim.

Yüzümde oluşan memnun bir sırıtışla dizüstü bilgisayarımı çıkarıp destek olabileceğim kâr amacı gütmeyen kuruluşları araştırmaya başladım.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir Nikolas.

Yirmi dakika boyunca çeşitli kuruluşları inceledim ve Greenpeace ile Sınır Tanımayan Doktorlar'ı desteklemeye karar verdim.

Banka hesabımı kontrol ettiğimde, tam elli bin sekiz yüz yirmi üç dolar görüyorum.

"Greenpeace ve Sınır Tanımayan Doktorlar, desteğiniz için teşekkürler Nikolas," diye mırıldanıyorum banka bilgilerini yararlanıcı listeme eklerken.

Her bir kuruluşa on beş bin havale ediyorum ve annem için on beş bin koyduğum bir tasarruf hesabı açıyorum.

Bu da bana dolabımı elbiselerle doldurmak için beş bin dolar bırakıyor ve bunu sadece etkinliklerde annemi temsil ettiğimde onu utandırmamak için yapıyorum.

Kesinlikle Nikolas için değil.

Kendimi daha iyi hissederek çantama bakıyorum. Çantamı çekiştirirken kalbim sıkışıyor ve kameramın parçalarını çıkarıp hafıza kartını çıkararak dizüstü bilgisayarıma takıyorum. Görüntülerin bozulmadığını gördüğümde ağzımın kenarı kalkıyor.

On dakika sonra Nikolas'ın görüntülerini tekrar tekrar izlediğimi fark ediyorum. Dizüstü bilgisayarı kapattım ve kendimi

Yenisini çıkardıktan sonra bozuk kamerayı kutuya yerleştirmekle meşgulüm. Yarın tamir için götüreceğim.

Yenisiyle oynuyorum, hissini ve her işlevini öğrenmeye çalışıyorum. Saatler geçiyor ve ancak karnım guruldadığında zamanın benden kaçtığını fark ediyorum.

Kalkıp mutfağa gidiyorum ve kendime bir hindili sandviç hazırlamak için malzemeleri çıkarıyorum. Yemeği yıkamak için bir bardak portakal suyu dolduruyorum ve tezgâha yaslanıp, gözlerim kameranın üzerinde dans ederken yemeğimi yiyorum.

En azından bugün iyi bir şey oldu.

Bölüm 11

Nikolas

Siyah ipeğe sarınmış baştan çıkarma, merdivenlerden aşağı süzülüyor ve her bir erkek gözü ona kilitleniyor.

Silahımı çıkarıp Tess'e bakmaya cüret eden her pisliği öldürme isteği derimin altında geziniyor.

Bu çok saçma.

Bardağı geri fırlatıp viskiyi yudumluyorum, bedenime dolan arzuyu yatıştırmasını umuyorum.

Tess'in hareketleri elektrik ışıklarının altında ipeğin parıldamasına neden oluyor. Saçları düz bir şekilde toplanmış, uçları çıplak omuzlarıyla flört ediyor, ince askıları neredeyse hiç görünmüyor. Elbisenin yırtmacı bacaklarının büyük bir kısmını ortaya çıkarıyor ve uygunsuz olmaktan uzak duruyor.

Athina'nın yanında kalıyor, o da bizim çevremizde büyümüş bir sosyetik olan Olga'yı selamlamak için duruyor. Tess dönüp odaya baktığında ağzım kuruyor.

Tanrım.

Sırtı açıkta, ipek tam kışının üstünde. *Sikeyim o götü.* Çok fazla deri var ve kışı mükemmel.

Sonra Tess, ıslak bir rüya gibi görünüyor, tanıştırıldıklarında Olga'ya gülümsüyor.

Bakışlarım odanın içinde geziniyor ve diğer adamları pratik olarak gördüğümde göğsümde sahiplenici bir öfke yanıyor

Onun için ağzından salyalar akıyor.

İş beni meşgul ediyor ve Sicilyalıların oluklardan çıkıp sokaklarımda sürünmesiyle daha da meşgul olacağım. Bunun için zamanım yok.

Böyle bir elbise giyerken aklımdan ne geçiyordu?

Boş bardağı masaya bırakıyorum ve Tess'e doğru ilerliyorum. Gözleri bana takıldığında genişliyor ve Athina'nın arkasına doğru ilerliyor.

Sanki benden saklanabilirmiş gibi.

Kadınlara ulaştığımda Athina'nın şakağına bir öpücük konduruyorum. "Merhaba. Basil nerede?"

Ablam odaya bir göz attıktan sonra merdivenleri işaret ediyor. "Muhtemelen hâlâ Spiros'la konuşuyordur. Girişte birbirlerine rastladılar."

Bakmama gerek kalmadan Tess'e uzanıyorum ve bir elimi pürüzsüz teninde, pornoya layık kıcının hemen üzerinde gezdirerek onu kendime çekiyorum. Teni o kadar yumuşak ki arzularım tehlikeli bir şekilde tavan yapıyor.

Gözlerim, doğal güzelliğini tamamlamak için doğru miktarda makyajla kaplı yüzünde parlıyor. Eğiliyorum ve alnına bir öpücük konduruyorum, masum kokusu ciğerlerime doluyor.

Tanrım, bu kadın.

"Konuşmamız gerek," diye mırıldanıyorum ve o daha itiraz edemediği için onu tuvalete giden koridora doğru itiyorum.

Seksen bir yaşına basan en yaşlı üyemiz Yiannis'in doğum günü partisine katılıyoruz. Çok sıkıcı ama

Adam hayatı boyunca mafyaya sadık kaldı.

Tess'i eve sürükleyip o lanet elbiseden soymamamın tek nedeni bu.

Tess'i tuvalete ittiğim anda, "Tanrım, yine mi?" diye mırıldandı. Şimdi ne yaptım ben?"

Kapıyı arkamdan kapattım ve gözlerimin onun her nefis santiminde gezinmesine izin verdim. Bir daha bu kadar kışkırtıcı bir şey giymeye cesaret ederse neler olacağını ona göstermemek için kendimi zor tutuyorum.

Ona kara bir bakış fırlatırken bir şekilde öfkemi kontrol altında tutuyorum. "Bu elbiseyi giymenin sorun olmayacağını düşündüren şey ne?"

Kaşlarını çatıyor. "Athina seçmeme yardım etti. Daha önce hiç böyle bir etkinliğe katılmamıştım ve yardım için onu aradım, bu yüzden giydiğim şeyle ilgili bir sorunuz varsa, bunu kız kardeşinizle konuşun."

Athina ne sikim düşünüyordu?

Ceketimi çıkarıp Tess'in omuzlarına sarıyorum, böylece kışını, sırtını ve omuzlarını örtüyor. Hareketlerim Tess'in bana ne oluyor bakışı atmasına neden oldu.

"Şu lanet ceketini çıkarma. Bir mil yarıçapındaki her erkeğin ağzının suyunun akmasına ihtiyacım yok."

Tess başını yana eğiyor ve alaycı olmayan bir ifadeyle, "Çok sıcak," diyor.

Aynen öyle, çok ateşli. Tess. Sıcaklık değil. Sıcak çarpmasından ölse bile umurumda değil. Ceketini üzerinde tutuyor.

Yine sarsıldım. Bu hiç iyi değil.

Ciddi anlamda başıma bela olmaya başlayan kıza kaşlarımı çatarak mırıldandım: "Sakın ceketini çıkarmaya kalkma. Yemin ederim seni dizlerimin üzerine yatırır ve tokatlarım."

Tess'in gözleri büyür ve dudakları şokla aralanır. "Sence de aşırı tepki vermiyor musun? Ve bana bunu söyleyerek sınırı aştığını?"

Aşırı tepki mi? *Belki, ve nedenini öğrenmek umurumda değil.*

İnkar mutluluktur.

Çizgiyi geçmek mi? *Kimin umurunda.*

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Theresa." Bir adım daha yaklaşıyorum, vücudunun sıcaklığı beni çağırıyor. "Kurallar ve çizgiler umurumda değil. Eğer bir elbisenin uygunsuz olduğunu söylüyorsam, o zaman uygunsuzdur. Sana bir şey yapmanı söylersem, o zaman yaparsın."

Gözlerinde korku parıldasa da Tess yine de bana kaşlarını çatıyor. "Athina'yla böyle mi konuşuyorsun? Yoksa sadece ben mi?"

"Athina dinliyor amına koyayım," diye neredeyse havlayacaktım.

"Elbiseyi o seçti," diye hatırlatıyor Tess. "Onu tuvalete sürükleyip bir güzel azarlayacak mısın?"

Hayır

.

*Hay
sikeyi
m.*

İsmimin söylenmesinden hoşlanmıyorum ve Tess'i nasıl idare edeceğimi bilemediğimden, bu karmaşada aslında masum olduğunu görerek, sinirli bir nefes verdim.

Misilleme olarak ona son bir uyarıda bulundum: "Bir daha

asla böyle bir şey giyme. Başını örttüğünden emin ol."

Elini tutarak kapıyı açıyorum ve onu misafirlerin toplandığı salona sürüklüyorum. Doğruca Athina'ya yöneliyorum, yaklaştığımızı fark edince kaşlarını kaldırıyor.

Kız kardeşimin önünde durup, "Onu bir daha sakın porno yıldızı gibi giydirme," diye çıkışıyorum.

İkimize de babamızdan miras kalan öfke Athina'nın gözlerinde alevleniyor. Çenesini kaldırarak bana ürpertici bir gülümseme veriyor. "Elbisede yanlış bir şey yok. Tess büyüleyici görünüyor."

Çarpıcı. Evet.

Hala.

"Beni zorlama, Athina."

Kız kardeşim çıldırmak üzere olduğumu görüyor olmalı ve akıllıca geri adım atıyor. "Özür dilerim Nikolas. Bir daha olmayacak."

Meseleyi hallettikten sonra, bara doğru ilerlerken Tess'i arkama çekiyorum. Kendime bir viski ısmarlıyorum, sonra da hayatımı hızla altüst eden küçük fingirdeşene ters ters bakıyorum. "Ne içmek istersin?"

"Eğer beni her yere sürükleyeceksen, kesinlikle suya ihtiyacım olacak." Yüz hatlarında meraklı bir ifade beliriyor ve bana baktığında beklediğim olağan korkunun bir kısmını kovuyor. Kafasında dolaşan soruları görüyorum ama neden böyle davrandığımı sormak yerine, "Topuklu ayakkabı giydiğimin farkında mısın? Peşinden koşacağımı bilseydim spor ayakkabılarımı giyerdim."

Nedense onun ukalalığı öfkemi körüklemek yerine vücudumdaki gerginliği azaltıyor.

Ve bu bende onu öpme isteği uyandırıyor.

Hay sikeyim.

"Su. Bir bardakta," diye emrediyorum. Sonra Tess'e danışarak "Buz ve limon?" diye soruyorum.

"Lütfen," diye barmene gülümsüyor.

Neredeyse o lanet adama gülümsememesi için ona çıkışacaktım ama emri geri aldım.

Bu gerçekten çok saçma.

Duygularımdan daha fazla kaçamadığım için daha derinlere bakıyorum.

Neden bu kadın yüzünden aklımı kaybediyorum?

İçkileri beklerken gözlerim onun günahkâr bedeninde geziniyor ve parmaklarımın onunkilere dolanmasına takılıyor. Uygunsuz ya da değil, parmaklarım esniyor ve onları onunkilerle birleştirmek için hareket ediyorum.

Tess'in bakışları aşağıya kayıyor, dudakları hafifçe aralanıyor.

Birleştirdiğimiz ellerimizi kaldırırken, onun ellerinin benimkilerde ne kadar narin görüldüğünü fark ediyorum.

"Küçük ellerin var."

"Uh-huh."

Gözlerim onun güzel, masum yüzüne kayıyor.

Bu kadının nesi beni mantıksız davranmaya itiyor?

Ne olduğunu anlayamadan, barmen içkileri bize doğru yaklaştıırken dikkatimi içkilere veriyorum. Bardağı elime alıp yarısını içiyorum ve alkolün göğsümde yer edinen karışık duyguları yatıştırmasına izin veriyorum.

Odaya göz gezdirirken Yiannis'in partiye katıldığını fark ediyorum ve Tess'in elini sıkıca tutarak onu tebrik etmek için adama doğru yürüyorum.

"Nikolas," Yiannis gülümsüyor, onun yüz zaten kırmızı biraz fazla kutlamaktan. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Doğum günün kutlu olsun, Yiannis. Babam katılamadığı için üzgün ve selamlarını gönderdi."

Yiannis elini havada salladı. "Balayının tadını çıkarıyor mu?"

"Öyle olduğunu varsayıyorum."

Gözleri önce Tess'e, sonra da elini sıkıca tuttuğum yere kayıyor. Düşündeydi, bu yüzden onun kim olduğunu tam olarak biliyor olmalı.

"Theresa'yla tanıştın mı?" Onu usulca kendime doğru çekerek soruyorum.

Yiannis **aramızda** gülümsüyor. "Evet, Peter bizi tanıştırdı.

Üvey kız kardeşin." Sesinde eğlenen bir ton var.

O lanet kelimeden nefret ediyorum. Theresa'yı asla üvey kardeşim olarak görmeyeceğim.

Bölüm 12

Tess

Bir kot pantolon ve bol bir tişört giyip fotoğraf makinesi çantamı aldım ve omzuma attım. Yatak odamın penceresini açıp içeri tırmanıyorum ve yangın merdivenini kullanarak lanet bir hırsız gibi dairemden gizlice çıkıyorum.

Hey, bir kız lanet gardiyanlardan kaçmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı.

Nikolas'ın yanına yapışarak geçirmek zorunda kaldığım yoğun geceden sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ayrıca arkamda sinek gibi dolaşan iki adam olmadan projem için daha fazla görüntü almak istiyorum.

Yangın merdiveni yere yakın bir yerde duruyor ve ben de aşağı atlıyorum. Binanın köşesine doğru yürüyüp yan tarafa bakıyorum. James'in cipin kaputuna yaslanmış gazete okuduğunu, Grant'in ise sürücü koltuğunda uyukladığını görüyorum.

Tess; bir. Muhafızlar; sıfır.

Nikolas'ın sözümü kestiği David Lam parkına doğru yürürken adımlarım hafif ve özgür. Sokaklar henüz o kadar kalabalık değil, kaldırımlarda birkaç koşucu ve muhtemelen işe gitmekte olan erken kalkanlar var.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Bütün cumartesi sadece kendime.

Bir Starbucks'ta durup buzlu chai tea latte alıyorum. İeeğimi yudumlarken gözlerim projemde kullanabileceğim herhangi bir şey bulmak için şehri tarıyor.

Parka giden geçide ulaştığımda ieeğimi bitirip bardağı atıyorum. Trafik ışıklarının kırmızıya dönmesini bekliyorum, sonra Nikolas'ın beni neredeyse kaçırdığı zamanı düşünerek karşıya geçiyorum.

Düşüncelerim Nikolas'ın etrafında dönmeye başlıyor ve parka girerek çantamı bir ağacın gölgesine bırakıyorum.

Adam kafamı karıştırıyor. Elbette korkutucu biri ve hayatımı cehenneme çevirmeye niyetli olduğundan hâlâ şüphe duymuyorum.

Ama...

Bu çekim beni rahatsız ediyor. Hem de çok.

Nikolas o on beş yıllar daha yaşlı daha Ben. O. Üvey kardeşim. Mafyanın başı.

Acımasızdır ve emirlerine itaat edilmesinden başka hiçbir şeyi umursamadığı açıktır.

Yine de...

Kendimi hiçbir zaman yakışıklılıktan etkilenen biri olarak görmedim, o halde adam bana ondan nefret etmem için her türlü nedeni sunmuşken neden bu çekim artmaya devam ediyor?

Onu asla çözemeyeceğimi kabul ederek içimi çektim.

Fotoğraf makinemi çantamdan çıkarıp ayarlarıyla oynuyorum. Parkın manzarasına odaklanarak objektifin odağını ayarlıyorum.

Projem için görüntü kaydetmeye başladığımda zaman akıp gidiyor. Saatlerimi, gölgelerin gökyüzündeki hareketini izleyerek geçiriyorum.

Çimenler, yelkenlilerin gidiş ve dönüşleri, ördeklerin parkta yiyecek araması ve sıcak güneşte yıkanmaları.

Güneş batmaya başladığında, gökyüzünde uzanan renkleri kaydediyorum ve ancak hava karardığında toparlanıp günü sonlandırıyorum.

Gece çekimini hafta içi ya da gelecek hafta sonu yapacağım. O zamana kadar beni meşgul edecek bir sürü çekimim var.

Yaptığım işten memnun bir şekilde, bir şeyler yemek için Burger King'de duruyorum. En büyük hamburgeri, patates kızartmasını ve bir kola sipariş ediyorum.

Akşam yemeğinden sonra küvetimde ıslanmayı planlıyorum.

Mutlu bir gülümseme dudaklarımı büküyor, ta ki gardiyanların onlardan kaçtığımı fark edip etmediklerini merak edene kadar.

Nikolas'ın enseme soluduğuna eminim, bu yüzden muhtemelen temize çıktım.

"Tess, önümüzdeki Cumartesi alışverişe gideriz diye düşünmüştüm. Vaktin var mı?" Athina sorar.

Pazar öğle yemeği o kadar da kötü değil. Nikolas çok huysuz ama en azından kafamı ısırpı koparmadı.

Athina'ya gülümseyerek başımı sallıyorum. "Elbette. Sana ne zaman uygunsa haber ver."

Cuma günü elbise almak için alışverişe gittiğimizde hoş bir deneyim oldu. Athina'yı hala tanıyorum ama onu ve Basil'i sevdim.

"Saat dokuzda," diye yanıtlıyor. "Ne kadar erken başlarsak o kadar iyi. Daha sonra öğle yemeği yiyebiliriz."

"Kulağa harika geliyor. Dört gözle bekliyorum." Yemeğine neredeyse hiç dokunmamış olan Nikolas'a bakıyorum. Yüzünde fırtına bulutları dolaşıyor ve elindeki viski bardağını evirip çevirirken onu üzdüğü belli olan bir şey hakkında derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor.

Mafyanın yükünü omuzlarında taşımak zor olmalı.

Önümdeki yemek tabağına odaklanmadan önce kalbimde bir acıma parıltısı beliriyor. Öğle yemeği sona ererken hava gerilmeye devam ediyor, Nikolas'ın ifadesi daha da sertleşiyor.

Garsonlar masayı boşalttığı anda kalkıyorum. Dudaklarımda bir gülümsemeye, "Günün geri kalanında iyi eğlenceler" diyorum.

Yemek odasından aceleyle çıkıyorum ve Nikolas kolumdan tutup beni çalışma odasına sürüklemeyi önce neredeyse ön kapıya varmak üzereyim.

Kahretsin.

Gardiyanlardan kaçtığımı öğrendi mi? Kahretsin, belki de bana verdiği paranın büyük kısmını hayır kurumlarına bağışladığımı öğrenmiştir?

Sadece benim şansım.

Çalışma odasına itilir itilmez ve kapı kapanır kapanmaz, kalbim boğazıma doğru fırlıyor.

Oh, Tanrım. Başım büyük belada.

Nikolas'la yüzleşmek için döndüğümde gözlerinde korkunç bir vahşet beliriyor. Dudaklarımın kurumasına neden oluyor ve endişeyle dudaklarımı yalıyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Başını eğerek, gözleri bir nükleer bomba şiddetiyle yüzüme kilitleniyor. "Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun, Theresa?" İnce örtülü öfke sesini alçaltıyor, böylece sesi derin ve yırtıcı oluyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Hızla başımı sallıyorum ve yüzleşmenin dünkü büyük kaçışla ilgili olduğunu varsayarak açıklamaya çalışıyorum, "Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Tehlikede olduğum falan yok. Gardiyanlar gerçekten hiç-"

Nikolas bir şimşek gibi öne atılınca cümlem kesildi. Parmakları boğazıma dolanıyor ve başımı geri çekip ona bakmaya zorlanıyorum. Öfkesinin tüm gücüyle gözlerini gece yarısı siyahına boyadığını görünce neredeyse inleyecektim.

Endişem düğünden beri hiç olmadığı kadar tehlikeli bir şekilde yükseliyor. Nikolas üzerime fazla gelmiyordu ve bu da gardımı düşürmemi neden oldu. Sağ elim sakinleştirici haplarımın bulunduğu çantamı kavırıyor, sol elim ise bileğine sarılmak için yukarı kalkıyor.

"Senin tehlikede olup olmadığına karar verecek olan benim!" diye tersliyor. Öfkesini kontrol edemiyor, bana durumun ne kadar değişken olduğunu anlatıyor.

Çok zorladım. Tanrım.

"Özür dilerim," diye sızlanıyorum.

"Bana bağlısın, Theresa. Bu seni varsayılan olarak bir hedef haline getiriyor. Düşmanlarım sevdiklerimi bana karşı kullanacaktır.

Ben. Anladın mı lan?"

Ama ben gerçek bir aile yesi değilim. Sevilen biri değilim.

Ama söz konusu mafya olduğunda, benim ne hissettiğimin bir önemi yok.

"Anlıyorum," diye fısıldıyorum, ağzım başka bir şey söyleyemeyecek kadar kuru.

Nikolas sanki her an beni ldrecekmiş gibi bana bakmaya devam ediyor. Korkum artıyor, endişe midemi sert bir düğüm haline getiriyor.

"l orospular ispiyonculuk yapamaz," Irene'nin sesi aklımdan çıkıyor ve her şeyi milyonlarca kez daha kötü hale getiriyor çünkü Nikolas beni öldürebilir. Tıpkı Irene gibi, o da bana zarar verebilir.

Eğiliyor, nefesi kulağımı ısıtana kadar çenemde geziniyor. "Bana itaatsizlik etme konusunda ne demiştim?"

"Bunun sonuçları olacak," diye kekeleyorum, şu anda beni ne kadar korkuttuğunu saklayamıyorum.

Göğsünün derinliklerinden bir gümbürtü geliyor, bu ses tüylerimi diken diken ediyor.

Hayatımın en sinir bozucu dakikası boyunca Nikolas kıpırdamadan duruyor, nefesi kulağımı ısıtıyor, parmakları boğazıma yapışıyor. Tam gerginlik dayanılmaz hale geldiğinde ve göğsümde bir hıçkırık yükseldiğinde, hareket ediyor.

"Beni delirtiyorsun," diye homurdanıyor. Çok hızlıydı ve ağzı ağzıma yapışırken hiçbir şey beni hazırlayamazdı. Beynim tüm faaliyetlerini durduruyor, ciğerlerim işlevini yerine getiremiyor, kalbim duracakmış gibi çarpıyor.

Nikolas diğ er elini başımın yanına getiriyor, parmakları beni yerimde tutmak için saçlarımı bir avuç tutuyor. Dili dudaklarımdan içeri giriyor ve sonra tek yapabildiğ im beni acımasız ve yakıcı bir öpücükle damgaladığını hissetmek oluyor.

Ne yapmasını bekliyordum bilmiyorum ama öpüşmek kesinlikle cezalar listesinin başında değildi.

Duygular göğsümde patlıyor, hepsi birbiriyle tezat oluşturuyor. Utanç, acı, kafa karışıklığı, sonra vücudumu sıcaklık kaplıyor ve kaosa arzu da katılıyor.

Dili benimkine sahiplenici bir şekilde masaj yapıyor, nefesleri ciğ erlerime hava veriyor.

Bu yanlış. Beni kontrol etmek için bir araç.

Ama...

Nikolas aklını yitirmiş gibi görünüyor, ağızımın her santimini sahiplenirken öpücük vahşileşiyor. Derimin altındaki karıncalanmalar canlanıyor, karnım sertçe sıkılıyor ve hissedebileceğimi hiç d ş nmediğ im bir ihtiyaç içimi dolduruyor.

Nefret ettiğ im adamdan daha fazlasına ihtiyacım var.

Vay anasını.

 antam donuk bir gümbürtüyle yere düşüyor, elim uyuşuk bir şekilde onun pazusunu buluyor ve beni mahvederken canımı kurtarmak için ona tutunuyorum.

Onu itmiyorum. Karşı koymuyorum. Bu dikkatimden kaçmıyor.

Bunun yerine parmak uçlarıma kalkıp ona yaklaşıyorum çünkü öpücük son derece sıcak, şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisi ve içimdeki hiçbir şey bunu durdurmak istemiyor.

 ılgınca. Biliyorum.

Umutsuzca nefes almaya çalıştığım havayı onun kokusu dolduruyor. İhtiyaç dolu bir inilti kulaklarımda şok etkisi yaratarak benden kaçıyor. Öpücüğe karşılık veriyorum ve dillerimiz kontrol için savaşmaya başlıyor.

Ha, kimi kandırıyorum? Bu adam söz konusu olduğunda asla kontrol sahibi olamayacağım.

Nikolas'ın öpücüğü direncimi kırdı. Onu yok ediyor.

Havasızlıktan başım dönmeye başlıyor ya da belki de beni ele geçirdiği her şeyi tüketen güçten. Korku, damarlarımı dolduran arzunun yanında ikinci planda kalıyor.

Kendimden geçerken onu her yerde hissediyorum. Ağzı benimkini yutuyor, sert kasları parmaklarımın altında, katı vücudu bana doğru bastırıyor.

Ve Tanrı yardımcım olsun, bu tam bir çılgınlık... ama... daha fazlasını istiyorum.

Bölüm 13

Tess

Sadece duygularım, hislerim ve ihtiyaçlarım olana kadar kontrolü kaybediyorum.

Olanları anlamaya çalışmak artık bir seçenek değil. Onu mafyanın başı, üvey kardeşim, yaş farkı olarak görmüyorum.

Tek düşünebildiğim bu adamın ne kadar iyi hissettirdiği ve tadının ne kadar güzel olduğu.

Çok çok iyi.

Boğazımdaki kavrayışı gevşeyip öpüşme düpedüz kirli bir hal aldığımda ellerim göğsüne gidiyor. İlk tanıştığımızda gördüğüm sert uçakların hissini içime çekiyorum.

Nikolas iki elini saçlarımdan arasına sokuyor, vücudu sanki beni bütünüyle sarmaya çalışıyormuş gibi bedenime bastırıyor. Onun gücünün ve beni bütünüyle yutan sinir bozucu yoğunluğunun hissini sevmek arzumu artırıyor.

Ellerinden biri saçlarımdan ayrılıyor, sonra parmakları yaka kemiğimin üzerinde ve daha aşağılarda sıcak bir yol çiziyor. Avuç içi göğsümün ağırlığını alıyor ve o kadar sert sıkıyor ki, ağzına karşı inliyorum. Dudaklarım sürtünmeden dolayı karıncalanıyor ama onun karanlık ve yırtıcı tadına doyamıyorum.

Aklımı kaçırdım.

Nikolas'ın diğer eli popoma doğru iniyor ve parmakları kalçama batarken göğsümü bırakıyor. Onun

Avuç içi bacaklarımın arasına kaymadan önce kıvrımlarımın üzerinde yanıyor. Üzerimdeki hafif yazlık elbisenin içinden beni kavlıyor, göğsünün derinliklerinden memnun bir inilti yükseliyor.

Ellerimi çenesinin yanlarına doğru kaldırarak parmaklarımın altındaki kılların verdiği hisle sarhoş oluyorum.

Tanrım, bu adam.

Nefeslerimiz kesik kesik ve tek yapabildiğim soluk soluğa kalmak. Birden ağzını benimkinden ayırıyor, sonra ısırmadan önce hızla atan nabzımın üzerindeki hassas deriyi yalıyor.

Muhtaç bir inilti beni terk ediyor, gözlerim ne kadar çılgınca iyi hissettirdiğinden neredeyse kafamın içinde geri dönüyor.

Avuç içleri bacaklarımın arasına masaj yapmaya başlıyor ve mantık yürütme noktasını çoktan geçtikten sonra kalçalarım dönüyor ve dokunuşuna karşı bastırıyorum.

"Kahretsin," diye bağılıyor, sert kelimelerin arasına acelecilik karışıyor. Elbisemi kaldıran Nikolas elini külotumun dantellerinin arasından geçiriyor. Bana bu kadar samimi bir şekilde dokunduğunu hissetmek karnımın inanılmaz derecede sertleşmesine neden oluyor.

Parmağını içime sokuyor ve ondan bir inilti daha koparıyor. "Tanrım, sırlıslık olmuştun."

Yanaklarım alev alev yanıyor ama ben daha kendime gelemeden ağzı tekrar ağzıma yapışıyor. Bir zevk bulutunun içinde sürüklenip gidiyorum. İnemelerim ve nefes alışlarım bunun ne kadar iyi hissettirdiğini anlatmamın tek yolu.

Kuvvetle hareket ediyor, avuçları beni acımasızca yoğuruyor, parmağı vücudum gerilene kadar içime girip çıkıyor ve bir orgazm - o kadar yoğun ki diğer tüm

duyularımı benden alıyor - beni heyecan verici bir şekilde ele geçiriyor.

Nikolas'ın ağızına doğru ağılıyorum, vücudum onunkine karşı sarsılırken tırnaklarım çenesine sürtünüyor. Gücümün son damlası da tükenene kadar beni orgazm olmaya zorluyor.

Başını kaldırdığında nefes nefese kalıyoruz. Gözlerimi açtığımda yüz hatlarını sıkılaştıran dizginlenemez şehveti görüyorum.

Az önce ne olduğunu anlamamız bir an aldı. Nikolas elini külotumdan çekiyor ve bir adım geri çekilerek yüzünü okunamaz bir maskeye dönüştürüyor.

Nikolas'ın beni öpmesine ve bana dokunmasına izin verdiğimin farkına vardığım uzun saniyeler içimi ürpertiyor.

Beni boşaltmasına izin

verdim. Vay anasını.

Bunun olmasına neden izin verdim?

Hiçbir şeyi düşünecek zamanım olmadı. Nikolas'ın gözleri bedenimde geziniyor, sonra az önce içime soktuğu parmağına bakıyor.

Gözlerini tekrar yüzüme kaldırdığında, karanlık bakışlarında sadece vahşet var. "Git buradan."

Ne?

Ben tepki vermeyince, "Çık dışarı, Theresa!" diye bağırdı.

Kalbim acıyla çarpıyor ve ofisten çıkmadan önce çömelerek el çantamı alıyorum.

SUV'a ulaştım ve emniyet kemerimi bile takmıştım ki sert bir sarsıntı bedenimi sarstı. Bastırdığım tüm duygular bir gelgit dalgası gibi geri geliyor.

Utanç

verici.

Karışıklık.

Öfke.

Endişem kaosa dönüşüyor ve çantamı karıştırarak Xanax şişesini alıyorum. Hapı hızlıca dilimin altına yerleştiriyorum ve gözlerimi kapatarak acı gerçekliğin içinden nefes almaya çalışıyorum.

Nikolas beni öptü ve ceza olarak orgazm olmamı sağladı. Ciddi misin? Sebep gerçekten bu mu?

Bir şey anlatmak için beni küçük düşürecek kadar zalim mi?

Duygularım bir yıkım girdabına dönüşüyor, kalbimi karanlık bir deliğe çekiyor.

Ama...

Beni arzuladığı için mi yoksa sadece üzerimde güç uygulamak istediği için mi bundan zevk alıyordu?

Cip apartmanımın önünde durduğunda, Xanax etkisini göstermiş ve geriye sadece acı ve kafa karışıklığı kalmıştı.

Merdivenlerden dördüncü kata çıkarken bacaklarım uyuşuyor ve ön kapıma ulaştığımda ilk gözyaşı dökülüyor. İçeri giriyorum ve kapıyı arkamdan kilitlemeden önce çantamı masanın üzerine atıyorum. Kapıya yaslanıp popom yere değene kadar aşağı kayıyorum. Kollarımı kaval kemiklerime doluyor ve yüzümü dizlerime bastırıyorum.

Bu kadar acımasız olabileceğine inanamıyorum. Aramızda kaybolmuş bir aşk olmadığını anlıyorum, ama seksi beni kontrol etmek için bir araç olarak kullanmak çizgiyi aşmaktır.

Ama beni gerçekten istediğini hissettim. Beni öpüş şekli sanki bir sonraki nefesi gibiydi.

Başımı kaldırarak kaşlarımı çatmaya başladım.

Belki de kontrolünü kaybetti ve sonrasında o da benim kadar şok oldu? Belki de bunun olmasını istemedi ve beni kendi kurallarına uymaya zorlamak için bunu bir araç olarak kullanmaya çalışmadı?

Ya fiziksel çekim iki taraflıysa?

Bu olasılığı düşünürken kaşlarım kalkıyor. Beni incitmek isteseydi bundan zevk alır mıydı? Bildiğim bir şey varsa o da Nikolas'ın bana haddimi bildirme fırsatını kaçırmayacağıdır.

Vay anasını.

Bu şu demek.

Aramızdaki çekim karşılıklıydı ve benim onu istediğim kadar o da beni istiyordu.

Nefret bir yana, ikimiz de keyif aldık.

Vay canına. Kahretsin.

Bu, bu sapkın oyunda gerçekten bir gücüm olduğu anlamına mı geliyor?

Bölüm 14

Nikolas

Onu çırılçıplak soymama, masanın üzerine yatırmama ve çiğ çiğ sikmeme bir saniye kalmıştı.

Ne düşünüyordum ki ben?

Oh, bu doğru, ben değildim.

Elimi masamın üzerinde gezdirip kağıtları, kırtasiye malzemelerini ve dizüstü bilgisayarını uçurduğumda öfkem daha da artıyor.

Christé mou.

Nefes al.

Nefesimi içime çekiyorum, sonra aynı hızla dışarı veriyorum. Lanet bir canavar gibi kükreme isteğimi bastırmak zorundayım.

Ne oluyor lan?

Daha önce hiç bu kadar kontrolümü kaybetmemiştim. Evet, çabuk sinirlenirim ve bir şey istersem alırım. Ama...

Oh. Lanet olsun.

Gerçek içime sertçe çarpıyor.

Bir elimi enseme götürerek sakinleşmeye odaklanmaya çalışıyorum ki sağlıklı düşünebileyim.

Yönümü bulmak yerine, Tess'in şişmiş dudaklarının anısı, inlemelerinin ve sızlanmalarının sesi, sıcaklığının parmağımın etrafında kenetlenme hissi - hepsi beni bombardımana tutuyor.

Tadı masumiyet gibiydi... ta ki öyle olmayana kadar ve günahkâr bir dua gibi dilimde eridi, elime sürtündü ve bir

profesyonel gibi parmağıma bindi.

Kolum yanıma düşüyor. Nefes alıp veriyorum, sonra inkar etmek için elimden geleni yaptığım şeyi itiraf ediyorum - onu istiyorum.

Onun kendini tehlikeye attığı düşüncesi beni çıldırtıyordu. James bana onun kaybolduğunu haber verdiğinde, neredeyse aklımı kaçıırıyordum. Hiçbir şey yapamadım çünkü dün gece geç saatlere kadar Sicilya kanı ve bağırsaklarının içindeydin.

James onu parkta bulduklarında bana haber verdi ve ben de onlara güvenli bir mesafede durmalarını söyledim. Öfkem kabarırken Tess'in küçük kaçış numarasıyla paçayı kurtardığını düşünmesini istedim ve onu nasıl cezalandıracağımı düşündüm.

Hiçbiri onu öpmeyi ya da parmağıma boşalmasını sağlamayı içermiyordu.

Sikeyim.

Bu kadınla ilgili ne olduğunu bilmiyorum ama tanıştığımız ilk günden beri üzerimde sarsılmaz bir etkisi var.

Eskiden beni kızdıran meydan okuması şimdi beni tahrik ediyor. Onun masumiyetini bozmak istiyorum, onu dizlerinin üzerinde sikimle beslerken görmek istiyorum.

Tanrım.

Tess'i hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar istiyorum.

Ellerimi masanın kenarına koyup öne doğru eğilerek duygularımı anlamlandırmaya çalışıyorum. Kıskançlık, sahiplenme, aşırı korumacılık - bunların hepsi daha önce hissetmediğim yeni duygular ve beni sarsıyorlar.

Lanet olsun, beni korkutuyorlar.

Ama küçük bir aile sorunu var. Tess'i sistemimden çıkarıp dünün çöpü gibi atamam.

Ailenin geri kalanının nasıl tepki vereceğinden endişelendiğim için değil. Daha az umursayamazdım. Çünkü onu kullanmayı bitirdikten sonra Tess'le yüzleşmek zorunda kalacağım ve bu kaçınmayı tercih ettiğim bir şey.

Çözüm basit. O yasak bölge. Bir noktada, olanlar hakkında konuşmamız gerekecek ya da belki şansım yaver gider ve bundan sonra uslu durur ve benden uzak durur.

Bu düşünce bana hiç de iyi gelmiyor. Tess'in benden kaçmasını istemiyorum.

Sikeyim.

Doğrulurken kapı çalınıyor ve gözlerim kapıya kayıyor. "Ne!"

Andreas içeri giriyor, yüzüne bir sırtma yerleşmiş. "İyi misin?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Bana eğlenen bir bakış attı. "Kapıyı çalmaya geldim ve meşgul olduğunuzu duydum."

Endişe damarlarımda dolaşıyor. "Athina ve Basil?"

"Burada işler kızıışmadan önce gittiler."

Teşekkürler.

Andreas masadaki her şeyi araklarken yaptığım dağınıklığa bakarak kaşlarını bana doğru sallıyor. "Yani sen ve Tess? Seni delirttiğini söylediğinde, onu becermek istediğini kastettiğini düşünmemiştim."

"Onu becermedim," diye homurdanıyorum kapıya doğru yürürken. "Yapmışsın gibi geldi," diye mırıldandı arkamdan.

Andreas'ın Tess'in çıkardığı sesleri duymasından nefret ediyorum ve bu beni anında agresifleştiriyor. "Bugün ölmek istemiyorsan, çeneni kapatacaksın," diye arkadaşımı tehdit ediyorum.

Ellerini evrensel bir teslimiyet jestiyle kaldırıyor. "Dudaklarım mühürlü." Beni ofisten çıkardıktan sonra, "Bir toplantımız var, sonra günün geri kalanında izin alıp biraz dinlenebilirsin," diye hatırlatıyor.

Neredeyse gülecektim. "Ben mi? Dinlenmek mi? Bakın bugün kim komedyen olmaya karar vermiş."

Andreas'ın yüzünde bir çatıklık oluşur. "Biraz dinlenmeye ihtiyacın var Nikolas. En son ne zaman üç saatten fazla uyudun?"

"Uyku ölümler içindir." Cebimden telefonumu çıkarıp James'in numarasını çeviriyorum.

"Patron?"

"Onu gözünün önünden ayırmayacaksın." "Evet, patron."

Çalışma odasındaki tartışmadan sonra Tess'in içinde bulunduğu durumdan endişelenerek "Evde mi?" diye soruyorum.

"Evet."

Kelimeler dilime yapışıyor, ağzımdan çıkmamak için savaşıyor. "O iyi mi?" diye sormak doğal gelmiyor.

"Tamam mı?" James anlamayarak sorar.

"Duygusal olarak!" Havlıyorum. "Eve geldiğinde ne durumdaydı?" Lanet olsun! Öfke derimin altında titreşiyor.

"Ah... o... iyi görünüyordu," diye dikkatle yanıtlıyor.

Görüşmeyi sonlandırırken, "Eğer bugün bir kez daha tamam kelimesini duyarsam, birini öldüreceğim" diye homurdanıyorum.

Zırhlı cipe bindiğimizde Andreas "Tamam," diye seslendi.

Duvara yaslanıp cebimden telefonumu çıkarıyorum ve işkence ettiğimiz herifin fotoğrafını çekiyorum.

"Gülümse," diye sırtıyorum Sicilyalı piç kurusuna. Bana ters ters bakıyor ama yorgunluğu ve acısı bakışlarından okunuyor. Fotoğrafı çekip bir mesajla birlikte Manno'nun numarasına gönderiyorum.

Biri konuşacak. Kapına dayanmam an meselesi.

Üzerinde iç çamaşırından başka bir şey olmayan adamın kırık dökük haline bakıyorum. Sicilyalıların hakkını vermeliyim; hataya yer bırakmayacak kadar sadıklar.

Başımı eğerek adama daha sert bakıyorum ve onu kırmak için ne gerektiğini merak ediyorum. Tırnaklarını sökmek ve dişlerini çekmek kesinlikle bağırsaklarını dökmesini sağlamadı.

İçimi çekerek telefonu cebime geri sokuyorum ve duvardan uzaklaşıyorum. Sicilyalı'nın önünde durup başımı eğiyorum ve onunla göz göze geliyorum.

"Konuşmaya hazır mısın?"

"Siktir... seni," diye homurdanıyor kalan dişlerinin arasından.

Elias'a işaret ederek, "Onu asın." diye emrediyorum.

Elias ve Craig Sicilyalı'yı çözer ve onu ilmeğe doğru sürükleyerek boynuna bağlarlar. Yerlerini aldıktan sonra

Ayaklarının altında bir sandık, ayak parmakları zar zor yere basıyor, masadan bir bıçak alıp yaklaşıyorum.

"Ne kadar çabuk konuşursan, seni o kadar çabuk ıstırabından kurtarırım," diye onu uyarıyorum. "Bundan sonra ne olacağı sana bağlı."

Bana ölü gibi bakıyor, görünüşe göre kaderine çoktan boyun eğmiş.

"Öyle olsun." Yavaşça avımın etrafında dolaniyorum. "İnsan vücudunda yetişkin bir adamı ağlatabilecek birkaç nokta vardır." Arkasında durup bıçağı aşil tendonuna dayıyorum ve özenle yavaşça etini kesiyorum.

Vücudu geriliyor ve çığlığını bastırmak için elinden geleni yapıyor ama sonunda çığlığı odada yankılanıyor. Topuğundan akan kan yüzünden ayağını tutmaya çalışırken sinirli bir kükreme sesi çıkarır.

"Ölmek istemiyorsun ama konuşmuyorsun," diye gözlemliyorum. "İçinde bulunduğun durum ne kadar da kötü."

"Siktir..." diye boğuk bir nefes çekti, ilmik boğazını sıkıca sarmıştı, "sen."

Bıçağı dizinin arkasına bastırarak derisini ve kaslarını kesiyorum ve sol bacağını işe yaramaz hale getiriyorum. Kükremesi havayı dolduruyor ve dilimin arkasında yaklaşan ölümün bayat tadını bırakıyor.

Bir adım geri çekilerek gözlerimin Sicilyalı'nın üzerinde gezinmesine izin verdim. "Manno nerede saklanıyor?"

Dudakları aralanıyor ve bana cevap vermeden önce iki kez düşünmesi için sessiz bir uyarı olarak yavaşça başımı sallıyorum.

Yine de silahlarına yapıştı. "Fu... ck... you."

Kendini asılı tutmaya çalışmasını, sağ ayağının tüm ağırlığını kaldırmakta zorlanmasını izliyorum.

Pislik herif ölümden neredeyse beş dakika boyunca kaçmayı başarıyor, ta ki ayağı kandan kayana kadar. Panik içinde sandığı tekmeler, bacakları çöpe atılır, kolları fermuarlara sıkışır. Nefes nefese kalır, yüzü morarır.

Sikik herifin vücudunun son nafile nefes alışlarıyla sarsılması iki dakika daha sürüyor.

"O n u bulduğun sokağa bırak," diye emrediyorum. Bıçağı yere bırakıp odadan çıktım.

Merhamet göstererek bu kadar güçlü olmadım. Merhamet zayıflar içindir.

Bölüm 15

Tess

Yeşil odada dururken, başka bir öğrenci olan Jake "Son sahne" diye seslendiğinde rahat bir nefes aldım. Bana sırtıttı. "Tess, eğer yapımcılıkta başarılı olamazsan, oyunculuğa başlamalısın. Bu gerçekten harika bir sahneydi."

Kameranın arkasında durduğu yere doğru yürüyorum, geri sarmasını bekliyorum ve görüntüleri izlerken üçüncü bir kişinin bakış açısından bakmaya çalışıyorum. "Kendimi izlemekten nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum.

"Hepimiz öyle," diye ekliyor Annette, burnunu kıvrarak o da izlemeye geliyor. "Ama Jake haklı. Sen çok iyisin. Şehirden aldığın tüm görüntülerle nihai ürün harika olacak."

"Bugünkü kaydı elimizdeki görüntülerle işleyebilir misin?" Ona sordum. "İşimi görecektir bir programım var ve yardım etmek için biraz zaman ayırabilirim."

Proje için herkesin üzerine düşen bir görev var. Senaryoyu onların katkılarıyla yazdım ve şehrin görüntülerini almak zorundaydım. Annette, tabii ki bizim de katkılarımızla, hepsini bir araya getirecek ve Jake de sesleri ekleyecek.

Annette'in yüzü heyecanla kızarır. "Bu hafta sonu üzerinde çalışacağım. Oh, bana gönderdiğin görüntülerin son halini sana göstermek istedim." Hepimiz çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardığı yere gidiyoruz ve ne kadar iyi bir iş çıkardığını görünce

özellikle de su sahnesinde, kulaktan kulağa sırtıyorum.
"Kahretsin, bu harika."

"Üzerinde çalışmak için harika bir çekim yaptım," diyerek iltifatını bana geri veriyor, sonra yüz hatlarında meraklı bir ifade belirliyor. "Bu arada, adam kim?"

"Hangi adam?"

Annette Nikolas'ın olduğu sahneyi hızlıca ileri sarıyor, sonra da kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

Lanet olsun.

"O... aileden."

Merakının ilgiye dönüşmesini izliyorum. "Bekar mı?"

Ben daha cevap verecek bir şey düşünemeden "Hayır," kelimesi ağızımdan dökülüveriyor. Yalana devam ederek ekliyorum, "Evli. Üç çocuk."

Sonra Nikolas'ın bir ilişkisi olup olmadığını bilmediğimi fark ettim.

Tanrım, ya öyleyse?

Endişe içimi kemiriyor çünkü başka bir kadının erkeğini öpmüş olma fikri cidden hoşuma gitmiyor. Nikolas'ın bekâr olup olmadığını ya da biriyle görüşüp görüşmediğini öğrenmem gerekiyor, tabii ki sadece vicdanımı rahatlatmak için.

"Kahretsin," diye mırıldandı Annette. "Karısı çok şanslı bir ördek." "Bugünlük bu kadar mı?" Jake soruyor.

"Elbette. Zaten bir etkinlik için hazırlanmam gerekiyor," diyorum çantamı toplayıp askısını omzuma yerleştirirken. "Pazartesi aynı saatte mi?"

"Evet," diye kabul ediyor Annetta. "Hangi iş için gidiyorsun?"

Hiçbir fikrim yok. Sadece saat yedide orada olmam gerektiğini biliyorum.

"Ailevi bir şey."

Bu etkinliklerin ayda bir kez olması da buraya kadarmış.

Yeşil odadan çıkıp çıkışa doğru ilerliyoruz. James'in koridorda gezindiğini görüyorum ve bir iç çekişi bastırıyorum. Okuldaki insanlar neden korumalarım olduğunu sorduklarında nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Grant görüldüğünde, Jake kolumu tuttu. "İyi hafta sonları Annette." Sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi bize sırtıyor, sonra Jake bana bakıyor ve "Bu hafta sonu boş vaktin var mı?" diye soruyor.

"Yarın biraz daha görüntü kaydetmeyi planlıyordum. Neden?"

Bana sırtıyor. "Arkadaş ister misin? Taze bir göz yardımcı olabilir."

"Ahh..." Neden yardımdan daha fazlasını teklif ediyormuş gibi hissediyorum? İşleri garipleştirmek istemediğim için omuz silkiyorum. "Tabii. Boba Run'da buluşabiliriz. En iyi köpüklü çayı onlar yapıyor."

James ve Grant'in arkamda dolaştığını hissediyorum ve onların varlığı Jake'i de rahatsız ediyor olmalı, çünkü "Onlar da gelecek mi?" diye soruyor.

Öfkeyle mırıldandım, "Evet. Onlara takıldım kaldım."

"Tamam, o zaman yarın sabah dokuzda?" Jake soruyor, ancak o zaman kolumu bırakıyor.

"Evet." Ona platonik dostluk dolu bir gülümseme veriyorum, umarım bu gülümseme ona da ulaşır ve oradan uzaklaşıyorum.

Sokakta daireme doğru yürürken James ve Grant nefeslerini ensemde hissediyorum. Düşüncelerim Nikolas'a dönüyor ve bu gece aramızdaki atmosferin nasıl olacağını merak ediyorum.

Son on iki gündür onu görmedim. Geçen Pazar öğle yemeğini kaçırdı çünkü iş için uzaktaydı. Ofisinde öpüştüğümüzden beri geçen zaman işleri garipleştirdi.

Bir yanımda bu olayı dört gözle beklemiyor ama Nikolas'ı tekrar göreceğim için heyecan duyan küçük bir parçam da var.

Dizlerimin altında biten, kolları şık bir şekilde omzumdan çıkan gümüş rengi bir kalem elbise giyerken, ayak parmaklarım uyumlu topuklu ayakkabıların içinde rahatsız edici bir şekilde kıpırdıyor.

Bu gece saçımı şık bir at kuyruğu şeklinde bağladım çünkü yıkamaya üşendim.

Son bir saattir Athina'yı kayıp bir köpek yavrusu gibi takip ediyor, bana kimi tanıtırsa selam veriyorum. Yine de gözlerim koridoru taramaya devam ediyor, belirli birini arıyorum.

Tam pes edip Nikolas'ın gelmeyeceğini düşünmek üzereyken, konuştuğumuz kız, sanırım adı Natali, soluk soluğa kalıyor. Yüzüne çekici bir gülümseme yayıldı.

Sert bir el belime yerleşiyor, omurgam sertleşiyor ve anlık sıcaklık her santimime yayılıyor.

Nikolas Athina'yla aramıza girip şakağına bir öpücük kondurduktan sonra başını bana doğru çeviriyor. Gözlerimiz kilitleniyor, ama alnıma hızlı bir öpücük kondurmadan önce gözlerinde hiç duygu yok.

"Hanımlar," diye mırıldanıyor, "İkiniz de çok güzel görünüyorsunuz." Sesi bitkin geliyor.

Gözlerim yüzünde geziniyor, gözlerinin ve ağzının etrafındaki yorgun çizgiler onun gücünü ya da çekiciliğini azaltmıyor.

"Nikolas, ortaya çıkman çok iyi oldu," diyor Natali, gözleri onu adeta yutarak.

Nikolas ona sadece başıyla onay veriyor. Eli belime doğru kayıyor ve midemin sudan çıkmış balık gibi dönmesine neden olan sıkı bir kavrayışla yan tarafıma yerleşiyor.

"Tess'le konuşmam gerek," diyerek beni uyardıktan sonra vücudu tarafından kenara itiliyorum. Nikolas sırtıma yapışıp ensemden nefes alırken, kendimi bir kez daha koridora doğru yönlendirilirken buluyorum.

Bunu şimdi mi konuşuyoruz?

Midem sinirden kasılıyor, ağzım kuruyor.

Öncekinin aksine, tuvalette köşeye sıkıştırılmamıştım. Nikolas beni koridorun ortasında durduruyor, eli popomla flört ediyor, sonra bir adım geri çekiliyor. Yüzümü ona döndüğümde, benimkini esir alan bakışlarında hiç sabır yok.

"Yarın bir randevun mu var?"

Zihnim bir an duraksıyor ve başımı sallıyorum. "Randevu mu?"

"James okuldan bir palyaçoyla buluşacağını mı söyledi?"

Oh.

"Bir proje üzerinde çalışmak için," diye açıklıyorum. "Jake sadece bir arkadaş." Son kısmı neden eklediğimi bilmiyorum.

Nikolas'ın gözleri yüzümde geziniyor. Tüm dikkatinin üzerimde olmasının yoğunluğu beni geriyor ve çantamın ince askısıyla oynuyorum.

"İptal edeceksin," diyor.

"Neden? Okul için." Sesimde hiç kararlılık yok çünkü Jake'in bunun gerçek bir randevu olduğunu düşünmesinden endişeleniyorum.

Nikolas yorgun bir iç çekiş yapar. "Bu gece olmaz, Theresa. Sadece dediğimi yap."

Kollarımı Nikolas'a dolamak, ona sıkıca sarılmak, sahip olmadığım gücü ona vermek için ani bir dürtü duyuyorum. Bunun yerine çantamı daha sıkı kavriyorum. "Tamam."

Nikolas, gözlerinin üzerimde olmasından daha fazlasına ihtiyaç duyduğum için tenim karıncalanana kadar bana bakıyor.

"Olanları çok meşgul olmadığım bir zamanda konuşuruz."

Başımı sallıyorum, dilim gergin bir şekilde dışarı fırlıyor çünkü *bu* konuşmayı dört gözle beklediğimden emin değilim.

Elini boynumun yan tarafına doğru kaldırıyor, bu dokunuş ona fiziksel olarak daha yakın olma ihtiyacımı artırıyor. Bana doğru eğildiğinde, umutsuzca kokusunu derin bir nefesle içime çekiyorum. Dudakları alnıma değdiğinde gözlerim kapanıyor.

En uzun an boyunca hareketsiz duruyoruz. Ona karşı hissettiğim çekim o kadar güçlü bir şeye dönüşüyor ki, daha fazlasını denese bile onu durdurmayacağım. Beni burada becermesine izin verirdim.

Nikolas beni bıraktı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Bakışlarım sırtının genişliğini, sağlam omuzlarını ve kendinden emin adımlarını süzüyor.

Bu... farklıydı.

Kafamı ısırpı koparmadı. Hâlâ otoriter ve talepkâr ama saldırgan değil.

Fazla umutlanma, Tess. Seninle kavga edemeyecek kadar yorgun olduğu için olabilir.

Bölüm 16

Nikolas

Sicilyalılar daha da cesurlaşıp sokaklarıma daha çok çıkmaya başladıkça çok yoruludum.

Bir savaş yaklaşıyor. Bu sadece bir zaman meselesi.

Sadece askerleri ele geçirebildim, Manno'yu kıvrandıracak yüksek mevkide kimse yok. Çok sinir bozucu.

Andreas'a, "Athina ve Tess için ekstra korumalar ayarla," diye talimat verdim. "Yirmi dört-yedi korunmalarını istiyorum."

"Anladım." Andreas emri yerine getirmek için sandalyeden kalkıyor ama sormak için duraklıyor, "Peki ya baban ve Helena?"

"Ben onlarla ilgilenirim." Andreas ofisten çıkarken telefonumu elime aldım ve babamın numarasını çevirdim."

"Nikolas," diye cevaplıyor babam.

"Balayı nasıl gidiyor?" Gözlerim Athina ve Basil'in evinin ve Tess'in apartmanının dışına yerleştirdiğim güvenlik kameralarında gezinirken soruyorum.

"Güzel. Sesin yorgun geliyor," diyor.

"Sicilyalılar geri adım atmıyor. Yanınızda kaç muhafız var?"

"O kadar kötü, ha?" Hattan iç çektiğini duyuyorum.

"Yeterince var. Gardımı alacağım."

"İki hafta içinde döneceksin, değil mi?"

"Evet, ama bana ihtiyacınız olursa daha erken dönebiliriz."
Başımı salladım. "Hayır. Balayının tadını çıkar. Eğer yardıma ihtiyacım olursa, Rahipliği çağırırım."

"İşler kontrolden çıkarsa beni haberdar edin."

"Çıkmayacak. Merak etmeyin."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra sandalyemde arkama yaslanıyorum ve yorgun **b i r ş e k i l d e** çenemi siliyorum.

Siktiğimin Sicilyalıları.

Telefonum bip sesi çıkarıyor ve iç çekerek mesajı açıyorum. Manno'yla iletişim kurduğum numaradan bir fotoğraf geliyor.

Parmağa karşılık parmak. Dişe diş. Bir hayat için bir hayat.

Christé mou.

Bir hışımla kalkıp ofisten çıktım. Binadan çıkıp park alanına girdiğimde Andreas kafasını kaldırdı. "Ne oldu?"

"Gregory şerefsizlerin elinde!" Öfkeyle homurdanıyorum ve şoförümün bir sandalyeye bağlanmış ve feci şekilde dövülmüş fotoğrafını görmeme rağmen, onu bulma umuduyla SUV'u aramaya devam ediyorum.

Andreas'a telefonumu uzatıyorum ve fotoğrafa bakarak yüzünü buruşturuyor. "Lanet olsun. Askerler arasında yüksek alarm vereceğim."

Gregory'nin intikamını almak istiyorum çünkü cesedinin gün bitmeden bana teslim edileceğini biliyorum, "Elinize geçen ilk Sicilyalı'yı bana getirin" diye bağıriyorum.

Andreas birkaç adam topluyor ve ben onların ciplere doluşup araziden uzaklaşmalarını izlerken ailemin güvenliği için duyduğum korku daha da artıyor.

Şerefsizlerin bana en yakın olanların peşine düşmesi an meselesi.

Athina'nın numarasını çevirip cevap vermesini bekledikten sonra, "Tetikte olman gerekiyor. Korumalarınız olmadan hiçbir yere gitmeyin."

"Ne yapacağımı biliyorum Nikolas. Neler oluyor?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok. Sadece biraz daha dikkatli ol.

Basil'e söyle arkasını da kollasın."

"Yapacağım." Athina bir an duraksıyor. "Sen iyi misin?" "Evet, iyiyim."

İçini çekti. "Yorgun görünüyorsun. En son ne zaman uyudun?"

Andreas biraz dinlenmem için başımın etini yiyordu, şimdi Athina da öyle. "Ben iyiyim. Sadece aptalca bir şey yapma ve güvende ol."

"Yapacağım." Bir duraklama daha oldu. "Sağlığına dikkat et Nikolas. Sana ihtiyacımız var."

Ailenin ağırlığı omuzlarıma çöküyor ve aramayı sonlandırıyorum.

Ekranda adı yanıp sönmeye başladığında James'in numarasına ilerliyordum.

"Ne?" Havlıyorum.

"Tess'i metroda kaybettik," diyor bana, her kelimesi korkuyla kaplanmış bir şekilde.

"Onu kaybettin," diye sıkılmış dişlerimin arasından kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum. "Theresa'yı mı kaybettin?"

Hayır. Şimdi olmaz. Savaş kapıma dayanmışken olmaz.

"Özür dilerim patron. Öğleden sonra yoğunluğu var. Metro insanlarla dolu. Bir saniye önce önümüzdeydi, bir saniye sonra ise ondan hiçbir iz yoktu."

"Onu bulsan iyi edersin," diye uyarıyorum onu, ses tonum sert ve acımasız. "Ve tek parça olması için dua et, yoksa ikinizi de öldürürüm."

"Evet, patron."

Görüş alanımın kenarları öfkeyle kararırken arama sona eriyor.

Tess korumalarından bilerek kaçmamış olsa iyi olur, yoksa bunun bedeli ağır olur. Öte yandan, James ve Grant'ten kaçtıysa, ortadan kaybolmasının arkasında Sicilyalıların olmama ihtimali yüksek.

Lütfen, Sicilyalılar olmasın. Tess olmasın.

Düşünceler kök salmaya başladığında kalp atışlarım hızlanıyor ve daha önce hissetmediğim bir korku bedenime yayılıyor.

Eğer Sicilyalılar onu alırlarsa, vücudundaki tek bir kıla bile zarar verirlerse, onları yeryüzünden sileceğim.

Tess'in numarasını bulup çevir tuşuna basıyorum ve cevap vermesi için dua ediyorum. Çok uzun süre çalışıyor ve kendimi hiç cevap vermeyeceğine hazırlıyordum ki aniden sesi geliyor. "Kahretsin. Nikolas. Bu-"

Hat kesiliyor, ciğerlerimdeki nefesi çalışıyor. Numarasını tekrar deniyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Ellerim öfke ve endişeyle titremeye başlıyor, kaslarım **geriliyor**, saldırmaya hazırım - sikmeye hazırım

Vancouver'ı yok et.

Tess.

Bölüm 17

Tess

Bir insan seline kapılıp yanlış trene bindirildiğim için şehrin öbür ucunda kalmaktan bitap düşmüş bir halde nihayet apartmanıma ulaşıyorum.

James ve Grant bana kötü kötü bakıyorlar. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Ayak uyduramamanız benim suçum değil," diye karşılık veriyorum onlara. Binaya girerken aptal korumaları görmezden geliyorum.

En azından daha fazla görüntü aldım, yoksa bugün tamamen zaman kaybı olurdu.

Merdivenlerden dördüncü kata çıkarken çantamdan anahtarlarımı çıkarıyorum. Duş alacağım ve ölümler gibi uyuyacağım.

Bir de telefonumu şarj etmem lazım ki Nikolas'ı arayıp bunun benim hatam olmadığını söyleyebileyim, yoksa yarın öğle yemeğinde beni öldürür.

Kapıyı açıp kendimi içeri attım. Arkamdan kilitlediğimden emin olduktan sonra çantamı masanın üzerine bırakıyorum. Şarjı bitmiş telefonu çıkarıp şarja taktıktan sonra banyoya gidiyorum.

Eminim James ya da Grant Nikolas'a evde olduğumu söyler, böylece endişelenmez.

Yine de kışını kızgın kömürlerin üzerinde kızartacak.

Duşun musluklarını açarak kıyafetlerimi çıkarıyorum. Dişlerimi hızlıca fırçalıyorum, sonra duşun altına giriyorum.

Sprey, ılık su tenime değerken inliyorum.

Ne çılgın bir gün.

İlk olarak, Jake onunla iptal ettiğim için üzgündü. Muhtemelen Pazartesi günü okulda bu tepkiyle uğraşmak zorunda kalacağım. Sonra yanlış trene bindirildim. Telefonum bozuldu. Nikolas'ın beni öldürmek için planlar yaptığına şüphe yok.

Ugh.

Saçlarımı yıkıyorum ve saç kreminin saç tellerime nüfuz etmesine izin verirken vücudumu hızlıca keseliyorum. Saçımı duruladıktan sonra muslukları kapatıyorum. Bir havlu alıp vücuduma sarıyorum, ardından saçlarımı kurulamak için başka bir havluya uzanıyorum.

Çok daha iyi.

Yatak odama girdiğimde, endişe tenimi kaplıyor, ama daha kaynağını bulmak için etrafıma bakamadan arkamdan tutuluyorum.

Güçlü kollar beni ayağımdan kaldırıyor ve ciğerlerimden dehşet dolu bir çığlık koparıyor. Yüzüstü yatağıma fırlatıldım ve kendimi zamanında yukarı itemedim, sert bir vücut beni kaba bir güçle yatağa doğru itti.

Tekrar çığlık atıyorum, zihnim hala ani saldırıyla sersemlemiş durumda.

Hayır. Hayır. Hayır.

Saldırganıma karşı koyuyorum ama faydası yok. Saçımdan bir tutam yakalıyor ve başım geriye düşüyor, silahın namlusu şakağıma saplanıyor.

"Hayır," diye nefes almayı başarıyorum duyularımı uyuşturan çiğ korkunun içinden.

Tanrım, hayır. Ölmek istemiyorum.

Sıcak hava yanağıma ve kulağıma çarpıyor. "Sadece üç saniye sürdü." Nikolas'ın boğuk sesini duyunca içimi rahatlama ve öfkenin garip bir karışımı kaplıyor. "Seni kıstırdım. Seni çiğ çiğ sikebilirim, kafana bir kurşun sıkabilirim ve bedenini çürümeye bırakabilirim ve yarına kadar kimsenin haberi olmaz."

Ne?

"Düşmanlarımla sana ulaşmasını işte bu kadar kolaylaştırıyorsun."

Artık onun Nikolas olduğunu ve rastgele bir saldırgan olmadığını bildiğim için, beni tutmasına karşı koyuyorum. "Benim hatam değildi!"

Altında kıpırdandıkça, vücudunun üstümde olduğunu daha çok farkına varıyorum. Üzerimi örten sadece bir havlu var ve kurtulmak için verdiğim mücadeleden dolayı havlunun ipi gevşiyor.

"Telefonum bozuldu. Sıkıştım-" Saçımı çekiştirip bazı tellerini kopardığında sözlerim bir çığlıkla kesiliyor. Şakağıma dayadığı silahın hâlâ bilincindeyim.

"Seni aramak için üç lanet saat harcadım," diye kulağıma hırlıyor, sesinde karanlık bir tehlike ve öfke taşıyor. "Endişeden aklımı kaybettim."

Acımasız varlığı odamın her santimini dolduruyor ve korkuyor olsam da bu, adama karşı duyduğum aptalca arzusunun alevlenmesini engellemiyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve kulaklarımda kan uğulduyor, öfkeme odaklanmaya çalışıyorum. "Demek üzerime atladın? Silahı benden uzak tut!"

Dinlemek yerine -ki kabul edelim, Nikolas'ın asla yapmadığı bir şey bu- ağırlığını üzerime vererek beni yatağa daha da bastırıyor.

Vücudunun sıcaklığı kıyafetlerinden, havludan ve tenimden içeri sızıyor. Her zerrem karıncalanmalarla, farkındalıkla, ihtiyaçla canlanıyor.

"Seni uyarmıştım ama sen her fırsatta bana itaatsizlik etmeyi seçiyorsun." Sesindeki tehdit karnıma doğru sıcak bir şekilde akıyor, arzu onun yanındayken her zaman hissettiğim korkuyu azaltıyor.

"Beni cezalandıracak mısın?" Sorudan ziyade bir meydan okuma gibi geliyor. Nikolas'a karşı duyduğum imkânsız arzu beni daha da cesaretlendiriyor. "Bana bir ders vermek için beni becerecek misin yoksa vuracak mısın?"

Sert nefesleri kulağımda, bedeni bedenimi sararken, kendimi beni cezalandırmaya karar vermesini umarken buluyorum.

Hâlâ kalan küçük gururumu korumak istiyor, o istemediği sürece vücudunun altından çıkmamın mümkün olmadığını bilsem de altında debeleniyorum.

Ve. Ben. Sevgi. Seviyorum.

Bu adamın sahip olduğu güce bayılıyorum. Her kasındaki gücü. Ellerin tenimdeki acımasızlığı. Tanrı yardımcım olsun ama bu beni tahrik ediyor, geçmiş travmalarımı düşününce garip geliyor.

Nikolas hareket ediyor ve tam hayal kırıklığı göğsüme doğru kayarken, eli kışıma iniyor. Sertçe. Acısı keskindi, çılgılık atmama neden oldu. Silaha ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Şaplak.

Kaşlarım havaya kalkıyor, ağzım irkilerek açılıyor.

Şaplak.

Üçüncü tokattan sonra sol yanağım yanıyor.

Şaplak.

Bana şaplak mı atıyor?

Yorganı tutarak ciddi bir şekilde mücadele etmeye başlıyorum, ancak çabalarım bana sadece kışıma iki tokat daha kazandırıyor.

Burada Utanç verici, Çünkü Tanrı Yardım
Ben, I Aşk Bana şaplak atıyor ve
bu her türlü yanlış, değil mi? Bir de uyarılma var, hem de
çok fazla. Bu iki duygu birbirine karışıyor ve gözlerim
yaşarıyor. "Bırak beni!" Öfkeyle bağırıyorum.

Nicolas bir eliyle bacaklarımı iki yana açarken, diğer eli
de alev alev yanan kalçamın üzerinden bacaklarımın arasına
kayıyor.

"Siktir, *moró*."

Bana Yunanca *bebeğim* dediğini duyunca dudaklarımdan
muhtaç bir inilti dökülüyor.

"Benim için çok ıslak," diye inliyor.

Parmakları girişimi okşayıp bedenimi daha fazla arzuyla
doldururken, gururumun kalıntılarına tutunarak fısıldıyorum:
"Senden hâlâ nefret ediyorum."

"Benden istediğin kadar nefret edebilirsin, *moró*."
Kemerinin çözüldüğünü duyuyorum ve karnım beklentiyle
sertçe sıkılıyor. "Bu seni çiğ çiğ sikilmekten kurtarmayacak."

İçime kabaca girdiğinde, sertliğinin açıklığıma bastırıldığı
hissinin tadını zar zor çıkarabiliyorum. O

Beni acı verene kadar geriyor. Sonra çaresiz bir homurtuyla çekiliyor ve bana eskisinden daha sert ve daha derin giriyor, benim için çok büyük olduğunu fark ediyorum.

Vay anasını.

Beni acımasız ve her şeyi tüketen bir tempoyla ele geçirirken boğuk bir inilti çıkararak yorganı ısıırıyorum.

"İşte bu, *moró*. Her santimimi al," diye homurdanıyor nefes nefese, sonunda içime tamamen girdiğinde.

Yumruğu saçlarımda sıkılaşıyor ve başım tekrar geriye çekiliyor, örtü dişlerimden sökölüyor. Ağzı hızla atan nabzımı buluyor, dişleri ve dudakları tenime damgasını vuruyor.

İnanılmaz derecede dolu hissediyorum, sert boyu beni acımasızca okşuyor. Karnım o kadar sıkı kasılıyor ki, orgazm beni parçalamadan önce aldığım tek uyarı bu oluyor. İlk kez vibratörümle değil, bir erkeğin sikiyle.

İçimden inilti ve hıçkırıklar dökölüyor, coşku Nikolas'inki kadar bunaltıcı.

Sert temposundan vazgeçmiyor ve yemin ederim bacaklarımdaki sürtünmeyle kendiliğinden yanmamı sağlamaya kararlı.

Ona sadece bir erkekle birlikte olduğumu söylediğimde yalan söylemedim, o da okuldaki son yılımda oldu. Bu... Nikolas... çok yoğun ve vahşi, düzgün düşünemiyorum.

"Çok fazla," diye sızlanıyorum, hıçkırık sözcükleri boğuyor.

Keskin bir tokat kıcıımı tekrar acıtıyor ve ben çığlık atarken, Nikolas zevkle iniliyor ve cehennem, eğer duyduğum en sıcak ses değilse.

"Kadınım..." *İtiş.* "...şaplaklanmayı seviyor...." *İtme.*
"Şaşılacak bir şey yok..." *Şaplak.* "...beni test etmeye devam ediyorsun."

Ona cehenneme gitmesini söylemek yerine inliyorum ve uyarılmışlığım beni onun için kayganlaştırıyor.

Sanırım bu dövüşü kazanma şansım olmadığını söyleyebilirim.

"Çok sıkı ve ıslak," diye gürlüyor Nikolas'ın sesi, kelimeleri ısıtan bir memnuniyetle. "Benden nefret ediyormuşsun gibi hissettirmiyor, *Moro.* Aminin beni içine çekişinden, uyarılmışlığının taşaklarımı kaplayışından değil."

Vay canına. Kahretsin.

Onun kirli sözleri içimde bir tsunami gibi daha fazla sıcaklık yaratıyor.

Dudakları kulağımı buluyor. "Buna bayılıyorsun, değil mi?"

Onu inkar edemeyerek, kalan gururumu kurtarmaya çalışırken başımı sallıyorum. "Senden hâlâ nefret ediyorum."

Vahşi itişlerle bacaklarımın arasında ikinci bir kalp atışı yaratıyor. "Oh, ama sen benim sikimi seviyorsun."

Başka bir orgazm içimi parçalıyor, ilkinden daha güçlü. Vücudum kontrolsüzce kasılırken yorganın içine ağlıyorum. Nikolas içimden çekiliyor ve acımasızca sikilmiş olmama rağmen hala içimde onu kaybetmenin yasını tutuyorum. Ama sonra sırtüstü çevriliyorum, havlu vücudumdan çekiliyor ve gözlerim Nikolas'ın karanlık, yüksek bedenine odaklanırken, o tekrar içime giriyor.

Dişlerini göstermiş, göğüslerimi sıkarken elleri tenimi yakıyor, neredeyse ağzımın suyu akacak.

Fazla yakışıklı yüzündeki her çizgiye kazınmış arzuyla sıcak bakıyor.

Lanet olsun, adam hala giyinikken beni çıplak yakaladı.

Aman Tanrım.

"Bunu sen de benim kadar istiyorsun," diyor, sonra bir elini enseme doluyor, beni göğsüne doğru çekiyor ve kucağına oturtuyor, böylece ona binmiş oluyorum. İticileri işkence edercesine yavaş ve derin oluyor. Onunla göz göze geldiğimde, onun kaba gücüne tamamen kapılmış ve hapsolmuş durumdayım.

"Beni istiyorsun," diye hırlıyor.

İstiyorum. Tanrım, biliyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye inlemeyi başarıyorum, ona istediğini vermemeye kararlıyım.

Ağız benimkine çarpıyor, dili beni istila ediyor ve fethediyor, ta ki beni başka bir orgazma doğru zorlarken tek yapabildiğim onun omuzlarına tutunmak olana kadar.

Ağrılı ve muhtacım, inlemeler ve sızlanmalar ağızımdan onunkine dökülüyor ve o her birini susuzluktan ölmek üzere olan bir adam gibi içiyor.

Sanki bana doyamıyormuş gibi.

Bölüm 18

Nikolas

İnlemeleri. İnlemeleri. Ağlamaları.

Kahretsin, bana yaptıkları şeyler. Tess'e sahip olma, onu çiğ çiğ sikme, her santimine sahip olma arzumda vahşileştiğimi hissediyorum.

Öpüşmeyi keserek, açık banyo kapısından yatak odasına düşen ışığın aydınlattığı yüzündeki coşkuyu içime çekiyorum. Yumuşak kıvrımlarını hissetmekten zevk alıyorum, elim aşağı kayarak onun seksi kıcını buluyor.

Benden nefret ediyor olabilir ama amcığı beni seviyor.

Parmaklarım kıcının yanaklarına giriyor ve o da sikimin etrafına sertçe kenetleniyor, vücudu başka bir orgazm tarafından ele geçiriliyor. Dudakları aralanıyor, kirpikleri yarıya iniyor, inilti ve muhtaç hıçkırıklar - sarhoş edici.

"Nikolas," diye soluk soluğa bağırıyor, ismimde öyle büyük bir çaresizlik var ki, sanki boşalması için bana dua ediyor.

Daha önce bir kadın için hiç bu kadar aç olmamıştım ve onu ne kadar zorlarsam zorlayayım, kendimi onun içine ne kadar gömersem gömeyim, yeterli olmuyor.

Asla yeterli olmayacak.

Doruk noktasına ulaştığında, saf ve katıksız zevk omurgamdan aşağı akıyor, taşaklarımı sıkıyor ve beni daha da şişiriyor. Bir hırıltıyla patlıyorum ve tüm gücümü kullanarak beni vahşi bir hayvana dönüştüren kadına vuruyorum.

Alnım omzuna düşüyor, kollarım onu sarıyor, çıplak göğüslerini göğsüme bastırıyor ve o kadar sert boşalıyorum ki etrafımdaki her şeyi unutuyorum.

Sadece Tess var. Onun vücudu. Kokusu. Onun sesleri.

Tanrım.

Her damlası dökülene kadar içinde zonkluyorum ve onu parçalama ihtiyacı karanlık köşelere geri dönüyor.

Çaresizce nefes alıp verirken onu o kadar sıkı tutuyorum ki canımı yakıyor olmalı, ama kendimi bırakmaya ikna edemiyorum. Henüz değil.

Burnumu yumuşak teninde gezdirerek derin derin içime çekiyorum, teriyle karışan vücut yıkamasının taze kokusunun tadını çıkarıyorum. Seks gibi kokuyor. Bizim gibi.

Dişlerim hâlâ çırpınan nabzının üzerinde geziniyor ve benim yüzümden hızlanmasına bayılıyorum.

Başımı kaldırıp Tess ile göz göze geliyorum. Amcığı hala sımsıkı etrafımda ve çıplak vücudu sıkı sıkıya sarılmışken, rahatsız oluşunu izliyorum. Artık arzularımız tatmin edildiğine ve gerçeklik geri geldiğine göre, benimle yüzleşmek için mücadele ediyor.

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Sikimi o kadar çok seviyorsun ki üç kez boşaldın."

Yanakları masum, pembe bir renkle kızarıyor ve gözleri boynuma doğru iniyor.

"Bana bak," diyorum.

İsteksizce itaat ediyor, bakışları benimkileri buluyor.

"Seni becermemi sevdiğini itiraf et," diye emrediyorum, kelimeleri ondan duymaya kararlıyım.

"Sen bir pisliksin." Benden uzaklaşmaya çalıştı ve sikim dışarı kaydı. Onu yatağa geri itiyorum ve vücudumla onu sıkıştırıyorum, aramızda aşağı bakıyorum, iç uyluklarını kaplayan şeyin benim cum olduğunu bildiğim için yüzümde bir sırıtış oluşuyor.

Aşağı uzanarak ortak uyarılmışlığımızı yukarı kaydırıyorum ve parmağımı ağzına götürüyorum. Dudaklarını birbirine kenetlediğinde, onları kaplıyorum, göğsümden düşük bir tatmin mırıltısı dalgalanıyor. "Ağzını sikmemi istemiyorsan, itiraf et."

Hayal kırıklığı ve utanca benzer bir şey yüz hatlarını gerginleştirdi. "Beni becermeni sevdim." Beni kızdırmak için mi yoksa bana meydan okumak için mi, asla bilemeyeceğim, ama Tess'in dili dışarı çıkıp dudaklarından tahrikimizi yaladığında, onu sistemimden asla çıkaramayacağımdan korkmaya başlıyorum.

Tanrım, bana yardım et.

Ondan uzaklaşarak banyoya doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Takım elbisemi çıkarıyorum ve muslukları açarak spreyin altına giriyorum. Çiçekli bir şey olan küçük minx'in vücut yıkamasını kullanıyorum ve günün endişesini cildimden temizliyorum.

Duş almam sadece birkaç dakika sürüyor ve banyodan sadece belime sarılı bir havluyla çıktığımda Tess'in gözleri göğsüme kilitleniyor.

Anında bakışlarını arzu kaplıyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. Yatağın kenarında oturduğu yerden gördüğü şey açıkça hoşuna gidiyor, zaten bir çift cimri şort ve sert meme uçlarını gizlemek için hiçbir şey yapmayan bir tişört giymiş.

Tanrım. Aynen böyle, tekrar sertleştim.

İstediğim gibi ağzını sikmek yerine, yatağın diğer tarafına geçip şiltenin üzerine uzanıyorum. Silahımı elime alıp yastığın altına sokuyorum, sonra bir kolumu yüzüme atıp yorgun bir i çekiyorum.

"Konuşacak mıyız?" Tess soruyor. Hareket ettiğini duyuyorum ama gözlerimi açmaya zahmet edemiyorum.

"Hayır. Ben uyuyacağım, sen de sessiz olacaksın."

Yanımda uzandığını hissediyorum. "Bunun hakkında hiç konuşacak mıyız?"

Elimde olsa yapmazdım. "Sonra görüşürüz."

"Uyandığında," diyor, ki bu gerçekten çok tatlı.

Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sanıyor.

Kr körüne elini arıyorum, tutuyorum ve göğsüme çekiyorum. Avucunu kalbimin üzerinde dzleştiriyorum ve yavaşça derin bir nefes alıyorum.

Dokunuşu o kadar rahatlatıcı ki, bana ne yaptığını ve bununla nasıl başa çıkacağımı dşnemeden uykuya dalıyorum.

Tess'in yatağında uyandığımda güneş çoktan doğmaya başlamıştı.

Sikeyim.

Ayağa fırlıyorum ve yanımda uyuyan kadına bakmadan önce odaya göz gezdiriyorum. Tess yan tarafına kıvrılmış, huzurlu görünüyor ve gerçekte olduğu gibi yaramazlık ve meydan okuma tanrıçası gibi görünmüyor.

Saati kontrol ettiğimde toplam dokuz saat uyuduğumu hesapladım.

Böyle bir şey hiç olmadı.

Ne. Ne. Sikeyim.

Yataktan kayarak havluyu atıyorum ve hızla takım elbisemi giyiyorum. Gömleğimi iliklerken ayağa kalkıp Tess'i izliyorum ve bu küçük sorunla ne yapacağımı merak ediyorum.

Dün gece onu becermeyi planlamamıştım. Sadece onu korkutmak istedim ki beni dinlesin.

Ama onun yerine, taşakların onun içindeydi.

Tanrım, birçok kadınla yattım ama hiçbiri Tess'in eline su dökemez. Enfesti.

Ceketimi silkiyor ve ayakkabılarımı giyiyorum. Kelepçelerimi ayarlarken gözlerim yine uyuyan sireni buluyor.

Onunla ne yapacağım ben?

Bunu tekrar yapamayız. Sicilyalılar ensemdeyken dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Yatağın hemen yanına kadar yaklaşıyorum ve ellerimi başının iki yanına koyarak eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. Gözlerim kapanıyor ve ondan derin bir nefes alıyorum. Hâlâ bizim gibi kokuyor.

İçindeki ben gibi.

Yüzümü eğip dudaklarına bir öpücük konduruyorum, yumuşaklığının tadını çıkarıyorum, sonra yastığın altından silahımı alıp uzaklaşıyorum ve yatak odasından çıkıyorum.

Dün gece yangın merdiveninden girdim. Çok kolay oldu. Tess'in dairesine daha fazla güvenlik eklemeliyim.

Binadan çıkarken James ve Grant'e ters ters baktım. "Eğer onu bir daha kaybederseniz, ölürsünüz."

Grant bana bakarken James, "Evet patron," diye cevap veriyor. "İki adam daha gönderiyorum. Arthur ve Michael." "Emredersiniz patron."

Cipime doğru yürürken Gregory yerine Loukas'ı görünce suçluluk duygusu göğsüme doğru süzölmeye başlıyor. Andreas korumalarımın birliktede diğercipin yanında duruyor.

Gregory muhtemelen şimdiye kadar ölmüştür.

Andreas'a ulaştığımda bana aptal aptal sırtıyor. "Kapa çenenin," diye uyarıyorum onu.

"Dinlenmiş görünüyorsun," diyor herif yine de.

"Herhangi bir kelime üzerinde Gregory," I
pop onun Baloncuk, onun yüzü bir
anda kasvetli bir hal aldı.

"Evet, gece yarısından hemen sonra ofise bırakıldı."

Başımı sallayarak iç geçirdim. "Onu gömeceğiz." Gözlerim sessiz sokağı tarıyor. "O zaman bu lanet olası bir savaş."

Cipime yönelip arka koltuğa tırmandım. "Ofis."

"Evet, patron."

Şehrin diğerc tarafına götürölürken, düşüncelerim Tess'e dönüyor. Onun hakkında bir şeyler yapmalıyım. Daha önce de söylediğim gibi, dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Yapmam gereken şeyin farkına varmak mideme acı bir şekilde yerleşirken çenemde bir kas zıplamaya başlıyor.

Onun için bir evlilik ayarlamalıyım. Christos, kuzenim, en iyi seçenek olacaktır ve Tess'i

farklı bir kıta.

Onu elime geçiremeyeceğim bir yere.

Güvende olacağı bir yere.

Gözlerimi kapatıp alnımı ovuşturuyorum, iyi bir gece uykusu çekmiş olmama rağmen hâlâ çok yorgunum.

Tess için bir evlilik ayarlayacağım ve bu iş bitecek.

Bölüm 19

Tess

Boş bir yatağa uyanıyorum, Nikolas'ın burada olduğuna dair tek işaret bacaklarımda arasındaki ağrı. Tanrı'ya şükür RIA'm var, yoksa ertesi gün hâpı almak zorunda kalacaktım.

Sızlanmalarım ve inlemelerim duvarlara yapışıyor, beni dairemde çıkarıp kahve içmek için en yakın Starbucks'a götürüyor.

İki yeni muhafız fark ediyorum ama onlarla ilgilenmiyorum çünkü dün gece olanlarla çok meşgulüm.

Nikolas ve ben.

Bu ne anlama geliyor? Beni önemseydiğini düşünecek kadar aptal değilim. Bu sadece fiziksel bir çekim. Değil mi?

Bir kahve sipariş ettikten sonra köşedeki boş masalardan birine oturuyorum. Ateşli seksi zihnimde tekrar tekrar canlandırmaya devam ediyorum. Hâlâ içime girdiğini hissedebiliyorum. Alçak hırıltılarını, nefes alışlarını hâlâ duyabiliyorum.

Kahretsin, kığım şaplaklardan dolayı hala hassas.

Sadece düşünceleri bile beni sandalyemde kıvrandırmaya yetiyor.

Kahretsin. İnsanların içinde tahrik olamazsın. Kendine gel.

İşin fiziksel boyutunu bir kenara bırakıp dikkatimi karmakarışık duygularıma veriyorum.

Ondan hoşlanmıyorum. Hayır, zerre kadar değil.

Yine de...

Onun ne kadar güçlü olduğunu seviyorum. Asla geri adım atmayıp istediğini almasını seviyorum.

Beni bu kadar çok istemesini seviyorum.

Beni özel hissettiriyor... sanki türümün tek örneğiymişim gibi. Fazla kilolu değil de arzulanan biriymişim gibi.

Duygular kök salmadan önce onları bastırıyor, içeceğimi bitiriyor ve Starbucks'tan ayrılıyorum.

Önümde iki yeni muhafız, arkamda James ve Grant ile birlikte daireme dönüyorum, böylece öğle yemeği için Stathoulis'lerin evine gitmeden önce biraz çalışabilirim.

Dürüst olmak gerekirse, öğle yemeğini iple çekmiyorum. Gecenin karanlığında arzularına boyun eğmek bir şey, ama gün ışığında Nikolas'la yüzleşmek tamamen farklı bir hikaye.

İşime odaklanmaya çalışırken utanç göğsümden içeri süzülmele tehdit ediyor. Yine de faydasız. Nikolas ve aramızda olanlar dışında hiçbir şeye konsantre olamıyorum.

Öğle yemeği vakti hızla yaklaşırken, hafif bir yazlık elbise ve sandaletlerimi giyerek hazırlanıyorum. Dün gece fön çekmediğim için dağınık olan saçlarımı at kuyruğu şeklinde topluyorum.

Stathoulis'in malikânesine giderken yol boyunca kafamda çeşitli senaryolar canlandırdım. Umarım aramızdaki bu meseleyi konuşur ve bir sonuca bağlarız.

Bir muhafız tarafından eve alınıyorum ve Athina'nın kıkırdadığını duyduğum yemek odasına doğru ilerliyorum.

"Theresa," Nikolas'ın sesi beni durduruyor. Omzumun üzerinden çalışma odasının yanında durduğu yere bakıyorum. "Buraya gel."

Konuşmayı aradan çıkarmanın en iyisi olduğunu düşünerek yönümü değiştiriyorum. Çalışma odasına girip Nikolas ve Athina'nın kuzeni Christos'u sandalyelerden birinde otururken gördüğümde alnımda bir çatıklık oluşuyor.

Tamam, yani olanlardan bahsetmiyoruz. Nikolas kapıyı kapatırken, "Otur," diye talimat verdi.

Christos'a hoş bir gülümseme veriyorum ve diğer sandalyeye oturuyorum.

Nikolas karşımadaki koltuğa oturduğunda, gözleri yavaşça Christos'tan bana doğru kayıyor.

Endişe zehirli bir yılan gibi damarlarımda dolaşıyor.

Nikolas benimle göz göze geldi. Yüzünde hiç duygu yok, yüz hatları taştan kesilmiş. "Christos seninle evlenmeyi kabul etti."

Tüm dünyam titreyerek durdu.

"Vancouver'daki işleri neredeyse tamamlandığı için yakında Yunanistan'a gitmesi gerekiyor. Düğün önümüzdeki Cumartesi günü gerçekleşecek."

Hayır.

Sandalyeden kalkmaya çalışıyorum ama bacaklarım uyuşuyor ve geriye doğru yığılıyorum.

Hayır, böyle bir şey olmayacak.

Başımı sallıyorum, kuru dudaklarım aralanıyor. Gözlerim Nikolas'tan bana cesaretlendirici bir gülümseme veren Christos'a kayıyor,

Sonra Nikolas'ın sert yüz hatlarına döndüm. Sonunda, "Ne?" diye fısıldamayı başardım.

"Bir hafta içinde Christos'la evleneceksin, Theresa." Bu bir emirdir.

Zihnim dumura uğramış bir halde, doğru düşünmekte zorlanıyorum. "Çalışmalarım..." Zayıf bir şekilde başlıyorum.

Bu şu anda sorunlarınızın en küçüğü!

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, bu kez ayağa fırladım ve adamlardan üç adım uzaklaştım. "Hayır!"

Nikolas ayağa kalktı ve yumruklarını masaya vurdu, öfkesi içinden patladı ve ofisin havasını emdi. "İtaat edeceksin. Anlaşma yapıldı ve sen de buna uyacaksın."

Başımı çılgınca sallarken, göğsümde nefes almayı zorlaştıran klostrofobik bir baskı var. Hayatımın az önce aldığı feci dönüşü algılayamadan dönüp çalışma odasından aceleyle çıkıyorum.

"Theresa!" Nikolas arkamdan kükrüyor.

Koşmaya başladım ve evden kaçtım. Kolumu tutmadan önce neredeyse SUV'a varıyordum. Etrafımda döndüm ve cipin arkasına itildim. Nikolas üzerime cehennem ateşi yağdırmak üzere olan gök gürültülü bir bulut gibi tepemde yükseliyor.

"Hayır," diye soluyorum, kızgın ve umutsuz gözyaşlarım boğazımı zorluyor. Tek kolumu kurtarıyorum ve yüzüne bir tokat atıyorum. Tükürürken avuç içim acıyor, "Sen tam bir pisliksin! O adamla evlenmemin imkanı yok."

Nikolas çenemi kavırıyor ve kendimizi nefret ve öfkenin aramızda dönen tek duygu olduğu o tanıdık pozisyona geri dönmüş buluyoruz.

"Sana söyleneni yapacaksın."

Başımı sallamaya çalışıyorum ve içimde öfke titreşse de çaresizlik yalvarmamı sağlıyor, "Bunu bana yapma. Lütfen."

Nikolas beni bırakıyor ve bir adım geri çekilerek derin bir nefes alıyor. "Christos iyi bir adam. Sana iyi davranacaktır."

"Umurumda değil! Benim hayatım ne olacak? Ne istediğim ne olacak?"

Nikolas tekrar öne doğru bir adım atınca aramızdaki yetersiz boşluk bir anda yok oldu. "Bu senin güvenliğin için Theresa! Senin için en iyi olanı yapıyorum."

Kuru dudaklarımdan mizahsız kahkahalar dökülüyor. "Oh, bağışla beni! Umurunda bile değilim." Öfke içimde patlıyor ve ardında sadece yıkım bırakıyor. "Bunun nedeni benden fiziksel olarak etkilenmen ve erkek gibi davranıp bununla yüzleşemediğin için beni gönderiyor olman."

Gözlerimiz kilitleniyor, aramızda tam anlamıyla bir savaş yaşanıyor.

Çenesinde öfkeli bir kas kıpırdıyor, nefesleri benimkiler kadar hızlı. "Haklısın Theresa," diye homurdandı. "İyi bir sikişçiydin ama günün sonunda iyi olduğun tek şey bu." İnanılmaz bir kahkaha patlattı. "Gerçekten umursadığımı mı sandın? O kadar saf değilsin herhalde?" Gözlerini karartan tehlikeyle, "Seninle işim bitti ve seni Christos'tan başka yaşlı bir puşta teslim etmediğim için şükredebilirsin."

Sözleri asit gibi üzerime yağarken çaresiz bir nefes alıyorum, beni iliklerime kadar yüzüyor. Tüm gücümle göğsünü iterek, hayatımı mahvetmeye kararlı olan canavara, yattığım canavara sırtımı dönüyorum. Arka kapıyı çekip açtım ve cipe tırmandım.

Nikolas'a yakıcı bir bakış fırlatarak çenemi kaldırıyorum ve her kelimem buzla kaplanmış bir şekilde, "Siktir git Nikolas," diyorum.

Cip demir kapıdan çıkana kadar kendimi toparlamayı başarıyorum. Çantamı karıştırıp içinden Xanax şişesini çıkarıyorum. Açmak için mücadele ediyorum, ellerim çok fazla titriyor.

James şişeyi benden alıyor ve bir hap çıkararak bana uzatıyor. Hızlıca dilimin altına yerleştiriyorum ve hayatımın üzerine inşa edildiği tüm temeller dalga dalga yıkılırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, hıçkırık boğazımda düğümleniyor.

Buna inanamıyorum.

Benim için bir evlilik mi ayarladı?

Bu da ne böyle?

Bu gerçek değil. Bu sadece kötü bir rüya. Nikolas benimle yatıp ertesi gün beni bir çöp gibi atacak kadar zalim olamaz.

"İyi bir sikişçiydin, ama günün sonunda, iyi olduğun tek şey bu."

Olan şey tam olarak bu. Ben sadece kurtulmaya çalıştığı bir sorunun. Benden istediğini aldı.

"Seninle işim bitti.

Öfkem büyümeye devam ediyor ve arzularıma boyun eğdiğim için kendimde hayal kırıklığına uğramak her şeyi milyonlarca kez daha kötü hale getiriyor. Söylediğı zalimce şeyler yüzünden göğsümde oluşan şiddetli ağrıyı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Nikolas'ın planını durdurmaya kararlı bir şekilde çantamdan telefonumu çıkardım ve annemin numarasını çevirdim.

"Agápi mou," diye cevaplıyor
annem. "Anne," diye bir hıçkırık
sesimi kesiyor. "Neyin var?"

"Nikolas," diye nefes nefese kaldım. "Benim için... bir evlilik ayarlıyor." Bir an sessizlik oldu, sonra annemin hareket ettiğini duydum.

"Peter!" diye seslenir. "Nikolas Theresa için bir evlilik mi ayarlıyor?"

Peter'ın, "Onunla konuşmadım ama kız evlenme çağında," diye cevap verdiğini duyuyorum.

"Onu durdurmalsın," diye yalvarıyorum anneme.

Annem "Hemen eve geleceğiz," diye cíveleniyor. "Merak etmeyin.

Bu işin aslını öğreneceğim."

Bir kez daha hıçkırarak "Tamam" derken sesim gergin çıkıyor.

Görüşmeyi sonlandırıyoruz ve annemin Nikolas'ın saçma planına bir son vereceğı umuduyla, kendimi tamamen tükenmiş hissederek koltuğı yaslanıyorum.

Ancak kaotik duygularım biraz olsun sakinleştğinde kalbimin kırıldığını fark ediyorum.

İstenmeyen duygulardan kaçarak başımı sallıyorum.

Kalbin kırılacak bir şey yok. Nikolas Stathoulis'ten nefret ediyorsun. O pisliğe aşık olmuş değilsin çünkü bu çok saçma.

Adamda sevdiğin tek bir şey bile yok.

Seni kullandığı için incindin.

Bölüm 20

Tess

Annem oturma odasında bir aşağı bir yukarı dolaşırken Peter tahtında bir kral gibi oturuyor, gür kaşlarını sıkıca kavuşturmuş.

Dizlerim gergin bir şekilde zıplıyor, ellerim sıkı yumruklar halinde kucağımda.

Nikolas, Christos ve hemen arkasında başka bir adamla oturma odasına girdiği anda, fırlayıp ona doğru uzanmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Ne-"

Peter bir elini kaldırarak annemi susturur. Sandalyeden kalkarak oğluna bakar. "Christos ve Theresa arasında neden bir evlilik ayarladığını açıkla."

Nikolas babasının bakışlarını hiç korkmadan karşılar. Şu anda Yunan mafyasının şimdiki lideri, emekli mafya babasıyla karşı karşıya.

Midem ayakkabılarımın içine batıyor.

"Anlaşma yapıldı." Nikolas'ın sesi acımasız, tartışmaya yer bırakmıyor. "Christos Theresa'ya iyi davranacak." Gözlerini bana dikti. "Müteşekkirel olmalı. Onun için çok daha kötü bir talip seçebilirdim."

Göt herif.

"Bu ani acele niye?" Annem soruyor, bir eli boynunda ve yüzünde şaşkınlık ifadesi.

Nikolas sanki az olan sabrını korumaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes alıyor. Dikkatini bizimkilere çevirerek, "Gregory öldürüldü. Sicilyalılar savaş ilan etti. Theresa Yunanistan'a giderse tehlikeden uzak olur."

Peter'ın yüz hatları gevşer ve annem bir şey söylemek için ağzını açtığı anda, "Nikolas'ın sözü kesindir. Theresa önümüzdeki Cumartesi Christos'la evlenecek."

Ne?

Ayağa fırlıyorum ama üzerimde yanan bir sürü karanlık göz tarafından olduğum yere mıhlaniyorum. Peter diyor ki, "Senin için en iyisi bu, Theresa. Evlenme çağındasın."

Başımı sallıyorum ve ben daha tartışmadan Peter oturma odasını terk ediyor. Nikolas ve diğer adam Peter'ın peşinden gidiyor ama Christos geride kalıyor.

"Anne?" Daha fazlasını söylemeye dilim varmıyor, dünyanın duvarları üzerime üzerime geliyor.

Annem bir elini saçlarının üzerinde gezdirerek bana cesaretlendirici bir bakış atıyor. "Kaba olmayalım." Christos'a oturmasını işaret ediyor.

"Bunun ani olduğunu biliyorum," diyor Christos. Gözleri üzerime dikiliyor ve ne kadar dikkatli bakarsam bakayım, öfke ya da sertlik belirtisi bulamıyorum. Aksine, bakışları sıcak, hatta anlayışlı.

Başımı sallıyorum, sandalyede geriye doğru yığılıyorum.

Bu gerçekten oluyor. Tanrım.

"Theresa," diyor Christos yanıma gelip otururken. "Bu fikre alışman için sana zaman vereceğim ve sen de

hala kendi hayatını yaşayabilirsin. Benim için değişmeni beklemiyorum ama en azından evliliğimizi yürütmeye çalışmanı bekliyorum."

O kadar mantıklı konuşuyor ki neredeyse güleceğim.

Gözlerinden anlayış fışkırıyor ve bu benim boğazımda yaşlar birikmesine neden oluyor.

Bir elini kaldırarak omzumu sıkıyor. "İyi bir koca olmak için elimden geleni yapacağım."

*Oh,
Tanrım.*

*Nefes
al.*

Çaresizce nefes alıyorum, olan biten her şeyden ama aynı zamanda Christos'un ne kadar nazik olduğundan bunalmış durumdayım.

"Çalışmalarım," diye araya sıkıştırmayı başarıyorum.

"Yunanistan'da bana katılmadan önce bunları tamamlayabilirsin. Dediğim gibi, kendi hayatını yaşamanı istiyorum. Hâlâ yapımcı olabilirsin. Vancouver'a sık sık geleceğiz ve annen bizi Yunanistan'da ziyaret edebilir."

Gözlerim Christos'a kilitlendi. "Seni tanımıyorum."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Beni tanıyacaksın." Nikolas'la tam bir tezat oluşturuyor. Nikolas'ın öfke, kükürt ve keskin kenarlı olduğu yerde, Christos yumuşak, neredeyse bir oyuncak ayı gibi, sözleri nazik, gözleri sıcak.

Yine de bu adamı tanımıyorum ve aramızda bir çekim yok.

Christos elimi tutuyor, onun sıcaklığı benimkinin soğğunun bir kısmını kovuyor. "Senden tek istediğim, sana gösterdiğim saygının aynısını bana da göstermen. Başarılı evlilikler daha azı üzerine kurulmuştur."

Her kadın gibi ben de kendi seçtiğim erkekle evlenmek istiyorum. Kolaylık evliliği ya da isteğim dışında zorlandığım bir evlilik istemiyorum.

Annem yanağındaki bir damla gözyaşını siler ve gerçekten de Christos'tan etkilenmiş ve duygusal görünmektedir.

Birkaç kelimeyle annemin gönlünü kazandığını bildiğim için omuzlarım çöküyor ve tüm mücadele gücüm tükeniyor.

Bir kucaklaşmaya çekiliyorum ve müstakbel kocamın omzunda çirkin bir şekilde ağlamamak için sahip olduğumu bilmediğim bir güç gerekiyor.

Karma benim için Nikolas'tan intikam alsın.

Kendimi tamamen derslerime verdim çünkü hayatım bir çılgınlık kasırgasından başka bir şeye dönüşmedi. Sözde *randevuyu* iptal ettiğimden beri iki yaşında bir çocuk gibi somurtan ve bana karşı düpedüz kaba davranan Jake ile aramı düzeltmeye çalışacak enerjim bile yok.

Her gün annem ve Athina'dan gelen elbise, çiçek ve pasta fotoğraflarıyla bombardımana tutuluyorum.

Bu öğleden sonra bir provam var ve bundan çok korkuyorum.

Bunun olduğuna hâlâ inanamıyorum. Çok hızlı, bana hiçbir şeyi sindirecek zaman bile vermiyor.

Şu anda, o lanet mihrapta hayır demeye kararlıyım. Kimse beni Christos'la evlenmeye zorlayamaz.

Suçluluk duygusu bir gece hırsızı gibi göğsümden içeri sızıyor çünkü Christos bana karşı hiç de nazik davranmadı. Beni yemeğe götürdü, böylece bir şeyler hakkında konuşup birbirimizi tanıyabildik.

O iyi bir insan. Nimetlerimi saymalıyım.

Ama...

Onu sevmiyorum ve sevebilecek miyim bilmiyorum.

Emin olduğum bir şey var. Nikolas'tan binlerce yanan güneşin şiddetiyle nefret ediyorum. Cehennemde çürüsün.

"Vay canına, ayak parmaklarına kim bastı?" Dizüstü bilgisayarımı çantama tıktırdığımda Annette soruyor. "Birini öldürmek istiyorsun gibi görünüyor."

Duygusal olarak tükenmiş bir iç çekişle sırt çantamı omzuma silkiyorum. "Ailevi sorunlar. Yarın görüşürüz."

Annette ya da Jake'in cevap vermesini beklemeden stüdyodan çıkıyorum ve koridorda ilerliyorum. Bir kız James'le flört ediyor ama James beni görür görmez kısa kesiyor. Yanıma gelip sırt çantamı alıyor.

Grant, Arthur ve Michael arkamızdan geliyor.

Nikolas'la korumalarımın gözü önünde yaptığımız büyük kavgadan beri James bana iyi davranıyor. En azından bu var.

"Elbise provasına gitmem gerekiyor," diye bahsettim ona.

"Farkındayım." Daireme doğru yürümeye devam ediyoruz, sonra "Christos iyi bir adam" diyor.

"Bana öyle söylendi," diye mırıldandım.

"Sevdiğin bir adamla evlenmeyi umuyor muydun?" diye soruyor, sesi Grant'inki gibi benimle alay etmiyor.

"Ben sadece..." İçimi çekiyorum ve gözlerimi James'e çeviriyorum, onun karıştırılmış kahverengi saçlarını ve çocuksu yakışıklılığını inceliyorum. "Bunun benim seçimim olmasını istedim."

Başını sallıyor ve anlayışlı bir iç geçiriyor.

Merak beni ele geçirdi. "Neden mafyadasın?"

"Ben bunun içinde doğdum." Cevabı kısa ve öz. "Kendin için başka hayallerin yok muydu?" Soruyorum. apartmanıma yaklaşıyor.

"Bizim dünyamızda hayaller sizi hayatta tutmaz." Son birkaç gündür olduğu gibi, James dairemi aramak için beni yukarı çıkarırken diğer gardiyanlar cipin yanında bekliyorlar.

Tehdit olmadığından emin olduğunda bana gülümsüyor. "Saat dörtte aşağıda görüşürüz."

Ön kapıyı arkasından kapatıyor. Çantamı masanın üzerine bırakıyorum ve Athina'dan düğün dekoruyla ilgili başka mesajlar görünce içimden çığlık atmak geliyor.

Yatak odama girip yatağa uzanıyorum ve yüzümü yorganın altına gömüyorum ve önceki günlerde olduğu gibi ağlamadan önce güzel bir çığlık atıyorum, hayal kırıklığı, öfke ve incinmişlikten biraz olsun kurtuluyorum.

Acı çekiyorum çünkü Nikolas'tan nefret etmeme rağmen kalbimi göğsümden söküp atmayı başardı.

Bana derisinin altında gizlenen gerçek canavarı göstermeden önce, göğsünde gerçekten atan bir kalbe sahip olma ihtimali olduğunu düşünmüştüm. Sahipleniciydi ve

beni koruyordu. Bana hiç bilmediğim bir zevk verirken vücuduma tapıyormuş gibi hissettirdi.

Bana bir şeylerin değişebileceğini umut ettirdi, sadece beni köpeklere atmak için.

Christos'un bir köpek olduğundan değil.

Ugh.

Yataktan kalkarken, prova için hazırlanırken yaşama isteğimin tükendiğini hissediyorum.

Bölüm 21

Nikolas

"Sekiz adamımızı kaybettik!" Bağıriyorum, hayatımı ele geçiren öfke karanlık, çalkantılı bir fırtınaya dönüşüyor ve yolumdaki her şeyi yok etmekle tehdit ediyor.

"Farkında olmadığımı mı sanıyorsun?" Andreas bağırarak karşılık verir. "Theo iyi bir arkadaştı. Kaybını hepimiz hissediyoruz."

Öfkemiz ve kederimiz havada yoğun bir şekilde dönüyor. Andreas başını sallıyor, endişeli gözleri yüzümde gezi n i y o r . "Şimdi ne yapacağız?"

"Manno'nun nerede saklandığını bulmalıyız." Böylece omurgasını boğazından söküp atabilirim.

"Nasıl? Sicilyalıların hiçbiri konuşmuyor."

Geriye tek bir yol kalıyor ve her ne kadar nefret etsem de telefonumu elime alıp Viktor'un numarasını çeviriyorum.

A chuckle sesler üzerinde ve Hat.

"Nikolas. Ben Nikolas. şaşırmadım."

Derin bir nefes alıyorum ve gözümü nihai hedefe dikerek, "Yardıma ihtiyacım var," diyorum.

Victor yine kıkırdıyor ama sesi dostça olmaktan çok uzak. "Sana Manno'nun adresini mesaj atarım."

Göğsümde bir öfke patlaması daha oluyor. "Şimdiden aldın mı?"

"Elbette. Ne de olsa bilgi paradır."

Adam tıpkı babası ve amcası gibi.

"Ne kadar?" Fiyatın yüksek olacağını bildiğim için soruyorum.

"Bir arkadaş için," diye derin bir nefes verdi Viktor, "bedava."

Bizim dünyamızda hiçbir şey bedava değildir, yani bir gün benden yardım isteyecek ve ben de sorgusuz sualsiz vermek zorunda kalacağım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Üvey kız kardeşinize bir koca bulmayı başardığınızı duydum. Düğün davetiyesini yeni aldım. Gerçi kısa bir süre önce."

"Gelemezsen anlarım ama zaman ayırabilirsen çok memnun olurum," diye otomatik olarak cevap veriyorum, göğsümde dönen öfke her kelimeyle daha da koyulaşıyor.

Ne zaman Tess'ten bahsedilse, kendimi kaybetmek istiyorum. Ne kadar çabuk evlenirse.

Düşüncelerim daha ileri gitmeyi reddediyor. "Ne yapabileceğime bakacağım," diye yanıtlıyor Viktor.

Arama sona eriyor ve Andreas kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Ne dedi o?"

"Manno'nun adresi onda var." Telefonum çalıyor ve Viktor'dan gelen mesajı açıp Andreas'ın görmesi için ekranı çeviriyorum.

Arkadaşımın yüzüne memnun bir gülümseme yayılıyor, sonra benim kaşlarımı çatıyor. "Bu iyi bir şey. Neden mutlu değilsin?"

Çünkü...

"Manno yanan bir ceset olduğunda mutlu olacağım," diye homurdanıyorum.

Andreas başını eğiyor, gözleri yüzümü arıyor. "Hala iptal edebileceğini biliyorsun."

"Savaşı iptal etmek diye bir şey yok,"
diye bağııyorum. "Düğün, Nikolas,"
diye düzeltiyor beni.

Gözlerimi ona dikerek, "Bunu neden yapayım ki?" diye sorarken sesim tehlikeli bir şekilde alçalıyor.

Andreas ayağa kalkıyor ve başını bana doğru sallıyor. "Sen inatçısın. Bunu hepimiz biliyoruz. Ama lanet olsun Nikolas, sen hiçbir zaman kendine yalan söyleyen biri olmadın."

Ayağa kalkarken yüzümde bir uyarı beliriyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Andreas benimle göz göze geliyor, öfkem karşısında kılını bile kıpırdatmıyor. "Tess'i önemsemediğini ve onu Christos'a teslim edebileceğini düşünüyorsan inkâr içinde yaşıyorsun demektir. Hata yapıyorsun." Kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açarak bana ters ters baktı. "Hayatının geri kalanında pişmanlık duyabileceğin bir hata."

"Çık dışarı!" Gereksiz yere bağııyorum çünkü herif çoktan kapıyı kıcının arkasından kapatıyor.

Sandalyemde geriye doğru çöküyorum ve telefonu elime alarak Manno'nun adresine bakarken Andreas'ın beni rahatsız eden yankı gibi alay eden sözlerini görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Manno Vancouver'da bile değil. Toronto'da.

Sorun değil. Bu lanet savaşı onun kapısına kadar götüreceğim.

Düğünden sonra.

Düğün.

Dün, önceki gün ve evliliği ayarladığımdan beri her lanet günde olduğu gibi, baskın bir duygu beni derinden sarsıyor.

Tess'in Christos'un karısı olmasını düşünmek... Bu yapılmalı. Akıl sağlığım ve onun güvenliği için.

Bu düşün olacak.

Daha derine bakmayı reddediyorum, duyguları incelemeyi reddediyorum, onun çıplak bedenini başka bir adamın altında düşünmeyi reddediyorum.

Düşün olmak zorunda. Şüpheyeye yer yok.

Kadın umurunda bile değil, o yüzden unut gitsin.

*Sen var daha fazla basarak konular o
ihtiyaç senin tam dikkat.*

Odaklan, Nikolas.

Bölüm 22

Tess

Annem ipeği kalçalarımın üzerinde düzeltiyor ve kısa kuyruğu arkamda düzenliyor. "Keşke baban da seni görebilseydi," diye mırıldanıyor, günün duygularına kapılmış bir halde.

Düğün günüm.

Tanrım, nasıl bu hale geldi?

Geçtiğimiz iki haftayı hâlâ anlamlandırabilmiş değilim. Çok fazla şey oldu.

Gözyaşları beni boğmakla tehdit ediyor, ancak bir kez daha, zaten almış olduğum iki Xanax hapının yardımıyla onları yutmayı başarıyorum.

Bu gidişle, Irene'in kutlamalara katılma ihtimali olduğunu düşünürsek, resepsiyon bitmeden aşırı doz almış olabilirim. Eğer durum buysa Tanrı yardımcım olsun. Hayatta kalmamın imkanı yok. Bugün olmaz.

"Agápi mou, nefes kesici görünüyorsun."

Kendimi güzel hissetmiyorum. Beyaz elbiseden, çiçeklerden, makyajdan nefret ediyorum. Siyah giymeyi tercih ederim.

"Gülümse," diye azarlıyor annem beni.

Ne kadar üzgün olduğumu saklamaya bile çalışmıyorum, çünkü Christos iyi bir adam gibi görünse de ona karşı hiçbir şey hissetmiyorum. "Neden gülümseyeyim ki? Bir at gibi satıyorum."

"Sus!" Annemin nefesi kesildi. "Kocan sana çok iyi bakacak."

Aynadaki yansımama bakmayı reddederek gözlerimi aşağı indiriyorum. Kıvrımlarımı saran beyaz saten denizkızı elbiseyi görmek istemiyorum. Bana bakan gelini görmek istemiyorum.

"Bu sadece senin günün değil Theresa," diye azarlamaya devam ediyor annem. "Misafirleri, Peter'ı, beni düşün."

Hepinizin beni düşündüğü gibi mi?

Annem yüzümü peçeyle örterek kaderimi mühürledi.

Ağlama.

Başını dik

tut.

Bir mafya prensesi istediler, o zaman onlara bir tane ver.

Kimsenin yapmayacağını düşünerek kendimi savunmak için yeterli gücü toplamaya çalışıyorum.

Bir koridora yönlendiriliyorum ve kapalı kapıların ardında duruyoruz. Pachelbel Canon in D çalmaya başlıyor ve kapılar açılarak beni bekleyen damadıma giden koridor ortaya çıkıyor.

Annemin beni kırmızı halıdan aşağı çektiği her adımda panik damarlarımda dolaşıyor. Konuklardan gelen sessiz mırıltılar kulaklarımda uğultu gibi yankılanıyor.

Nikolas'ın kazandığı için bana sırtıttığını görme korkusuyla tüm konuklara bakmayı reddederek gözlerimi elimdeki bukete odaklıyorum.

Özgürlüğünüzü alabilir ama gururunuzu

alamaz. Onların önünde yıkılmayın. Bir arada

tutun.

Yine de bir hıçkırık yükseliyor ve bu sefer dudaklarımdan kaçmasına engel olamıyorum. Kırılğan ses uçuyor, karışıyor

müzik ve mırıltılarla.

Kalbim büzüşerek karanlık bir deliğe dönüşüyor. Midem sert bir düğüme dönüşüyor. Sessiz gözyaşlarım yanaklarımdan dökülüyor, nefeslerim hızlanıyor.

Annem beni durduruyor ve duvağı kaldırarak yanağıma bir öpücük konduruyor. "Hapını al." Elime bir Xanax tutuşturdu. "Bunu yapabilirsin."

Yapamam, anne. Bana bunu yaptıрма!

Annem beni mihrapta ayakta bırakıp Peter'ın yanına oturuyor. Sahip olduğum tüm gücü toplayarak derin bir nefes çekerken gözlerim avucumun içinde duran hapa takılıyor.

Parmaklarım hapın etrafında kenetleniyor, sonra bir anksiyete krizinin şu anda olabilecek en iyi şey olduğunu düşünüyorum. Düğünü durdurabilir. Parmaklarım açılıyor ve hapın kırmızı halıya düşmesine izin veriyorum.

Cilalı siyah ayakkabılar göründü ve Christos elimi tutarak kolunun kıvrımından geçirdi. Yüzümü rahibe döndüm.

İçimdeki her şey ölüyor ve damarlarımda ölümcül bir sakinlik dolaşıyor.

"Sevgili konuklar, bugün burada Nikolas Peter Ares Stathoulis ve Theresa Maria Drakatos'un kutsal birlikteliğini kutlamak üzere toplanmış bulunuyoruz."

Kulaklarımda bir uğultu var. Rahibin dudaklarının hareket ettiğini görüyorum ama söylediği tek bir kelimeyi bile duyamıyorum.

Özgürlüğümün son saniyeleri parmaklarımdan arasından kayıp giderken konuşmaya devam ediyor.

Bir kukla gibi damadımla yüz yüze geliyorum, parmağı çenemin altından dürtüp başımı kaldırmaya zorluyor ama gözyaşlarımın arasında bulanıklaşıyor.

Sonra gözümü kırıyorum ve görüşüm önümdeki adama odaklanıyor.

Christos değil.

OH. BENİM. TANRIM.

Nikolas.

Sert bir ürperti bedenimi sarıyor. Nefesim kesiliyor, kalp atışlarım durma noktasına geliyor.

Nikolas'a bakıyorum, ne olup bittiğinden emin değilim, sonra rahip "Nikolas, benden sonra tekrar et" diyor.

Nikolas'ın dudaklarının aralanışını şaşkınlıkla izliyorum. "Ben, Nikolas Peter Ares Stathoulis, seni, Theresa Maria Drakatos'u, bugünden itibaren sahip olmak ve elimde tutmak üzere eşim olarak kabul ediyorum..."

Vay anasını.

Bunu sindiremiyorum. Daha mı iyi yoksa daha mı kötü? Ne yapmalıyım?

Nefes al, Tess. Nefes almalısın.

"...daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sevmek ve değer vermek için."

Rahip, "Theresa, benden sonra tekrar et," diye talimat verir.

Hayır. Bekle.

Hâlâ Nikolas'a hayaletmiş gibi bakıyorum. Neler oluyor böyle? Christos'a ne oldu?

Nikolas'ı tokatlayıp olabildiğince hızlı koşmalıyım ama saten kaplı topuklu ayakkabılarım haliya yapışıp kalıyor.

Neden yapmadı herhangi biri söyle Ben mi?
Neden? yapmadı Anne Bir şey söyleyecek
misin?

Burada ne haltlar dönüyor?

Sanki şeytani bir büyü'nün etkisi altındaymışım gibi
dudaklarım aralanıyor ve kelimeleri ezbere söylüyorum.

"Ölüm bizi ayırana dek" diye bitirdiğimde Nikolas'ın
ağzının köşesi muzaffer bir sırıtışla kalktı.

"Nikolas, Theresa Maria Drakatos'u karın olarak kabul
ediyor musun?"

Nikolas "Kabul ediyorum" derken hiç tereddüt etmiyor ve
büyük bir küstahlık sergiliyor.

Sonunda öfke içimi yakıyor, yanaklarımdaki gözyaşlarını
kurutuyor.

*Hayatını cehenneme çevireceğim Nikolas. Sana söz
veriyorum. Bana yaptığın her şeyin karşılığını sana
ödeyeceğim.*

"Theresa, Nikolas Peter Ares Stathoulis'i kocan olarak
kabul ediyor musun?"

*Ölüm bizi ayırana dek ve Tanrı yardımcım olsun, bu
onun ölümü olacak.*

"İstiyorum."

"Şimdi sizi karı koca ilan ediyorum. Gelini öpebilirsiniz."

Nikolas bir adım öne çıkıyor, elleri omuzlarımı buluyor ve
başını eğerken fısıldıyorum, "Tek gözün açık uyusan iyi
edersin."

Bir kıkırdama çıkardı, sonra ağzı sıcak ve sert bir şekilde
benimkine yapıştı. Kilisede olduğumuzu ya da konukları
umursamadan,

Kolu belime dolanıyor ve sert vücuduna doğru çekiliyorum. Dili ağzımı istila ediyor ve bir anda adama duyduğum nefret, bittiğini sandığım fiziksel çekimle savaşıyor.

Nikolas ağzımı serbest bırakmadan önce iyice ve sahiplenici bir şekilde öpüldüm. Konuklara döndüğümüzde katedralin tıklım tıklım dolu olduğunu ve patlamak üzere olduğunu görüyorum.

On tonluk bir çekiç
gibi. Nikolas'la yeni
evlendim.

Pisliğin eli benimkini sıkıca kavıyor, parmakları benimkilerle örülüyor ve misafirler kiliseden çıkarken kayıt defterini imzalamamız gereken yere çekiliyorum.

Annem ve Peter şahit olarak imza atıyorlar ve annem gözlerime bakmadığında, Christos'la değil Nikolas'la evlendiğimi bildiğini anlıyorum.

Nikolas bana söylememesi için onu ölümle mi tehdit etti?

Kasayı imzaladıktan sonra annem beni kucakladı. "Adil bir şans ver, *agápi mou*."

"Neden beni uyarmadın?" Soruyorum, sesim öfke, hayal kırıklığı ve kayıp yüzünden gergin, çünkü bugünden sonra anneme bir daha asla güvenmeyeceğim.

"Nikolas'ın sözü kanundur. Başka seçeneğim yoktu."

Kahretsin! Seçme şansın vardı. Sadece beni seçmedin.

Kalbimin tam ortasında bir çatlak var ve yemin ederim kulaklarımda o kadar yüksek bir ses var ki ayaklarımda altında yerin sarsıldığını hissetmeyi bekliyorum.

Peter annemin elini tutar ve çıkışa doğru yürürler.

"Resepsiyon zamanı," diyor Nikolas, eli tekrar benim elime dolanıyor.

Bu kez kendimi geri çekiyorum ve ona yakıcı bir bakış fırlatarak "Dokunma bana" diye bağıyorum.

Ağzının köşesi kalkıyor ve tıpkı daha önce olduğu gibi zafer ve kibirle doluyor. "Yoksa ne olur? Sen benim karımsın, Theresa. Bu gezegende seni benden kurtarabilecek tek bir kişi bile yok."

"Var," diye tıslıyorum. İçimde bir volkan gibi kabaran öfke yüzünden ateşim çıkmaya başlıyor. "Ben."

Eğlenceli bir kahkaha atıyor. "Denemeni görmek için sabırsızlanıyorum."

Elime tekrar uzandığında geri çekiliyorum ve geri adım atıp ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. "Bu sana komik mi geliyor?"

"Hiç de değil." Öne doğru tehditkâr bir adım atıyor.

"Benimle neden evlendin?" Talep ediyorum. "Neden Christos'la bütün bu şov?"

"Onunla evlenecektin." Sanki bu düşünce bile ağzında acı bir tat bırakıyormuş gibi ağzı aşağı doğru kıvrılıyor. "Ama sonra fikrimi değiştirdim."

"Neden?" Kendimi kaybetmeye çok yaklaştım.

Nikolas ileri atıldı, eli enseme dolandı ve beni vücuduyla aynı hizaya çekti. Yüz hatlarını sıkılaştırmasından korktuğum o tedirgin edici yoğun bakışıyla homurdanıyor: "Çünkü başka hiçbir erkek onun siki için inleyip ağladığını duymayacak."

"Sen de öyle," diye tıslıyorum.

Yine ağızının köşesi kalkıyor. "İyi bir meydan okumayı severim, karıcığım." Eğlenen yüz ifadesi çabucak yerini ciddi bir ifadeye bırakıyor. "Konukların önünde mutlu bir gelin rolü oynayacaksın. Eve gittiğimizde buna devam edebiliriz."

Gururla çenemi kaldırarak yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Eve gittiğimizde saklansan iyi edersin çünkü ilk sivri cismi kapıp seni bıçaklayacağım." Bu kez elimi koluna geçiren ben oluyorum. "Ama o zamana kadar, bir mafya prensesi gibi davranacağım."

"Prenses değil, *Moró mou*. Kraliçe."

Çıkışa doğru yürürken iki şey dikkatimi çekti. Birincisi, *bebek* kelimesi sadece seviştiğin birine değil, değer verdiğin bir sevgiline hitap edeceğin şekilde söylenmişti ve ikincisi... Ben Yunan mafya kraliçesiyim.

Bölüm 23

Nikolas

Sonunda gelin masasındaki yerimi aldığımda eve gitmeye hazırdım.

Gelinimle birlikte.

Gözlerim gelinliği içinde mükemmel görünen Tess'e kayıyor. Daha önce döktüğü gözyaşları makyajını bozmamış. Öfkesi, Tanrım, onu gerçek bir kraliçe gibi gösteriyor.

Kraliçem.

Dün hiç iş yapamadım, Tess'ten başka hiçbir şeye odaklanamadım... evlenmeye. İptal etmek için çok geçti ve her geçen dakika kendimi daha da kafese kapatılmış, kontrolden çıkmış hissediyordum.

Ta ki gerçek duygularımla yüzleşmek ve kendime açık gerçeği itiraf etmek zorunda kalana kadar. Tess'i istiyordum. Onun korkusunu, tutkusunu, alınganlığını. Hepsini kendime istedim çünkü ona aşık olmuştum.

Duyguları tanıyamadım, çünkü daha önce hiç bir kadını sevmemiştim.

Ondan kurtulmaya çalışmamın gerçek nedenini kabullenmek ayıltıcıydı. Benim üzerimde hiç kimsenin sahip olmadığı bir gücü var. Beni kırabilir.

Bana dostlarımı yakın ama düşmanlarımı daha yakın tutmam öğretildi. Aynı şey Tess için de geçerli. Tess'i yakın tutmalıyım.

Yanımda olan tek zayıflığım ve onu hayatım pahasına koruyacağım.

Eğer Tess
düşerse, ben de
düşerim. O
ölürse, ben de
ölürüm.

Hiçbir viski bu gerçeğin üstünü örtemedi ve düğünün yapılmasına otuz dakika kala Christos ve babamla konuştum. Tartışamadılar. Mafyanın başı olmanın faydalarından biri.

Christos için uygun bir eş bulacağım, ama Theresa benim.

Sonunda göğsümde kök salmasına izin verdiğim duygulara hâlâ alışmaya çalışıyorum. Çoğunlukla, aklımı kaybedecekmişim gibi hissettiriyorlar. Kaosu uzakta tutan tek şey Tess.

Bu çok çılgınca. Göğsümdeki çalkantılı duygulardan sorumlu olan kişi aynı zamanda onları sakinleştirebilecek tek kişi. Sahibinin yanında çaresiz bir köpek yavrusundan başka bir şey olmayan kuduz bir köpek gibiyim - Tess.

Boku yedim.

Ama en azından o benim.

Andreas masaya geliyor ve ben de arkadaşıma sarılmak için ayağa kalkıyorum.

"Rica ederim," diye mırıldanıyor, sesi eğlenceyle kalınlaşıyor.

"Siktir git."

Ayrılırken kıkırdıyoruz ve ben karıma dönüyorum. "Tess, seni benim için çok önemli biriyle tanıştırmak istiyorum."

Ayağa kalkarken bana bir bakış fırlatırken gerçek duygularını saklamak için hiçbir şey yapmıyor, sonra sanki

bir takla atıyormuş gibi

yüzünde bir gülümseme parlıyor. Bu Andreas için, benim için değil.

"Bu Andreas Deroukakis. Benim ikinci sorumlum ve en iyi arkadaşım." Ve Tess'in hayatı konusunda güvenebileceğim birkaç adamdan biri.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor Tess.

Andreas elini uzattığında onu itiyorum. "Onu selamlamak için dokunmana gerek yok."

Arkadaşım bir kahkaha attıktan sonra dikkatini Tess'e çeviriyor. "Çok güzel görünüyorsun, Tess. Düğün için tebrikler."

"Teşekkür ederim." Görevini tamamlayan Tess yorgun bir inilti çıkararak yanımdaki sandalyeye çöktü.

Andreas daha da yaklaşarak usulca mırıldandı: "Gelinin pek mutlu görünmüyor."

"Tabii ki hayır. Benden nefret ediyor," diye açıkça belirtiyorum.

"Yine de evet dedi." Andreas geri çekiliyor ve gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Düşünülmesi gereken bir şey."

Az önce söylediklerini düşünerek uzaklaşmasını izledim. Tess olay çıkarabilirdi ama onun yerine yeminini etti.

Otururken gözlerimin yüzünde gezinmesine izin verdim.

Elbette kızgın ama bugün hayatının sona erdiğini düşünen birine benzemiyor.

"Neden evet dedin?" diye sordum.

Tess bana bakma zahmetine bile girmiyor. "Seni uykunda öldürmek daha kolay."

Ağzımın kenarı yukarı kıvrılıyor ve eğlenceli bir kıkırdama çıkarıyorum. Kolumu omuzlarına doladım ve

Ona doğru eğilerek fısıldıyorum, "Sanırım evet dedin çünkü sikime doyamıyorsun."

Tutuşumdan kurtulmasını bekliyorum ama onun yerine bir elini çeneme götürüyor ve parmaklarını sevecen bir eşin yapacağı gibi kirli sakallarımın üzerinde gezdiriyor. "Kıdemli Pislik'ten nefret ediyorum diye küçük Pislik'ten de nefret etmek zorunda değilim. Sana duyacağım tek ihtiyacın sakin olduğunu bilmek nasıl bir duygu?"

Bravo.

Tanıştığımız ilk günkü Tess benim yanımda siner ve sinekten ürkerdi, ama yanımda oturan kadın gerçek bir mafya kraliçesi oldu. Kendini savunmayı öğrendi.

Ve lanet olsun, eğer bu tahrik edici değilse.

Onu o kadar güçlü yapmak istiyorum ki düşmanlarım bile onun karşısında sinecek.

Bana kaşlarını çatarak, "Bu bakış ne için?" diye sordu. "Ne bakışı?"

Gözleri kısıldı. "Şu anda gerçekten gururlu görünüyorsun."
"Çünkü öyleyim." Elimi onun yanına doğru kaldırdım.

Boynuna, ağzına bir öpücük kondururken başparmağım tenini okşuyor. "Her şey bir yana, sonunda kendin için savaştığın için gurur duyuyorum Theresa."

Yüzü gevşiyor, dudakları iki büklüm oluyor, belli ki övgümü beklemiyor.

"Sen ne kadar güçlü olursan, bu bana o kadar güç verir."

Tess'in gözleri yüzümde geziniyor, bir şey arıyor.

"Güçlü olmamı mı istiyorsun?"

"Elbette. Alinganlığın beni çıldırtabilir ama asla bastırmaya çalışmayacağım tek şey bu. Sen artık bir kraliçesin. Korkulmaya ihtiyacın var. Bu bizim dünyamızdaki en değerli şey."

Yüz hatlarında şaşkınlık dalgalanıyor. "Peki ya rüyalarım?"

"Peki ya onlar?"

"Hayallerimi yaşamama izin verecek misin yoksa beni kontrol etmeye mi çalışacaksın?"

Ağzımın kenarı tekrar kalkıyor, bakışlarım onun enfes güzelliğinin her santimetresinde gezinirken parmaklarım bir bukleyi nazikçe yerine oturtuyor. "İstediğin her şeyi yapabilirsin, küçük hayalperest. Yeter ki benim yanımda yap."

Alnında bir çatıklık oluşuyor, gözleri şüpheyile kısılıyor. "Hayatımı kontrol etmek için elinizden gelen her şeyi yaptığınızı düşünürsek, buna inanmakta güçlük çekiyorum." Benden uzaklaşarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Senin yalancı ağzından çıkan tek bir kelimeye bile asla güvenmeyeceğim." Bana alaycı bir sırıtışla, "Ne de olsa ben o kadar *saf* değilim," diye ekliyor.

En azından evliliğimiz sıkıcı olmayacak. Zamanla Tess'in kalbini fethedeceğim. Onun beni çıldırttığı gibi ben de onu çıldırtacağım.

Konuşmalar başladı, önce babam, ardından Andreas. Dans pistinin açılma zamanı gelene kadar birbiri ardına mikrofona tavsiyelerini ve şakalarını döküyorlar.

Açılış şarkısı bugün için değiştirdiğim tek şeydi ve Callum Scott'ın *Biblical*'i havayı doldurmaya başladığında, ben

Tess'i kollarıma çektim.

Kelimeler etrafımızda ya da en azından benim etrafımda bir büyü örerken gözlerim onunkilere kilitleniyor.

Sözleri dinlerken gözlerinin arasına hafif bir kaş çatma yerleşiyor, sonra da "Cidden, bu şarkıyı kim seçti?" diye mırıldanıyor.

"Ben yaptım."

Kaşları derinleşiyor, sonra alaycı bir kıkırdama çıkarıyor. "Evet, doğru."

Ellerimi başının yanlarına kaldırarak eğilip ağzını tutuyorum, bu anı yaşayabilmem için sessiz kalmasını istiyorum.

Tıpkı yeminlerimizi ettikten sonraki öpücükte olduğu gibi, Tess bunu durdurmaya çalışmıyor, bunun yerine kendini bana teslim ediyor. Her nasılsa henüz bozamadığım bağımlılık yaratan masumiyetinde boğuluyorum.

Keşke üzerimdeki gücünü bilseydi. O zaman gerçekten sıçmış olurdum.

Korku kalbime sızıyor ve bu kadına karşı beslediğim duyguları sıkıca sarıyor.

Beni sevene kadar nasıl hissettiğimi asla bilemez, yoksa bunu beni yok etmek için kullanır.

Öpüşmeyi keserken gözlerim yüzünde geziniyor, başparmağım alt dudağını okşuyor.

"Kafa karışıklığı diyarında yaşıyorum," diye fısıldıyor, hala bugün olan her şeyi anlamlandırmaya çalışıyor.

Bu ikimizi de kardiá mou yapar.

Az önce ona *kalbim dediğimi* fark edince geri çekiliyorum ve babamla Helena bize doğru gelince rahatlayarak iç çekiyorum.

Kayınvalidemle dans ederken, aramızdaki hava gergindi.
Biz

- Helena'yı rahatlatmak için, "Ben onunla ilgilenirim," diyorum. "Biliyorum."
Lanet olsun, bu düğün hemen bitebilir mi?

Bölüm 24

Tess

Tuhaflik bugünü anlatmaya yetmez. Çılgın düğünden Nikolas'ın gerçekten mutlu görünmesine kadar her şey çılgınca.

Bu dalganın önüne geçmeye çalışarak bir cipin arkasında Nikolas'ın yanına oturuyorum. Neyse ki balayı olmayacak ve bildiğim kadarıyla çalışmalarına devam edebilirim.

Rutinim fazla değişmek zorunda değil. *Umarım.*

Stathoulis'lerin malikanesine ya da benim daireme doğru gitmediğimizde, yanımızdan vızıldayarak geçen binalara bakıp "Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum.

"Ev."

Nikolas'a bakmadan önce içimi çekerek gözlerimi deviriyorum. "Kimin evi? Nerede?"

"Benim, yakında öğreneceksin." Gözlerini telefonundan ayırmıyor, birbiri ardına mesajlar yazıyor.

Neredeyse Athina'nın kitabından bir sayfa alıp cihazı elinden alacağım ve düşün gecemizde telefona izin verilmediğini söyleyeceğim, ama dürtümü bastırıp dikkatimi pencereye veriyorum.

Düğün gecesi.

Nikolas, yatağını ısıtan ve yemeklerini hazırlayan itaatkâr bir eş olacağımı düşünüyorsa büyük bir sürprizle karşılaşacak.

Cip bir yeraltı otoparkına giriyor ve durduğunda Nikolas kapısını iterek açıyor ve iniyor. Beni beklemiyor ve asansörlere doğru yürüyor.

Şoför Loukas benim için kapıyı açtı. İnip ona teşekkür ediyorum ve James'in beklediği yere doğru yürüyorum. Onun tanıdık yüzünün burada olması her şeyi daha az yabancı hissettiriyor.

Yürümeye başladığımızda mırıldandı, "Tüm kıyafetlerini çatı katına taşıdım. Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver, getirtirim."

Bir erkeğin kıyafetlerimi paketlemesi fikri hoşuma gitmiyor ama kişisel eşyalarımı alacağım için şükrederek, "Teşekkür ederim James," diyorum.

Yürümeyi bırakır ve Nikolas'ın çoktan içinde olduğu, bir panele yaslanmış, hâlâ telefonuyla meşgul olduğu asansörü işaret eder.

Derin bir nefes alarak içeri giriyorum. Muhafızlardan hiçbiri bize katılmıyor. Nikolas bir düğmeye basıyor ve kapı önümde kayarak kapanıyor.

Katları mutlak bir sessizlik içinde çıkıyoruz ve asansör açıldığında beni şık ve modern bir giriş holü karşılıyor. Her şey cam, krom ve koyu gri mobilyalardan oluşuyor.

Asansörden çıkıp çatı katına adım attığımda, etrafıma bakıyorum, mekanın büyüklüğü ve tüm lüksü karşısında şaşkına dönüyorum.

"Burası senin evin mi?" Oturma odasının derinliklerine doğru yürüyorum, koyu gri deri koltuklara ve büyük bir

Hades ve üç başlı köpeğinin camdan heykeli ile tamamlanan eğlence sistemi.

Yeraltı dünyasının tanrısı. Nikolas'ın onunla bir akrabalık kurmasına şaşırmadım.

"Burası *bizim* evimiz." Nikolas başka bir açıklama yapmadan dönen krom ve cam merdivenlere yöneldi.

Arkasından giderek, "Stathoulis'in malikanesinde yaşadığını sanıyordum" dedim.

"Ailelerimiz duyma mesafesindeyken seni becermeyi planlamıyorum," diye kuru bir açıklama yaptı.

"Ha!" Sırtına kaşlarımı çatıyorum ve lanet olsun ki adam smokini mükemmel bir şekilde doldurmuyor. "Çok şanslı olacaksın."

Bir koridorda yürüyoruz, her iki tarafta da kapalı kapılar var. Daha sonra keşfederim. şu anda Nikolas'la bitirmemiz gereken bir konuşma var.

Onu ana süite kadar takip ediyorum ve odanın ortasında duruyorum. Sağımda koyu gri ipek nevresimlerle örtülü bir kral yatak var. Karartılmış pencereler tüm duvarı kaplıyor.

Sol tarafımda ebeveyn banyosu, önümde ise evimdeki yatak odamın tamamı büyüklüğünde bir gömme dolap var.

Nikolas ceketini silkti ve boynundaki papyonu çıkardı. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin manşetlerini açtıktan sonra göğsünden aşağı doğru inen düğmeleri iliklemeye başladı.

Kaşım kalktı. "Konuşmayı bu gece bitireceğimizi söylemiştin."

İçini çekerek bana doğru bakmıyor bile. "Yorgunum, Theresa."

"Umurumda değil," diye ısırıyorum. "Bugün ne oldu böyle? Geçen hafta beni bir çöp gibi atmak için becerdin ve bugün benimle evlendin? Aklını mı kaçırdın sen?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanarak takım elbisesinin pantolonunu çıkardı.

Nikolas boxer'ını çıkardığında diğer kaşım da kalktı.

Onu ilk kez çıplak görüyorum ve sanki zihnim kısa devre yapıyormuş gibi gözümü kırıştırıyorum.

Altın rengi teni çok sıkı bir vücudu kaplıyor. Dönüp bana doğru yürürken her kasında dalgalanan gücü görebiliyorum. Adamda sıfır öz-bilinç var, özgüven ondan yayılıyor.

Gözlerim aşağıya düşüyor ve başımı eğiyorum.

Vay canına, acımasına şaşmamalı.

"Seni göndermediğime memnun ol, Theresa. Karım olarak tüm görevlerini yerine getirmeni bekliyorum."

"Aydınlat beni," diye mırıldanıyorum gözlerimi onun karın kaslarına ve belirgin göğsüne dikerken. "Bunlar ne?"

"Etkinliklerde bana eşlik edecek ve ben ne zaman istersem bacaklarını açacaksın."

Bir kahkaha attım, bakışlarım sonunda onunkilerle buluştu. "O zaman değişen bir şey yok." Kendime parmağımdaki yüzüğe bakma izni vermedim. Şu ana kadar. Elimi kaldırdığımda bakışlarım elektrik ışığında parlayan devasa elmasa takılıyor. "Hey, en azından onca zahmete karşılık bir elmasım var."

"O benim annemin yüzüğü. Biraz saygı göster," diye azarlıyor beni.

Annesinin yüzüğü mü?

Tekrar bakıyorum ve bandın içine işlenmiş karmaşık yaprak desenini görüyorum. Silahlarıma sadık kalarak Nikolas'a kayıtsız bir bakış atıyorum. "Bana bir kış parçasından daha fazlasıymışım gibi davrandığın gün biraz saygı göstereceğim."

Pisliği iterek dolaba giriyorum. Kıyafetlerim sol tarafta asılı, kocaman alanın dörtte birini bile doldurmuyorlar.

Düşün çalıştığını duyuyorum, ama sonra Nikolas "Daha fazla kıyafet bekliyordum" diyor.

Bu lanet gelinlikten kurtulabilmek için fermuara ulaşmaya çalışırken cevap verme zahmetine girmiyorum. Nikolas'ın elleri benimkileri itiyor ve fermuarı aşağı çekiyor. Sıcak nefesi boynumda dolaşıyor. "Hesabına aktardığım parayla ne yaptın?"

Bir kahkaha attım. "Ben bağışladım."

Omuzlarımdan tutuyor ve karnım tüm saatlerinin, kravatlarının, kemerlerinin ve kol düğmelerinin sergilendiği altın ve cam çekmeceli adaya çarpıyor. Zorla altın çerçevenin üzerine eğildim, avuçlarım cama çarpıyor.

"Ne yaptın?" diye kulağıma hırlıyor.

"Parayı bağışladım."

Eli kışıma değdiğinde çılgılık atmak yerine kıkırdıyorum. Bugün içimde bir şeyler koptu ve bu beni geri dönülmez bir şekilde değiştirdi.

Artık Nikolas'tan korkmuyorum. Benimle evlenerek onun için önemli olduğumu gösterdi. Davranışları hala soğuk ve acımasız olsa da bu hareket milyonlarca kelimeyi ifade ediyor.

Mafyanın başı istemediği hiçbir şeyi yapmaz.

Christos'la evlenmeme izin vermedi ve bunun tek nedeni beni istemesi olabilir.

Beni tekrar tokatladığında yüzümde bir gülümseme oluşuyor. "Tanrım," diye inliyorum. "Bu kadar ön sevişme yeter."

Elbisem vücudumdan aşağı yırtıldı, saten yırtıldı. Külotum tenimi ısıyor, sonra yırtılıyor.

Tıpkı bir hafta önce olduğu gibi, Nikolas bana sıfır hassasiyet ve çok fazla saldırganlıkla giriyor. Ardından gelen itişler vahşi ve sınırsız, beni tamamen dolduruyor ve sonra biraz.

Cama karşı inliyorum, parmaklarım kavramak için pençe atarken lekeler bırakıyor. Nefesleri düzensiz, vücudu beni yok etmeye kararlı vahşi bir güç gibi hareket ediyor.

"Nikolas," diye soluyorum, acı azalıyor ve yerini katıksız arzu alıyor. "Daha sert. Tüm gücünü hissetmek istiyorum."

Eli enseme dolanıyor, beni cama doğru bastırıyor, göğüslerim altımda eziliyor. Beni acımasızca kavrayarak, ben sayıklayana kadar içime giriyor.

Kalçama inen sert bir tokat içimde zevk parçalanmalarına neden oluyor. Keskin kenarlar kesiyor, coşkunun damarlarıma sızmasına izin veriyor. O kadar güçlü ki nefes alamıyorum, çıkarabildiğim tek ses iniltili bir çığlık.

Çok çok iyi.

Nikolas beni yukarı çekiyor, sırtım çıplak göğsüne çarpıyor. Sert bir nefesle kendini içimin derinliklerine gömüyor. Onun

Alnı omzuma bastırıyor, kolları önümü sarıyor ve beni acı verici bir şekilde sıkıca kavıyor.

Kocam içime boşalırken, beni tüm gücüyle tutarken bedenimden aldığı zevki yaşarken, ağzımın kenarı zaferle kalkıyor.

Tess; 1. Nikolas; 0

Bölüm 25

Nikolas

Dolabın arkasındaki duvarı boydan boya kaplayan aynaya bakıp Tess'in yüzündeki sırıtışı görünce onu ayaklarından kaldırıp yatağa götürüyorum.

O sırıtışı suratından silmeyi planlıyorum.

Onu yorganın üzerine atıyorum ve vücudunun üzerinde sürünerek bir dizimle bacaklarını açıyorum. "Bu oyunu seviyor musun?"

Başını sallıyor, zafer gözlerini cilalı taşlar gibi parlatıyor.

Elimi bacaklarının arasına sokarak klitorisini çimdikliyorum ve ondan bir çığlık koparıyorum. Sırtı kavislendi ve elimi uzaklaştırmaya çalıştı ama bileğini tutup yatağa sabitledim. "Ah-ah-ah. Kontrol sende olmamalı."

Bacaklarını kapatmaya çalışıyor ama ben omuzlarımla onları açmaya zorluyorum. Burnumu kesilmiş buklelerinin arasından geçirerek, uyarılmışlığından derin bir nefes alıyorum ve klitorisini bırakıyorum, sadece dişlerimin onu ısırması için.

Tess bana karşı mücadele etmeye başladı ama çabaları boşunaydı. Bileğini serbest bırakıyorum, böylece kalçalarını kavrayabiliyorum ve onu yerinde tutarak, dilimle onu yatıştırmadan sertçe emmeye başlıyorum.

Elleri saçlarımı acıyla yumruklayana ve vücudu sanki ona elektrik veriyormuşum gibi kasılana kadar acımasız tempomu sürdürüyorum.

Orgazm olurken, ondan bir ılık kopuyor, kulaklarıma saf bir müzik gibi geliyor. Ancak o zaman parmaklarımla klitorisine nazikçe masaj yaparak onu rahatlatıyorum.

Başımı kaldırıp kızarmış yanaklarını ve şakağından süzülen gözyaşını gördüğümde, ağzım memnuniyetle yukarı kıvrılıyor. "Artık ödeşmiş olduk."

Ona haddini bildirmeyi başardığımı sanıyorsam, yanılmışım. Tess doğruluyor ve dizlerinin üzerine çökerek göğsümü itiyor. "Daha işim bitmedi."

Gözlerinde hâlâ öfke kaynıyor ve sırf bunu ne kadar ileri götüreceğini görmek istediğim için sırt üstü uzanıp yastıklara yaslanarak rahatlıyorum.

Tess bir an için ne yapacağından emin değil gibi görünüyor, ama sonra parmaklarını sikimin etrafına doluyor. Yumruğunu genişliğimin etrafında kapatamadığında, diğer eli de katılıyor. Neredeyse kıkırdayacaktım, ama tutuşunu sıkılaştırıyor ve beni sertçe pompalıyor, beni anında onun için tekrar sertleştiriyor.

Kaşları havaya kalkıyor ve tam boyuma ve genişliğime ulaşmamı hayranlıkla izliyor.

"Siktir," diye inliyorum ve bu dünyadaki hiçbir şey beni bir sonraki şeye hazırlayamaz.

Tess kalçalarımın arasına yerleşiyor, sonra dudakları ayrılıyor ve beni ağzına alabildiği kadar derinlere alıyor.

Vay canına. Lanet

olsun. Kahretsin.

Aman Tanrım.

İçimden zevk dolu bir inilti yükseliyor. Saçlarına uzanıyorum, bukleleri hapseden tokaları çıkarıyorum ve onları yere atıyorum.

"İşte bu, *moró mou*," diye övüyorum onu.

Başı aşağı yukarı sallanıyor, dili hassas başın etrafında dönüyor.

"Tanrım. Daha sert em," diye emrediyorum.

Tess beni nasıl tatmin edeceğini öğrenmeye açmış gibi itaat ediyor, bakışları yüzüme doğru kayıyor.

Ağzının içine çekilişimi izliyorum ve onun ışıltılı gözleri ve sikimin etrafına sıkıca sarılmış dudakları karşısında neredeyse boşalacaktım.

Vay anasını.

Kendime olan hakimiyetimi yok ederken yine kazanıyor. Parmaklarım yumuşak saçlarını avuçluyor ve gözlerimiz kilitlenmiş halde yukarı doğru iterken onu her şeyimi almaya zorluyorum. Gırtlığı sikimin etrafına kenetleniyor, girişime direniyor ve bu lanet olası bir nirvana.

Kusuyor ve ağlıyor ama iyi bir kız gibi her şeyimi alıyor.

"Tanrım, Tess," diye inliyorum, itişlerim acımasızlaşıyor. Dişleri oynamak için ortaya çıkıyor, her hassas santimimi kazıyor ve işim bitti. "Siktir. Siktir. Siktir." Güçlü bir orgazm içimde dalgalanmadan hemen önce vücudum geriliyor, kaslarımı kemiklerimden eritiyor ve tüm gücümü tüketiyor.

Tess her damlayı yutuyor ve kalçalarımın arasına oturarak beni serbest bırakıyor. Kalçamı okşayarak gülümsüyor. "Tess; iki. Nikolas; bir. Oyununu geliştirmen gerekecek."

Yataktan kalkıp seksi poposunu sergileyerek banyoya doğru yürür. "Teşekkür ederim.

duşu benim için açtığın için." Sonra kapı arkasından çarparak kapandı.

Ağzımın etrafında etkilenmiş bir sırıtış oluşuyor. Oyununu gerçekten geliştirmiş.

Tess'i tanıdığımı, her şeyi çözdüğümü sanıyordum ama yanılmışım. Tess'in neler yapabileceğini bildiğini bile sanmıyorum.

Onun bir mafya kraliçesi olduğunu görmek eğlenceli olacak.

Tess'in benim onun için sertleşmemden etkilendiği gibi, ben de kendimi onun her hareketini takip ederken buluyorum.

Kokusu havada asılı duruyor ve satın aldığımdan beri ilk kez burayı evim gibi hissettiriyor.

Omzumu duvara yaslayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Duştan sonra sadece bir eşofman altı giyiyorum. Gözleri sürekli karın kaslarıma kaydığı için Tess'in hoşuna gitmiş gibi görünüyor.

Dolabın kendi tarafını yeniden düzenliyor, hareket ettirecek pek bir şey yok.

Bu da bana şunu hatırlattı.

"Ne kadar bağış yaptınız?" Tess omuz silkiyor. "Otuz bin."

Tanrım.

"Peki ya diğerleri?"

"Annem için bir tasarruf hesabına on beş bin dolar yatırdım." Duraklıyor, alnında bir kaş çatılıyor, sonra bana kaşlarını çatıyor. "Sunakta olacağını bana söylememesi için annemi tehdit mi ettin?"

Omuz silkme sırası bende. "Senin aksine, diğer insanlar bir emir verdiğimde beni gerçekten dinliyor."

"Pislik herif," diye mırıldanıyor ve dikkatini tekrar kıyafetlerine veriyor.

"Bana öyle demeyi bırakacaksın." Ses tonum affedici değil, böylece çok ciddi olduğumu anlayacak.

Tess yüzünü bana döndü. "Neden? Hayatımı mahvedip sonra da benden saygı bekleyemezsin."

Aramızdaki mesafeyi kapatarak çenesini tutuyorum ve bana bakması için başını geriye yatırıyorum. Bu bir güç hamlesi. "Neyi mahvettim, Theresa? Hâlâ okuyabilirsin, hâlâ yapımcı olarak kariyerine devam edebilirsin, hâlâ anneni ve arkadaşlarını görebilirsin. Neyi mahvettim?"

Gözlerinde şüphe parlıyor. "Beni zorladın-"

"Kendi *isteğinle kabul* ediyorum dediğinde kafana silah dayandığını görmedim." Nefeslerimiz birbirine karışana kadar eğilerek ekliyorum: "Taşaklarımı içine sokmadan önce hayır kelimesini duymadım." Dudaklarım onunkilere değiyor. "Onun yerine inledin ve sikim için yalvardın."

Kızgınlık yüz hatlarını geriyor çünkü haklı olduğumu biliyor.

"Tess; iki. Nikolas; iki. Yine ödeştik," diye alay ediyorum onunla, başparmağımı alt dudağına sürterek. "Tanrım, bu oyuna bayılıyorum."

"Benim hayatım bir oyun değil," diye sıkılmış dişlerinin arasından söyleniyor.

"Bunu başlatan sensin, Theresa. Bir dahaki sefere bana karşı çıkmadan önce iki kez düşüneceksin."

Çenesini tuttuğum yerden kurtararak bana ters ters bakıyor. "Tek gözün açık uyumayı unutma."

Beni itip geçerken kıkırdıyorum. Gözlerim onun yetersiz kıyafet koleksiyonuna takılıyor. "Yarın bu dolabı bir kraliçeye layık eşyalarla dolduracaksın."

Yatak odasına girdiğimde, Tess bana sırtını dönüyor ve yabancı yatakta rahat bir yer bulmaya çalışırken yorganın içine sokuluyor.

Ona ulaşana kadar yatağın üzerinde sürünüyorum, çenesini tekrar tutuyorum ve yüzünü bana çeviriyorum. Ağzına bir öpücük konduruyorum, bırakmadan önce dişlerim alt dudağını çekiştiriyor. "İyi geceler, karıcığım."

Hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ve yorganı omzuna kadar çekiyor. "Tatlı rüyalar," diye alay ediyor ve benden kışına bir tokat yiyor.

Yataktan kalkıp tüm ışıkları kapatmak için odadan çıkıyorum. Oturma odasında durup televizyonu açıyorum ve güvenlik kamerası ekranını seçiyorum. Tüm korumaların yerlerinde olduğundan emin olduktan sonra yukarı çıkmadan önce her şeyi kapatıyorum.

Yatak odasına girdiğimde Tess'i yatağımda güvenle görünce ağzımın kenarı kalkıyor. Yarın muhafız grubunun üç katına çıktığını öğrenince benimle yine kavga edecek.

Kollarımı Tess'in altına sokup onu kaldırıyorum.

"Ne oluyor, Nikolas!"

"Şşşt." Onu sağ tarafa yatırıyorum, böylece bir şey olursa onunla kapı arasında olacağım.

Vücudunun ısıttığı yere uzandığımda Tess bunu fark etmiş gibi görünüyor.

"Bana çekilmemi söyleyebilirdin," diye mırıldanıyor ama gözlerinin nasıl yumuşadığını, öfkesinin artık o kadar güçlü olmadığını kaçırmıyorum.

Kolumu kaldırıp ona sert bir bakış atıyorum. Gözlerini kısma da yanıma sokulmak için daha da yaklaşıyor. Yanağı göğsüme yaslandığında, ağzımı saçlarına bastırıp gözlerimi kapatıyorum.

Tanrım, bugünkü davranışlarımın onun hayatını tehlikeye atmasına izin verme. Umarım doğru şeyi yapmışımdır ve Tess için en güvenli yer benim yanımdır.

Bölüm 26

Tess

"Size on bir koruma eşlik edecek. Üçü sizinle aynı ciptе, dördü önünüzde, dördü de arkanızda duracak." Nikolas gözlerini bana çeviriyor, kol düğmesini sabitlediği yerde duraklıyor. "Anlıyor musun Theresa?"

"Neden bu kadar çok?" Bir dilim tostı ısırmadan önce sordum. "Çünkü benim için bir numaralı hedef oldun. düşmanlar," diye mırıldanarak ceketini düzeltiyor.

Tabureden kayarak ona doğru yürüyorum ve kravatını düzeltiyorum. "Hiç takım elbise giymediğin oldu mu?"

"Evet, seni becerirken ya da uyurken."

Oflayıp puflayarak başımı sallıyorum. "Kaç tane düşmanın var?"

Nikolas elini çeneme doğru kaldırıyor ve yüzümü yukarı doğru iterken dokunuşu zorlayıcı olmak yerine şefkatli. "Şu anda Sicilyalılarla savaş halindeyim."

Kahretsin, doğru. Geçen gün bundan bahsetmişti.

Yüz hatları endişeyle geriliyor. "Çatı katından sadece gerçekten mecbur kaldığınızda çıkın."

Bu Nikolas'ın daha önce görmediğim bir yönü. Benim için endişeleniyor.

Gözleri yüzümde geziniyor. "Bu konuda bana karşı gelme. Sicilyalılar şimdiden on üç adamımı öldürdü. Sana ulaşmaya çalışacaklar."

Vay anasını. Korku göğsümden içeri süzölüyor çünkü bildiğim bir şey varsa o da mafyanın savaş halindeyken boş durmadığıdır.

Dilim dışarı fırlıyor, gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatıyorum. "O zaman neden benimle evlendin? Neden ilk başta istediğin gibi Christos'la gitmeme izin vermedin?"

"Çünkü ben bencilim," diye itiraf ediyor, beni çok şaşırtarak. Başını eğip ağzını benimkine götürdüğünde kendimi tutamıyorum. Bu adamla anlaşıyor olabilirim ama onu arzuladığım kesin.

Ellerimi çenesine doğru kaldırıyorum, öpücüğü derinleştirdiğinde içimi zevk kaplıyor. Nikolas bir kolunu bana doluyor, sonra vücuduna doğru sertçe çekiliyorum, ayak parmaklarım yere zar zor değiyor.

Parmaklarım saçlarına kayıyor, aramızdaki tutku hiç sönmeyecekmiş gibi görünen bir ateşi tutuşturuyor. Her zaman en ufak bir kıskırtmayla alevlenmeye hazır közler var.

Nikolas öpüşmeyi kesiyor ve ben inliyorum, onun işe gitmesini değil yatakta benimle kalmasını istiyorum. Bunu ona yüksek sesle itiraf edeceğimden değil.

Bana siyah bir kredi kartı uzatarak, "Kıyafetleri internetten sipariş et," diye talimat verdi. Bana saçma sapan bir bakış atarak, "Ve evde kal" diye ekledi.

Home.

Çatı katını evim olarak düşünmem biraz zaman alacak.

Cevap vermediğimde Nikolas'ın yüz hatları uyarıyla geriliyor. "Bana anladığını söyle, Theresa."

"Evet, tamam. Seni anlıyorum."

Tezgâha doğru yürümeden önce bana başını sallıyor. Kahvemini yarısını içip tostumun kalanını çaldıktan sonra asansöre yönelmesini izliyorum. "Öğle yemeği için döneceğim." Kapılar arkasından kapanmadan önce Nikolas kahvaltımı ısıtırken bana göz kırpmıyor.

Yalnız kaldığımda gülümsemek için kendime izin veriyorum çünkü Nikolas'tan ne kadar nefret etmek istesem de son yirmi dört saat tam anlamıyla cehennem gibi geçmedi.

Aksine, tam tersi oldu.

Dizüstü bilgisayarımın kıyafetlerin sergilendiği ekranına bakarken, hiçbir öğeye dikkat etmiyorum. Düşüncelerim Nikolas ve son yirmi dört saat içinde olan her şey etrafında dönüyor.

Tanrım, geçen hafta. Hâlâ çılgınca ve aklımı toparlamakta zorlanıyorum.

Hâlâ kızgın mıyım? *Evet.*

Son yedi gündür tam bir kargaşa içindeydim ve sonunda Nikolas'la evlendim.

Kaşlarımı çatıyorum, aramızdaki şeylerin nasıl tırmandığını anlamaya çalışıyorum. Yabancıdan düşmana dönüştük... Şimdi ne olduğumuzdan emin değilim. Evli olmamız dışında.

Aklımdan üvey kardeşimle evlendiğim düşüncesi geçtiğinde kaşlarım havaya kalkıyor. Sonra başımı sallayarak bu fikri çabucak reddediyorum. O asla benim üvey kardeşim olmadı. Ailelerimizin evli olması sayılmaz.

En azından Yunanistan'a taşınmak zorunda değilim. Kendime karşı dürüst olursam, Christos'la evlenmek zorunda kalmadığım için rahatladım. Bilmediğin bir şeytansa, tanıdığın bir şeytani tercih edersin... ya da onun gibi bir şey.

Ve seks akıl almaz derecede ateşli. Bu da bonus.

Kanepede daha rahat bir pozisyona geçiyorum, sonra başımı arkaya yaslayıp tavana bakıyorum.

Nikolas'la evliyim. Vay anasını.

Bu farkındalık beni en olmadık anlarda vurmaya devam ediyor.

Başımı kaldırıp parmağımdaki alyansa bakıyorum. Annesinin yüzüğünü taktığımı düşünerek göğsümde garip bir sızı hissediyorum.

Bu evlilik konusunda ciddi olduğu anlamına gelmeli, değil mi? Nikolas yıllarca evlenmekten kaçmayı başardı. Otuz altı yaşında ve istediği kadını seçebilir.

Yine de yüzüğü parmağımda.

Zihnim karanlık bir yola giriyor, iyi bir şeye yol açmıyor. Sadık olacak mı? Bu sadece beni kontrol etme şekli mi?

Yine de eğitimime devam etmeme ve kariyer yapmama izin verildi.

Ne olduğunu ve tüm bunların geleceğim için ne anlama geldiğini anlamaya çalışmaktan kafam karışmış bir halde derin bir nefes alıp dizüstü bilgisayarın ekranına odaklanıyorum.

Beğendiğim bir butik bulduğumda telefonumu elime alıp Athina'nın numarasını çeviriyorum.

"Günaydın," diye neşeyle cevap veriyor. "Düğün geceniz nasıldı?" "Hayır, bana anlatma" demesi sadece iki saniye sürüyor. Bilmek istemiyorum. Ne var ne yok?"

"Yardıma ihtiyacım var. Nikolas dolabın benim tarafını doldurmamı söyledi. Buldum-"

"Hemen geliyorum."

"Onun çatı katındayım."

"Bana otuz dakika ver."

"Tamam."

Görüşmeyi sonlandırıp butiğin ana sayfasını dizüstü bilgisayarına kaydediyorum ve cihazı kapatıyorum. Kalkıp uyku şortumu ve tişörtümü değiştirmek için üst kata çıkıyorum. Bir çift tayt ve büyük boy bir gömlek giyerek yatağı toplamaya karar veriyorum.

Yatak odasındaki eşyaları düzeltmeyi bitirdiğimde, biraz meraklı davranıp çekmeceleri açıyor ve dolabın Nikolas'ın tarafını kontrol ediyorum. Parfümünün kokusunu alınca ayağa kalkıp deli gibi havayı kokluyorum, sonra banyoya doğru ilerliyorum. Garip bir şey bulamayınca pes edip aşağı iniyorum ve bulaşık makinesine birkaç tabak yerleştiriyorum.

Yapacak başka bir şeyim olmadığından, etkileyici tavandan tabana pencerelerin önünde durup şehre bakıyorum.

Manzara çok güzel.

Çok geçmeden düşüncelerim Nikolas'a dönüyor. Bana dokunma şekli, çıkardığı sesler, vücudunun benimkine karşı hareket etmesi - tüm bunların sadece fiziksel olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Orgazm olduğunda, sanki bırakma düşüncesine dayanamıyormuş gibi bana sarılıyor.

Eskiden bana karşı son derece sertti, ama son zamanlarda... taleplerinde hala katı, ama ısırığı gitti.

Belki de...

Hayır, beni sevmesine imkan yok. Bu şimdiye kadarki en saçma düşünce.

Başımı kendime sallayarak, tam asansör açılırken pencereden uzaklaşıyorum.

"Buradayım," diye sesleniyor Athina giriş kapısından içeri adımını atarken.

"Merhaba." Onunla oturma odasının ortasında buluştuk ve havadan öpüştük. "Geldiğin için teşekkürler." Her zamanki gibi şık bir kıyafet giymiş, bir mafya prensesinin gücünü yansıtıyor.

Evet, yardım istemek için doğru kişiydi.

Kol saatindeki zamanı kontrol ediyor. "Normalde alışveriş yaptığım butik, denemeniz için bir sürü kıyafet getirecek. Beklerken biraz kahve içelim."

Mutfağa gidiyorum ve Athina kahvaltı köşesindeki taburelerden birine otururken ben de kahveleri hazırlıyorum.

"Nikolas'ı öldürmek istiyormuş gibi görünmüyorsun," diyor, gözleri yüzümü tarıyor. "Umarım onunla her şeyi konuşmuşsunuzdur?"

Önüne bir fincan koyarken bir kahkaha patlattım. Tezgâha yaslanarak, "Pek konuşmadık," diye cevap verdim.

Burnunu kıvırıyor. "Yengem olabilirsin ve sana çok düşkünüm ama kardeşimin seks hayatını bilmek istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırarak başımı sallıyorum. "Merak etme. Seninle asla paylaşmayacağım tek şey bu."

Yatak odasında olan yatak odasında kalır.

Athina'dan biraz bilgi almayı umarak, "Nikolas'ı hâlâ tanımaya çalışıyorum. Sadece onu neyin kızdığını biliyorum." *Beni.*

Athina bana cesaretlendirici bir bakış atıyor. "Biliyorum... daha iyi bir kelime bulamadığım için talepkâr olabiliyor ama iyi niyetli, Tess. Omuzlarında çok yük var ve sadece hepimizi güvende tutmak istiyor."

"Anlıyorum." Fincanımı tezgâhın üzerine bıraktım. "Hiç rahatlıyor mu?"

Yüzünde endişeli bir ifade belirliyor. "O kadar da değil."

Daha derine inerek, "Hiç aşık oldu mu?" diye soruyorum.

Başını iki yana sallar. "Bildiğim kadarıyla hayır. Tanışmamız için eve hiç kadın getirmedi."

Kaşlarım tekrar kalktı. "Bu çok ilginç."

Athina başını sallar. "Evet, bu yüzden seninle evleneceğini açıkladığında yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebilirsin."

"Ne zaman öğrendin?"

Omuz silkiyor. "Kelimenin tam anlamıyla kiliseye vardığımda. Ben de en az senin kadar şok oldum."

Vay canına, gerçekten son dakikaya kadar bekledi.

Athina son kahvesini de içtikten sonra bana gülümsüyor. "Eğer istemeseydi seninle evlenmezdi, Tess. Seni seviyor mu bilmiyorum ama önemsedüğinden eminim. Nikolas'ı daha önce hiç bu kadar sarsılmış görmemiştim."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum çünkü gerçekten de sorularıma cevap vermek zorunda değildi. "Teşekkürler, Athina."

"Nikolas talepkâr olabilir ama bir o kadar da verici." Ayağa kalktı, gözleri benimkilerle kilitlendi. "Kardeşimin saygı duyduğu bir şey varsa o da evliliğin kutsallığıdır. Bu yüzden yeminlerinizi bozmayın. Nikolas ölüm sizi ayırana kadar derken ciddiye."

Omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor çünkü kelimeler çifte anlam taşıyor gibi geliyor. Yine de, "Bu sadık olacağı anlamına mı geliyor?" diye soruyorum.

"Evet ve karşılığında o da aynısını bekliyor." "Anladım."

Göğsümde bir rahatlama hissi beliriyor ve Athina bunu yüzümden anlamış olmalı ki ekliyor: "Ayrıca, bir kadına asla el kaldırmadı. Bu onun tarzı değil."

Gerçekten bilmem gereken tüm bilgiler için şükrederek Athina'ya yaklaşıyorum ve ona sarılıyorum. "Bunu duymaya ihtiyacım vardı."

"Biliyorum." Geri çekildi ve bana sıcak bir şekilde gülümsedi. "Lütfen... Nikolas'ı mutlu etmeye çalışacak mısın?"

Bunun Athina için ne kadar önemli olduğunu görebiliyorum ve onu hayal kırıklığına uğratmak istemediğim için başımı sallıyorum. "Elimden geleni yapacağım."

"Tek istediğim bu."

"Yine de yolda tümsekler olabilir," diye uyarıyorum onu.
"O kolay bir insan değil."

Ama onu uykusunda öldürmeye çalışmayacağım.

Bu bir başlangıç ama öfkemle başa çıkmam biraz zaman alacak. Nikolas ve benim aramda Athina'nın bilmediği çok şey oldu.

Bölüm 27

Nikolas

Öğle yemeği için çatı katına çıkıyorum ama giriş holünde duruyorum.

Sikeyim.

Sıra sıra giysileri, insanları, sesleri gözümün önüne getiriyorum ve anında geri adım atıyorum.

"Nikolas! Evdesin. Güzel," diye sesleniyor Athina ben kaçamadan. "Tess ve ben karar veremiyoruz, bu yüzden senin fikrine ihtiyacımız var."

Kız kardeşim kolumdan tuttu ve beni oturma odasına sürükledi. Mor saçlı bir adam yanımdan hızla geçiyor, kaşmir paltosu neredeyse yüzüme tokat gibi çarpıyor.

Athina beni bir kanepeye itiyor, sonra da "Tess, altın elbiseyi tekrar giy" diye sesleniyor.

"Ne?" Tess misafir tuvaletinden bağılıyor.

Athina avazı çıktığı kadar "Altın elbiseyi tekrar giy," diye bağıırır.

Hayatımı sikeyim.

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama ablam beni geri itiyor, sonra da uyaran bir bakış atıyor. "Oturacaksın ve fikrini söyleyeceksin. Tess çok çaba harcadı, birbiri ardına kıyafetler denedi. Ona destek ol."

Cesur kız kardeşime bir kaşımı kaldırdım ve tam ona ilgilenmem gereken daha önemli şeyler olduğunu söylemek üzereydim ki

Tuvaletin kapısı açılır ve Tess dışarı çıkar.

Derin bir nefes çekiyorum, gözlerim onu görüyor. Elbise çok kısaydı, seksi kışını neredeyse hiç örtmüyordu. "Hayatta o l m a z , " diye bağıyorum. Tuvaleti işaret ediyorum. "Onu hemen çıkar."

Tess tuvalette kaybolmadan önce Athina'ya kaşlarını çatarak, "Sana söylemiştim," der.

Bakışlarımı kız kardeşime çevirerek başımı sertçe sallıyorum. "Şu açık elbiseleri giymeyi bırak."

"Ama Tess'in harika bacakları ve sahip olmak için iyi para ödeyeceğim bir poposu var."

"Biliyorum." Ayağa kalkarak ceketimin düğmelerini açtım ve omuz silktim. "Vancouver'daki tüm erkeklerin karım için ağzının suyunu akıtmasına ihtiyacım yok."

Athina'nın yüzünde sinsi bir gülümseme oluşur. "Aww... kıskanıyorsun."

"Çok haklısın, öyleyim," diye homurdanıyorum, oturup rahatıma bakarken bunu inkâr etme zahmetine bile girmiyorum.

Birisi Tess'in aldığı kıyafetlerin düzgün olduğundan emin olmalı.

Tuvaletin kapısı tekrar açılıyor ve Tess yarı uygun bir pantolon, hâlâ çok dar ve ipek bir bluz giyerek dışarı çıkıyor. Dönerken gözlerim kısılıyor çünkü poposu yine tüm çıplaklığıyla ortada.

"Daha bol bir şey yok mu?" Ses tonumdaki kızgınlıkla soruyorum.

Tess'in omuzları çöktü. "Onun yerine çöp poşeti giymemi mi istiyorsun?"

Bir fikrim var.

Bakışlarım yeni karımın üzerinde geziniyor. Kahretsin, bir çöp torbası bile onun güzelliğini gizleyemez. En azından örtülü.

"Kıyafet iş görür," diye mırıldandım. Tuvalete geri dönmeden önce, "Buraya gel" diye emrediyorum.

Tess iç geçiriyor ama itaat ediyor ve önümde durmaya geliyor. Çarpık bir parmakla eğilmesini işaret ediyorum. Bu sefer dediğimi yaparken gözlerini deviriyor. Ulaşma mesafesine geldiğinde, parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum ve onu öpebilmek için daha yakına çekiyorum. Düzgün tutuyorum.

Geri çekilip ipek bluzunun çok aşağıya inmesi nedeniyle göğüs dekoltesini bir kez daha gördüğümde, "Üste hayır," diye homurdandım.

Tess doğrulurken gözlerini bana diyor. "Yapacak işin yok mu senin?"

"Bugün Pazar," diye hatırlatıyorum ona. "Bu arada, öğle yemeğinde ne yemek istersin?"

Bir süre düşündükten sonra "Sipariş veriyor muyuz?" diye sordu.

"Evet." Dışarı çıkacak enerjim yok. "Suşi mi?"

Başımı sallayarak, bu işi bitirebilmemiz için kıyafetlerini giymeye dönmesini işaret ediyorum.

Çatı katının boşalması ve her şeyin normale dönmesi dört saat sürer.

Söylemeye gerek yok, Tess'in birbiri ardına giydiği kıyafetleri izlemekten yorgun düştüm.

İç çekerek yanıma çöküyor. "Spor salonuna gitmişim gibi hissediyorum."

Yüzüm ona dönük olacak şekilde bedenimi yana çevirerek kolumu kanepenin arkasına yaslıyorum. "Sahip olduğun her şeyden memnun musun?"

Tess bana bakıyor, bakışları yavaşça yüzümde geziniyor. "Asıl soru, sen öyle misin? Pek söz hakkım yoktu."

Ağzımın kenarı kalkıyor. "Ben paylaşmam." Diğer elimi vücudunun üzerinde gezdiriyorum. "Her santimin bana ait."

Bir kıkırdama çıkarıyor ama gözlerinde hüzn titreşiyor. Başımı eğerek, "Aynı fikirde değil misin?" diye soruyorum.

Uzaklara, pencerelere doğru bakıyor. "Sadece bir et parçası olarak değil, kişiliğim ve sunabileceğim diğer her şey için takdir edilmek isterdim."

Sözleri içimi gıcıkılıyor, elim dışarı fırlıyor ve çenesinden tutarak onu tekrar bana bakmaya zorluyorum. "Sen bir et parçası değilsin. İnan bana, eğer öyle olsaydı karnımı doyurur ve yoluma devam ederdim."

Tess'in parmakları bileğimi sarıyor ama elimi yüzünden çekmiyor. Uzun bir süre bana bakıyor, sonra şöyle diyor: "Tanıştığımızdan beri çılgın bir kasırga gibi geçti. Anlaşamıyoruz. Neden benimle evleniyorsun?"

Elimi boynunun yanına indiriyorum ve nabzını hissederek onunla göz göze gelip bekliyorum. Çok geçmeden kalp atışları hızlanıyor ve **n a b z ı** elime çarpmaya başlıyor.

"Kalbinin çarpması için tek bir bakışım yeter." diye mırıldanıyorum. Elini tutup göğsüme bastırıyorum, böylece benim üzerimde de aynı etkiye sahip olduğunu hissedebiliyor. "İşte bu yüzden seninle evlendim. Sadece nefes alarak bile kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyorsun."

Tess'in yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirir, dili gergin bir şekilde dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlar ve sonra sorar: "Benden hoşlanıyor musun Nikolas?"

Bilmenizin iyi olacağından daha fazlası.

Tess'i bırakarak ayağa kalkıyorum ve bir şişe su almak için mutfağa yürüyorum. "Seni önemseyip önemsemediğimi mi soruyorsun?" Gözlerim ona kayıyor ve başını salladığında dürüstçe cevap veriyorum, "Önemsiyorum."

Ben şişeyi açıp bir yudum alırken o kalkıp mutfağa geliyor.

"Yani aramızdaki evliliğin yürüyebileceğini mi düşünüyorsun? Sonunda birbirimizi öldürmeyecek miyiz?"

Şişeyi tezgâhın üzerine bırakıp bir elimi Tess'in kalçasına koyuyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. "Bunu sadece zaman gösterecek." Evlilik konusundaki duruşumu anlamasını istediğim için ekliyorum: "Ama asla boşanma tehdidi olmayacak. Ne olursa olsun yeminlerimize sadık kalacağız."

Kollarımı ona dolayarak ellerim kıcını buluyor ve onu sıkıca kavriyorum.

Gözlerinde arzu alevleniyor ve elleriyle çenemi çerçeveleyerek parmak uçlarında durup ağzıma bir öpücük konduruyor. "Yani bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

"Kesinlikle," diye mırıldanıyorum. Dişlerim alt dudağını çekiştiriyor, sonra öpücüğü derinleştiriyorum, dilim onunkini okşuyor.

Kendimi onun bedeninde kaybedemeden Tess geri çekiliyor. "O zaman sanırım birbirimizi gerçekten tanımamız gerekiyor." Bedenini elimden çekip alıyor, su şişemi eline alıyor ve bir yudum içiyor. Karşımdaki tezgâha yaslanarak, "Neden bu kadar çabuk sinirleniyorsun?" diye soruyor.

Bir kahkaha attım. "Sabır insanlara sadece benimle uğraşma fırsatı verir. Çabuk sinirlenmek onların tasmalarını kısa tutar."

Az önce söylediklerimi düşünüyor gibi görünüyor, sonra ihtiyatlı bir şekilde "Çatışmayla aram iyi değildir" diye itiraf ediyor.

"Bana karşı kendini tutuyor gibisin," diyorum çünkü boyun eğmesi için epey gözdağı vermem gerekti. Genelde ailem üzerinde kullandığımdan daha fazla.

Tess dudaklarını tekrar ıslatıyor ve bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor.

"Söyle," diye onu cesaretlendiriyorum, kendini tutmasını istemiyorum.

Başını sallıyor ve derin bir nefes alarak başka bir soru soruyor: "Açıklığa kavuşturalım, normal rutinime devam edebilir miyim?"

"Sadece toplum içindeyken dikkatli olun ve korumalarınızdan ayrılmayın."

"Ve..." burnunu sevimli bir şekilde kıvrıyor, "evde mi? Evim ne olacak? Eşyalarım?"

Omuz silkerek bacaklarımı bileklerimden çaprazladım ve tezgâha yaslandım. "Eşyalarını buraya getir ve ne yaparsan yap

dairenle ilgili karar sana kalmış."

"Yani bende kalabilir mi?"

"Tabii ki."

"Ve eşyalarımı evinin her tarafına mı saçayım?"

En uzun *normal* konuşmamızın bu olduğu dikkatimden kaçmadı.

"Çatı katı artık senin evin. Eşyalarınıza takılıp düşmediğim ve burası düzenli kaldığı sürece ne isterseniz ekleyebilirsiniz."

Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki hava ısınmaya başladığında Tess kaşlarını kaldırarak yavaş bir nefes veriyor. "Vay canına, bunu gerçekten yapıyoruz."

"Öyleyiz." Tezgâhtan uzaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ellerimi yüzünü çerçevelemek için kaldırıyorum. "Başka sorunuz var mı?"

Bakışları yüz hatlarımda geziniyor. "Şu anda değil."

"Güzel," diye homurdanıyorum. Ağzını alıyorum, her nefis santimini yutuyorum.

Bölüm 28

Tess

Son iki hafta... hoş geçti diyebilirim.

Nikolas kafamı ısıtıp koparmadı. Sadece çıplak olduğumuzda ısıtıyor. Adamın müthiş bir cinsel iştahı var, ama ona ayak uydurmaya alışıyorum.

Okula bir koruma ordusuyla gitmek saçma gelse de onlara tahammül ediyorum çünkü en son istediğim şey bir çukurda ölmek. Nikolas iş hakkında pek konuşmuyor, ben de mafyanın karanlık yüzünü öğrenmek istemediğim için soru sormuyorum.

Annette ve Jake'e evlendiğimi söylemedim. Neden bilmiyorum. Ama onlar parmağımdaki yüzüğü fark edene kadar tek kelime etmeyeceğim.

Dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni hâlâ gerçeküstü hissettirmesi.

Nikolas'la yaşamam. Eve, yanıma gelmesi. Birlikte yemek yememiz, aynı yatağı paylaşmamız.

Yine de her şey içimde büyümeye başladı ve hissettiğim öfkeyi yavaş yavaş yok ediyor.

Tanrım, Nikolas'ın beni seveceği kimin aklına gelirdi?

Bazen her şey çılgınca geliyor ama bazen de sanki olması gereken buymuş gibi doğal geliyor.

Dediğim gibi, garip.

Aynadaki yansımama bakarken, bakışlarım şifon elbisenin üzerinde geziniyor. Açık pembe kumaş omuzlarımın etrafında toplanıyor, sonra kalem elbise şeklini alıyor ve dizlerimin altında duruyor. Siyah topuklu ayakkabılar, siyah obsidyen bir kolye ve görünümü tamamlamak için küpeler takıyorum ve saçlarımı dağınık bir topuzla tutturuyorum.

Ağzımın kenarları kalkıyor. "Fena değil, Tess."

Nikolas aniden arkamdan, "Hiç de fena değil," diye mırıldanıyor.

Gözlerim onu aynada buluyor ve sırtımda durup ellerinin kalçalarımaya yerleşmesini izliyorum. Bakışları benimkilere kilitlenmişken eğiliyor ve çıplak omzuma bir öpücük konduruyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, anın ne kadar samimi hissettirdiğine hazırlıksız yakalanıyorum.

Nikolas'ın bana bakışı... sanki onun için gerçekten değerliymişim gibi bir yoğunluk var. Hayatımın ilk on yedi yılında büyük bir darbe alan kendime olan güvenimi artırıyor.

Dudaklarımda bir nefes titriyor, o an içimi çekiştiriyor.

Kalp. Bu yapar Ben hissetmek savunmasız ve var"Ciddi değilsen bana öyle bakma." diye

fısıldadım. Geri çekiliyorum, göğsü kürek kemiklerime bastırıyor. Saçlarımdan derin bir nefes alıyor, sonra şöyle diyor,

"Theresa, istemediğim bir şeyi asla yapmam."

Tanrım.

Kalbim sıkışıyor ve midemde kelebeklerden oluşan bir kaleydoskop patlıyor. Nefesim kesiliyor ve panik

benim aracılığım la.

Ona aşık olursam bu adam ne yapacak? Bunu beni kontrol etmek için mi kullanacak? Kalbimi mi kıracak?

Aklımda dönen sorularla siyah el çantamı elime alıp yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum. "Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

"Öyle mi?" diye soruyor, sözleri çifte anlam taşıyor.

"Athina'nın doğum günü partisi için," diye ekliyorum.

Nikolas yavaşça başını sallıyor, sonra geri çekiliyor, böylece ben de gömme dolaptan çıkabiliyorum.

Bu beklenmedik derecede yoğun du.

Asansöre adım attığımızda Nikolas hafifçe arkamda duruyor, göğsü koluma değiyor. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözleri bana kayınca hemen önüme bakıyorum. Kapılar tekrar açılır açılmaz kıcıma bir şaplak atıyor. "Önden buyur, *kardiá mou*."

Çenem gevşiyor, şaşkınlık beni sersemletiyor. Bir şekilde yürümeyi başarıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor.

Kalbim mi?

Bana gerçekten böyle mi dedi?

İçim titriyor ve daha da gergin hissetmeye başlıyorum. Kötü anlamda değil. Daha çok bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi, atlarsam Nikolas'ın beni yakalamaya zahmet edip etmeyeceğinden emin değilim.

Seni önemsed iğini söyledi.

İlk tanıştığınız zamanki kadar agresif değil. Kızım, adam sana kraliçe gibi davranıyor.

Belki de ona aşık olmak o kadar da kötü bir şey değildir. Yani, biz evliyiz.

Yine de kalbimi Nikolas'a vermek büyük bir risk. Onu avucunun içinde ezebilir ya da değerini bilebilir. Onunla ne yapacağını sadece Tanrı bilir.

Cipin arkasına tırmandıktan sonra Nikolas emniyet kemerimi bağlamak için eğiliyor ve koltuğa yaslanmadan önce ağzımın kenarına bir öpücük konduruyor.

Önümdeki geceye odaklanmaya çalışarak elimi daha sıkı kavriyorum. Athena'nın doğum günü partisi ve Nikolas'la benim evli bir çift olarak ilk kez ortaya çıkışımız.

"Benden ne bekleniyor?" İşleri berbat etmemek için soruyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Elime uzanırken bakışlarını bana çeviriyor. Parmaklarımı çantamdan çeker çekmez kendi elini benimkiyle birleştiriyor.

"Senin tarafında kalmamı mı bekliyorsun? Aralarına karışmalı mıyım?" Garip bir yüz ifadesi takındım. "Nasıl kaynaşılacağını bildiğimden değil."

Nikolas elimi kaldırarak arkasına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Bu bir parti, Tess. Keyfini çıkar. Athina'ya ilgi göster. Buna bayılacaktır."

"Tamam." Bunu yapabilirim.

Loukas cipi durduruyor ve ben de Stathoulis'in malikanesinde parlayan tüm ışıklara bakıyorum. Malikane her zamankinden daha etkileyici görünüyor. Araçtan indiğimizde kırmızı halıyı takip ederek giriş salonuna giriyoruz.

Kraliyet mavisi ve altın rengi dekora hayranlıkla bakarak, "Vay canına, her şeyi yapmışlar," diye mırıldandım.

"Unutma, babam onu aramanı bekleyecek *mpampà*," diye bilgilendiriyor Nikolas beni.

Bu hiç de garip olmayacak. Bu sözleri en son söylediğimde babam hayattaydı.

Elim Nikolas'ın sıkı kavrayışında, klasik müziğin havayı doldurduğu ve insanların çoktan toplandığı eğlence odasına giriyoruz.

Keskin bir kahkaha patlaması omurgamda endişeli bir ürperti yaratıyor ve içgüdüsel olarak kaslarım geriliyor. *Onu* bulana kadar gözlerim çılgınca etrafı tarıyor.

Irene. Kuzenim.

Hayır.

Burada ne işi var? Nikolas'la benim düğünümüze gelemediği için Avrupa seyahatini uzattığını sanıyordum.

Geçmiş yeniden su yüzüne çıkmakla tehdit ederken korkulu bir el göğsümü kavırıyor.

*Bu gece
olmaz.*

Kahretsin.

Bakışlarım en kötü kabusuma kilitlenmişken, nefes alışı hızlanmaya başlıyor, duvarlar üzerime kapanıyor.

'Dilini keseceğim...'

"Sorun nedir?" Nikolas beni çekiştirerek durduruyor ve yüzümü ona çeviriyor.

Bir şekilde gergin dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmeyi başarıyorum. "Hiçbir şey. Sadece bir sürü insan var."

Bana doğru eğiliyor ve dudakları alnıma değdiğinde derin bir nefes çekiyorum, bu geceyi atlatabilmek için onun gücünün bir kısmını içime çekmeye çalışıyorum.

Geçmişimle yüzleşmek bir yana, travmamdan sorumlu canavarla yüz yüze gelmek bu gece beklediğim son şeydi.

Tanrım, onu iki yıldır görmüyorum ve çok mutluydular. Neden sadece uzak duramadı?

Irene'in tiz kahkahası daha yakından geliyor ve kendimi Nikolas'a yaklaşabildiğim kadar yaklaştırmaktan alıkoyamıyorum.

Lütfen beni fark etmesine izin verme. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Zihnim bu durumdan kurtulmanın yollarıyla dolup taşıyor ama daha sağlam bir plan yapamadan, "Bu Theresa değil mi?" diye sorduğunu duyuyorum.

Hayır.

r.

Tanrım.

m.

Midem sert bir sinir düğümüne dönüşüyor. Gülümseyemiyorum, çünkü arkamı dönüp onunla yüzleşmek her şeyimi alıyor, kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Gözlerimi benden bir baş daha uzun ve benim iki katım olan Irene'e çevirdiğimde ağzım kuruyor.

'Annene söyle, o yalancı dilini kesip yolun karşısındaki köpeğe yedireyim. Sana meydan okuyorum. Parmakları nefes almakta zorlanana kadar boynuma dolanıyor. "Daha da iyisi. Boynunu kıracağım. Ölü orospular ispiyonculuk yapamaz.'

Nefes al, Tess. Nefes al.

"Düğününüze gelemediğim için üzgünüm. Çok kısa sürdü," diyor Irene küçümseyerek. Sonra da dikkatini

Nikolas ve nefret dolu yüzüne baştan çıkarıcı bir gülümseme yayıldı. "Nikolas, umarım iyisindir."

Ona neredeyse hiç bakmıyor, bana bakmadan önce diğer konuklara göz gezdiriyor. Elimdeki titremeyi hissetmiş olmalı ki alnında bir kaş çatılıyor, gözleri Irene'e kaymadan önce bana dikiliyor. "Hafızamı tazele. Sen kimsin?"

Ona elini uzatıyor. "Irene Drakatos. Theresa'nın kuzeni. Birbirimizi en son senin otuzuncu yaş günü partinde görmüştük." Gözleri bir an için onaylamaz bir ifadeyle bana takılıyor, sonra tekrar Nikolas'a bakıyor. "Bir Drakatos'la evlenmen ne büyük sürpriz. Hiçbirimizin senin için yeterince iyi olmadığını sanıyordum."

Vay anasını.

Irene'nin elini görmezden gelen Nikolas, tehditkâr bir adımla ona yaklaşırken beni hafifçe arkasından çekiyor. "Theresa'yı görene kadar hiçbiriniz öyle değildiniz. Drakatos soyunun gerçekten bir kraliçe doğurmayı başardığını gördüğümdeki *şaşkınlığımı hayal edin.*"

Ağzımın kenarı bir parça kalkıyor ve şu anda Nikolas'la aramda müthiş bir bağ olduğunu hissediyorum... hatta bir sevgi patlaması.

Aniden hareket ediyoruz, ardımızda boşluklu bir Irene bırakıyoruz.

"Sizinle akraba olduğuna inanamıyorum. Biriniz evlat edinilmiş olmalı," diye mırıldanıyor Nikolas, sonra Athina'ya ulaştığımızda yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

Sadece Athina'nın doğum gününü kutlarken Xanax almadığımı fark ettim, oysa geçmişte Irene ile yüz yüze geldiğimde endişeden bayılırdım.

Parmaklarım Nikolas'ın elini sıkıca kavrıyordum ve ona yaklaşırken diğer avucumu pazusuna dayıyorum.

Eğilip şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra fısıldıyordum: "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallıyorum, Irene'in bana zarar veremeyeceğini bildiğim kollarına girme isteğimi bastırıyorum.

"şifon elbisenin içinde muhteşem görüneceğini biliyordum," diye iltifat ediyor Athina.

Yüzümdeki gülümsemeyi korumaya odaklanıyorum. "Senin kadar çarpıcı değil."

Bakışları Nikolas ve benim üzerimde geziniyor. "İkiniz daha iyi anlaşıyor gibisiniz. Bir barış anlaşması imzalandığını umabilir miyim?"

Ben gülerken Nikolas gözlerini yumuşatan bir sıcaklıkla bana bakıyor. Athina'ya tek söylediği " aba gösteriyoruz," oluyor.

Yemin ettiğimden beri, bu gece ilk kez kendimi onun karısı gibi hissediyordum.

Farkına vardığım şey beni derinden etkiledi ve bir duygu dalgasının içimden akıp gitmesine neden oldu.

Nikolas beni daha güçlü hissettiriyor ve lanet olsun... Ona aşık oluyordum.

Bölüm 29

Nikolas

Biz Athina ve Basil'le konuşurken Tess biraz rahatlamış görünüyor. Ta ki babam ve Helena bize doğru gelene kadar.

"*Mpampà mou, Helena*, seni görmek güzel," diye selamlıyorum onları, Helena'nın yanağına bir öpücük kondurmak için yaklaşıyorum.

Annesine sarılırken Tess'in elini tutuyorum, sonra babama rahatsız bir bakış atıyor. "Merhaba, Pe... ah... *mpampà mou*."

Anlaşması kolay biri değil, bu yüzden onu suçlamıyorum.

"Theresa," diye selamlıyor babam onu başıyla.

"Evlilik hayatı nasıl gidiyor?" Helena yüzünde kötü bir haber bekliyormuş gibi temkinli bir ifadeyle soruyor.

"Ah... güzel," diye yanıtlıyor Tess.

"Yerleşiyoruz," diye ekliyorum, sonra Andreas gözlerimi yakalıyor ve bir dakikaya ihtiyacı olduğunu işaret ediyor. "İzninizle." Tess'in elini bırakarak hızla Andreas'a doğru yürüyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim. Birkaç Sicilyalı bölgede keşif yaparken görülmüş," diye bilgi veriyor, endişesi yüzüne kazınmış bir halde.

"Siktir." Özel olarak konuşabilmek için eğlence salonundan ayrılmadan önce tüm konuklara göz gezdiriyorum. "Driveby's?"

Beni çalışma odasına kadar takip ettikten sonra başını salladı. "Sadece bir arabaydı. Muhtemelen geliş gidişlerini

rapor ediyorlardır.

Manno."

"Hiç şaşırmadım. Gözcülerimizden haber var mı?"

"Evet, Viktor'dan aldığımız adreste pek hareket yok. Manno'dan da iz yok."

"Viktor'a soracağım." Cebimden telefonumu çıkarıp Rus'un numarasını çeviriyorum. Cevap vermesi için fazla beklemedim.

"Nikolas, bu onuru neye borçluyum?" Hattan müzik sesi geliyor. "Bana bir saniye ver. Bugün Mariya'nın doğum günü."

Mariya, Bratva'nın emekli başkanı ve Viktor'un kız kardeşi gibi.

Bir kahkaha attım. "Athina'nın partisindeyim, bu yüzden acını hissediyorum."

Arka plandaki gürültü azalırken Viktor gülerek "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sorar.

"Bana verdiğin adreste Manno'dan iz yok." "Bana güvenin," diyor, Rus aksanıyla, "O orada. Uydu görüntüsünden teyit ettim."

"Kontrol ettiğinizde adreste de aynı sessizlik var mıydı?"

"Evet. Göze batmıyor, tüm pis işleri askerlerine bırakıyor. İş. Şerefsiz."

Viktor'a güvenmemek için hiçbir nedenim yok ve işinde çok iyi. "Tamam, sözüne güveneceğim."

"Saldırmayı planlıyor musun?" Viktor soruyor. "Evet."

"Desteğe ihtiyacın var mı? Biraz hareket edebilirim," diye teklif ediyor.

Bir kahkaha attım. "Asla hayır demeyeceğim. Seni haberdar edeceğim."

"Mariya kıcıma tekme basmadan önce partiye döneyim."

"Keyfini çıkarın." Telefon görüşmesini sonlandırıp dikkatimi Andreas'a veriyorum. "Viktor, Manno'nun bize verdiği adreste olduğundan çok emin. O eve kimin girip çıktığını bilmek istiyorum."

"Tamamdır." Andreas başını eğiyor, ağzını bir gülümseme kaplıyor. "Evlilik hayatı seninle aynı fikirde gibi görünüyor. Mutlu görünüyorsun."

Sadece iki hafta oldu ama Tess her emre itaat etti. Eve gitmek için sabırsızlanıyorum, bir tabak yemeğin beni beklediğini biliyorum ve kendimi onun ateşli vücudunda kaybediyorum.

Her geçen gün ona karşı korumacılığım ve sahipleniciliğim artıyor. Kadını takıntı haline getiriyorum ve kendimi sürekli ona dokunmak zorunda buluyorum.

O benim.

Zihnim ve kalbim bunu düğün günü fark etti ve ruhum da Theresa'nın varlığının nedeni olduğu gerçeğinin hızla farkına varıyor.

Sadece onun da beni sevmesine ihtiyacım var, yoksa boku yerim.

Andreas'a henüz cevap vermediğimi fark ederek, "Şikayet edemem," diyorum.

"Evet, eminim yapamazsın," diye şaka yapıyor ofisten çıkarken.

Aldığım birkaç mesajı kontrol etmek için çalışmanın mahremiyetini kullanıyorum.

"İşte buradasın," diye Irene'in sesini duyuyorum.

Anında sinirimi bozuyor ve ona ayıracak vaktim olmadığını belirtmek için sırtımı ona dönüyorum. "Ne istiyorsun?"

Sahte, kuşkulu kahkahalar dudaklarından ucuz şampanya gibi dökülüyor. "Vay canına, ailenle böyle mi konuşuyorsun?"

"Seni ailemden biri olarak görmüyorum."

Irene fena görünmüyor, ama derisinin altında sürünen yıılan bir mil öteden görülebilir. Onun gibiler yüzünden bu kadar uzun süre bekar kaldım. *Sosyetikler*.

"Ah, işte bu duygularımı incitti," diye cevap veriyor arkamdan. "Sakin ol, seni tebrik etmek istedim." Bana yaklaştığını ve mesajlarımı görmemesi için telefonumu kilitletiğini hissediyorum. "Bence sen gerçekten daha iyisini hak ediyorsun. Yanında gerçek bir kraliçe."

Gözlerim kısılıyor ve yanımda duran kadına bakıyorum. Sessiz kaldığımda, Irene uzanıp bir parmağını pazumda gezdiriyor.

Bileğini tuttuğumda kendimi kaybetmemek için çok uğraşmam gerekiyor. Nefes alışım yavaşlıyor, kaslarım geriliyor. "Git buradan," diye hırlıyorum yüzüne, ses tonum alçak ve uyarıcı. "Şimdi."

Yüzüne kötü niyetli bir gülümseme yayılıyor ve bana doğru eğiliyor. "Sadece birinin seni bilgilendirmesi gerektiğini düşündüm, Drakatos ailesinin sunabileceği en iyi kişiyle evlenmedin."

Tanrım, bana yardım et.

Parmaklarım boynunu kırmak için kaşınıyor, elini kendimden uzaklaştırırken gözlerim öfkeyle yanıyor. "Seni öldürmeden önce gitsen iyi olur," diye son bir uyarıda bulunuyorum.

Irene alt dudağını dişlerinin arasına alıp mırıldanıyor: "Benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum."

Hızlı bir hareketle silahımı arkamdan çıkardım ve ona doğrulttum. "ŞİMDİ!" Bağıriyorum, içimdeki öfke patlıyor.

Bölüm 30

Tess

Nikolas bir süredir ortalıkta yoktu ve herkes konuşmalar için hazırlanırken ben de onu aramaya çıktım.

Çalışma odasından yumuşak mırıltılar duyuyorum ve yarı açık kapıdan içeri baktığımda Irene ve Nikolas'ı görünce şok geçiriyorum. Yalnızdılar.

"Sakin ol, sadece seni tebrik etmek istedim," diye mırıldandığını duyuyorum Irene'in, sesi arzudan boğuklaşmıştı. Nikolas'ın yanına yanaşıyor ve Nikolas geri adım atmıyınca kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

En korktuğum kişiyi, yıllarca çektiğim acıların sorumlusunu, sevmeye başladığım adama bu kadar yakın görmek kalbimde bir delik açıyor.

"Bence sen gerçekten daha iyisini hak ediyorsun. Yanında gerçek bir kraliçe."

Parmağını baştan çıkarıcı bir şekilde onun kolunda gezdirdiğinde her şey çok fazla geliyor. Sonra gözleri bana kayıyor, gülümsemesi zaferle büyüyor.

Arkamı dönerek koridora koşuyorum ve ancak tuvaletin kapısını arkamdan kapattığımda nefes nefese kalıyorum.

Endişem artıyor ve çantamı karıştırarak Xanax şişesini çıkarıyorum ve dilimin altına hızlıca bir hap yerleştiriyorum. İlacın etkisini göstermesini beklerken, zihnim karanlık anılarla bombardımana tutuluyor.

Irene beni merdivenlerden aşağı itti. Kolumu kırdım ama suçu sakarlığıma attılar. Herkes ona inandı ve ben de işleri yoluna koymaktan çok korktum.

Irene üç kaburgam kırılana kadar beni tekmeledi. Anneme ağaçtan düştüğümü söyledim, Irene'e karşı duyduğum korku, onun tarafından aylarca tokatlandıktan sonra yaşayan, nefes alan bir şeydi.

Babam öldükten sonra, babamın kardeşi Kostas Amca ile birlikte yaşamaya başladık. Irene benimle aynı odayı paylaşmak zorundaydı ve benden on yaş büyük olması onun çok daha güçlü olduğu anlamına geliyordu. Ben sadece sekiz yaşındaydım. Kendimi nasıl koruyacağımı bilmiyordum.

Ve acımasızdı. Her zaman çok acımasız.

Irene beni tokatlamak, tekmelemek, itip kakmak için bulduğu her fırsatı değerlendirdi.

O bir kabustu.

Gözlerimi kapatarak nefeslerime odaklanıyor, travmatik anıları kilitli tuttuğum umutsuzluk çukuruna geri itmeye çalışıyorum.

Irene sadece beni incitmeye çalışıyor.

Tekrar. Nefes al.

Nikolas beni aldatmaz.

Ancak biraz olsun sakinleştiğimi hissettiğimde partiye geri dönebilmek için makyajımı hızlıca kontrol ediyorum.

Kapıyı açarken derin bir nefes daha alıyorum ama Irene'i görünce nefesim boğazımda düğümleniyor.

Oh,

Tanrım.

Hayır.

Dudakları alaycı bir ifadeyle kıvrılıyor, gözleri belirgin bir

küçümsemeyle üzerimde geziniyor. "Eğer bu bir amcık değilse

Kraliçe. Vay canına, tüm yağlarını o elbisenin içine mi sıkıştırdın? Sence de biraz dar değil mi?"

Böyle bir şey olmayacak.

Kaslarım çok değerli bir saniye için donuyor ve Irene'in bana doğru hamle yapması için gereken tek şey bu. Eli başımın yan tarafına değiyor ve aynaya çarpıyorum.

Cam kırıkları.

Kafa derim yanıyor ve batıyor.

Kapı kapanıyor ve küçük alandaki hava emiliyor, ciğerlerim anında çalışmaya başlıyor.

Ani saldırı karşısında ne yapacağını şaşırان Irene, saçlarımı yumruklayıp kafamın yan tarafını kırık aynaya tekrar vurarak üstünlüğü ele geçiriyor.

Yere yığılırken yüzümün sağ tarafına sıcaklık doluyor, sonra bir tekme kaburgalarımaya çarparak göğsümde dayanılmaz bir acı dalgası yaratıyor.

Bir şekilde duvara kıvrılmayı başarıyorum, zihnim bulanık, dünya dönüyor ve odaktan çıkıyor.

Endişe ve dehşet beni sarıyor, düşünmemi imkânsız hale getiriyor. Aklıma tek bir kelime geliyor: *Nikolas*.

Belime sert bir tekme daha geliyor ve tek yapabildiğim inlemek oluyor, yılların şartlandırması beni yere hapsediyor.

"Nikolas Stathoulis'le evlendiğin için benden daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?" Irene manik bir şekilde güler. "Tekrar düşün, amcık. Yakında senden sıkılacak ve kendine gerçek bir kadın arayacak, şişko olmayan bir kadın."

Sözleri içime işledi, tüm güvensizliklerimi ve acımı açığa çıkardı.

Irene'in gittiğini bile fark etmiyorum, duyabildiğim tek ses boğuk nefeslerim. Geçmişin anlık görüntüleri şimdiki zamanla karışarak sonsuz bir dehşet döngüsü oluşturuyor.

Güvensizliklerim ve travmalarım etrafımda kalın bir bulut oluşturarak nefes almamı daha da zorlaştırıyor.

Şişmandım ama büyüme hamlemden sonra kıvrımlı bir vücuda sahip oldum - kabul ettiğim bir vücut. Nikolas beni arzuladığı ve doyamadığı gerçek bir kadın gibi hissettirdi ve kendimi sevmeyi öğrenmemi sağladı.

Ve Irene hepsini yok etti.

Şimdi dar bir elbisenin içinde gülünç olmaktan başka bir şey yapamayacağımı düşündüğüm için kendimi aptal hissediyorum.

Duvara yaslanmaya çalışırken acı dolu bir inilti duyuyorum. Nefeslerim hala çok hızlı geliyor ve çantama uzanmak için mücadele ediyorum, sol yanımda, belim ve başım çok tanıdık bir acıyla ağrıyor. Sonunda Xanax şişesini çıkarmayı başarıyorum ama kapağı açtığımda haplar ellerimdeki yoğun titremeden dolayı yere saçılıyor.

Ciğerlerimin dümdüz olduğunu, kalbimin kaburgalarımı kırmakla tehdit ettiğini hissediyorum.

İçgüdüsel olarak küçük bir topun içine kıvrılıyorum, hıçkırıklar benden kalan azıcık havayı da boğuyor. Mide bulandırıcı baş dönmesi başımın içinde dönüyor ve odaklanmamı zorlaştırıyor.

Kapı çarparak açıldı, başımı bir santimle ıskaladı.

"O burada!"

Andreas bulanıklaşıyor, sonra yoldan çekiliyor ve Nikolas beliriyor. Ondan sonra, zihnim gerçekliği kontrol etmeye devam ederken her şey flaşlara dönüşüyor.

Nikolas'ın öfkeli yüzü.

"Bunu sana kim
yaptı?"

Önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Görüşüm göğsüne odaklanıyor ve kalan azıcık gücümü kullanarak ceketini tutup kendimi ona doğru çekiyorum. Ona doğru kıvrılıyorum ve sonra korkunç hıçkırıklar içimi parçalıyor.

Sorun yok. Sakin ol.

Nikolas burada.

Güvendesin

.

Sakin ol.

Nefes almaya çalış.

"Tess... Theresa... Bebeğim."

Bölüm 31

Nikolas

Tess'i gördüğüm an, yüzünün sağ tarafındaki kanı, kırık aynayı, küçük bir bohça içindeki halini gözümün önüne getiriyorum - öldürücü bir öfke ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor.

Yüce İsa.

İleri atılıp önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bunu sana kim yaptı?" diye sormaktan başka bir şey gelmiyor aklıma, karıma dokunmaya cüret edeni öldürmek istiyorum.

Tess'in nefesleri çok hızlı, bazıları hıçkırıklarla boğuluyor, sonra ceketimi tutuyor ve vücudunu benimkine doğru çekiyor. Yüzünü göğsüme gömdüğünde, hıçkırıkları acı dolu çığlıklara dönüşüyor, vücudu kontrolsüzce sarsılıyor.

İçimde bir şey değişiyor.

Karanlık ve ölümcül.

Kollarımı ona doluyorum ama nefes alış veriş çok sıklaşıyor. "Tess." Çenesini tutuyorum, parmaklarıma biraz kan bulaşıyor, yüzüne bakmaya çalışıyorum. O kadar solgun ki, gözleri kapanıyor ve katıksız dehşeti saklıyor. "Theresa!" Panik damarlarımda dolaşiyor. Bilincini kaybediyor ve göğsümde cehennemi bir korku patlıyor. Kollarımı vücudunun altından geçirerek onu göğsüme doğru kaldırıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Bebeğim," diye inliyorum, tuvalete koşarken onu olabildiğince kendime yakın tutuyorum.

Andreas yanımdan geçip gidiyor, yüz hatları endişeyle gerilmiş.

Konuklar giriş salonundan dışarı taşıyor. Helena'nın endişeli sorularını duyuyorum.

Ama durmadım. Ön kapıdan koşarak çıkıyorum, karımın cansız bedeni kollarımda, attığım her adımda içime yeni korku dalgaları gönderiyorum.

Andreas cipin arka kapısını açtı ve Tess'e zarar vermemeye dikkat ederek onu sıkıca tuttuğum halde içeri girdim. Onu kucağıma oturtuyorum ve tek kolumu serbest bırakarak hayalet gibi solgun yüzündeki birkaç saç tarayabiliyorum.

"Tess, beni duyabiliyor musun?" Andreas direksiyonun arkasına tırmanırken tepkisiz kalıyor. Çok geçmeden garaj yolundan hızla aşağı iniyoruz.

"O iyi mi?" Andreas gözlerini öndeki yol ile dikiz aynası arasında gezdirerek soruyor.

"I..." Başımı sallıyorum, hayatımı karartan bir korku. "Bilmiyorum. Daha hızlı!"

Andreas gazı kökledi. Tess'in başı yana yatıyor, kanlı yanağı omzuma yaslanıyor. Kirpikleri titriyor ve umut içime akarak başımın dönmesine neden oluyor.

"Bebeğim." Yanağındaki kanın bir kısmını silmek için parmaklarımı kullanarak daha yakına eğildim ama sadece daha büyük bir karmaşa yarattım. "Beni duyabiliyor musun?"

Kafası karışmış bir inilti çıkarıyor, gözleri nihayet açılıyor.

"Yanımdayım. Yakında hastanede olacağız."

"İki dakika," diye ekliyor Andreas.

Tess gözlerini benden ayırmıyor, nefes alıp veriyor ama yüzünde hiçbir ifade yok. Sadece bana bakıyor ve bu da endişelerimin mutlak bir kaosa dönüşmesine neden oluyor.

"Beni duyabiliyor musun?" Tekrar soruyorum, ondan bir tür yanıt bekliyorum.

Tess göz kırpmıyor... göz kırpmıyor... lanet olası göz kırpmıyor.

"Bebeğim," diye inliyorum. Hayattan daha çok sevdiğim kadını kanlar içinde ve tepkisiz görmek dayanılmaz bir şey.

Tanrım, bana yardım et.

Ona zarar vereni öldüreceğim. Günleri sayılı.

Cip acil servisin önünde gıcırdayarak durdu. Andreas dışarı fırlıyor ve aceleyle bizim için kapıyı açıyor. Dışarı çıkabilmem için Tess'e manevra yaptırmama yardım ediyor ve onu sıkıca tuttuğumdan emin olduktan sonra yardım çağırmak için içeri koşuyor.

Tess'i içeri taşıyorum, sonra acil servis personeli onu yatağa yatırmamı işaret ederken alnına hızlı bir öpücük konduruyorum. Tüm kalbimi bembeyaz bir çarşafın üzerine koyarken dikkatliyim. Doktorların ve hemşirelerin işe koyulabilmesi için onu bırakmak tüm gücümü alıyor.

"Ne oldu?" Bir hemşire soruyor.

"İ..."

Tutarlı bir cümle kuracak kadar uzun süre odaklanamadığımda Andreas, "Onu bir tuvalette bu şekilde bulduk" diye cevap veriyor.

"Sigortası olup olmadığını biliyor musunuz?"

Andreas yine benim yerime, "Her şeyi biz ödeyeceğiz," diye cevap veriyor.

"Ne olursa olsun," diyorum, sesim gergin, "ona en iyi bakımı sağlayın. Özel bir oda."

Karım için en iyisi.

"Hastayla ilişkiniz nedir?"

"O benim karım. Theresa Stathoulis." Gözlerim Tess'ten ayrılmıyor ve hemşire beni geriye doğru itmeye çalıştığında ona tehditkâr bir bakış fırlatıyorum. "Ben kalıyorum."

"Efendim, bekleme odasında beklemeniz gerekiyor. Doldurmanız gereken evraklar da olacak."

Bu sefer Andreas kolumu tutuyor. "Gel. Yolun ortasındayız."

Gözlerim doktoru buluyor. "Ona her türlü tarama ve testi yapıyorsun. Para sorun değil. Karıma en iyi bakımı verin ve onu iyileştirin."

Kestirmeden gittikleri için bir şey kaçırmalarını istemiyorum.

Andreas beni acil servisten çıkarıyor ve ben de körü körüne onu bekleme odasına kadar takip ediyorum. Kendimi oturmaya ikna edemiyorum ve bunun yerine bir aşağı bir yukarı yürüyorum.

Ceketimi çıkarıp bir sandalyenin üzerine atarken arkadaşşıma "Ne olduğunu öğren" diye emrediyorum.

"Çoktan hallettim. James evdeki güvenlik kayıtlarına bakıyor."

"O kişinin ofise götürülmesini istiyorum." Kollarımı sıvarken durup Andreas'la göz göze geliyorum. "Asılacak ve benim için hazır olacak."

Başını sallıyor, sonra telefonu çalıyor. "James? Bir şey bulabildin mi?" Andreas dinliyor, kaşları sertçe aşağı iniyor, sonra bakışları benimkilere kayıyor. "Emin misin? ... Siktir... Onu ofise götür ve Elias ile Craig'e teslim et... Evet, ondan sonra ekibinle buraya gel. Güvenliğe ihtiyacımız var."

Telefonu kapattığında havladım, "Kimdi o? Tess'e zarar vermeye kim cüret etti?"

"Irene Drakatos." derken Andreas'ın yüzünde bir şaşkınlık var. Başını iki yana sallar. "Ama neden?"

Irene. Lanet yılan.

Tess'in kuzeninin yanında gerilmesinde bir tuhaflık olduğunu biliyordum. Nasıl da titriyordu.

Biliyordum ve Tess'i kenara çekip neden böyle tepki verdiğini öğrenmeliydim.

"Elias ve Craig'e onu ipe çekmelerini söyle. Yemek yok. Ben onunla ilgilenene kadar kaltağı hayatta tutmak için sadece su."

"Emin misin?" Andreas ilk kez siparişimi sorgulayarak soruyor. "O aileden biri."

"O benim ailemden değil. Herhangi bir düşmanla aynı muameleyi görür."

Andreas başını sallar ve Elias'ı arar.

Tess'in canını yakan herifin bulunduğunu bildiğim için bekleme odasından çıkarken bir hemşire tarafından durduruluyorum.

Bana bir yığın kâğıt uzattı. "Lütfen bunları tamamlay mısınız?"

Bu işi bir an önce bitirmek istediğim için elindeki kâğıtları aldım. Gömleğimin göğüs cebinden bir kalem çıkarıp Tess'in bilgilerini dolduruyorum. Herhangi bir ilaç kullanıp kullanmadığının sorulduğu bölüme geldiğimde, tuvaletin zeminine saçılmış hapları hatırlıyorum.

Cebimden telefonumu çıkarıp Helena'nın numarasını çeviriyorum.

"Nikolas? Ne oldu? Tess iyi mi? Neredesin?" "Tess herhangi bir ilaç kullanıyor mu?" Soruyu havlayarak sordum.

Dışarı.

"Ah... Anksiyete için Xanax."

Ne oluyor lan?

Bilgileri yazıyorum, kâğıtları hemşireye veriyorum, sonra da dikkatimi yaptığım çağrıya veriyorum. "Hastanedeyim. Tess üzerinde çalışıyorlar. Irene ona saldırmış."

"Ne?" Helana'nın nefesi kesilir. "Emin misin?" "Evet, eminim amına koyayım!"

"*Theè mou... Theè mou... Theè mou...*" diye tekrar tekrar *Tanrı'yı sayıklıyor*, ses tonunda şok açıkça görülüyor.

"Theresa neden anksiyete için ilaç kullanıyor? Ne kadar süredir?" Talep ediyorum. Bunun farkında bile değildim ve bu bana hiç iyi gelmedi.

Aramızda sır olmamalı.

"Babası vefat ettikten sonra Theresa bu kayıpla başa çıkmakta bazı sorunlar yaşadı. Bu da anksiyete ataklarına yol açtı. Ayrıca yüzleşmelerle başa çıkamıyor, bu yüzden ilaçlar sakın kalmasına yardımcı oluyor."

Tanrım.

Tess'i tehdit ettiğim tüm zamanlar aklımdan geçiyor.
Benim yüzümden o lanet haplardan kaç tane içti?

Benden her uzaklaştığında...

Gerildiğinde...

Bana baktığında gözlerindeki korku.

Suçluluk duygusu çirkin yüzünü gösterir.

"Seni ararım," diye mırıldanıyorum aramayı
sonlandırmadan önce.

Lanet olası hastanenin koridorunun ortasında dururken
Theresa hakkında bilmediğim çok şey olduğunu fark ettim.
Bana hiç açılmadı, bu da bana aşık olacağına dair
beslediğim umudun sadece bir umut olduğu anlamına
geliyor. Geçtiğimiz haftalar boyunca, ben kalbimi umutsuzca
ona kaptırmışken, o kendi kalbini sıkı sıkıya tuttu ve beni
içine almayı reddetti.

Sikeyim.

Ve ona davranışımın sonra onu suçlayamam.

Bir nefes çekiyorum, derimin altında bir kaşıntı yayılıyor.

Geçtiğimiz iki hafta boyunca mutlu bir evliliğimiz olduğu
yanılsamasına kapılan tek kişi bendim.

Bölüm 32

Nikolas

Beklemek beni öldürüyor. Şimdiye kadar katlandığım en kötü işkence şekli.

Andreas boktan hastane kahvesini yudumluyor. Bana bakıyor, sonra mırıldanıyor, "Eminim iyi olacaktır."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdanıyorum, intikam alma ve Irene'i bitirme ihtiyacım Tess'e yakın kalma ihtiyacım ile savaşıyor. Doktorla konuşmam ve Tess'i görmem gerekiyor, sonra Irene ile ilgileneceğim.

Bir doktor bekleme odasına girdiğinde, oturduğum sandalyeden fırladım. "Karım nasıl?"

Onu takip etmem için eliyle işaret etti. "Bayan Stathoulis'i özel bir odada rahat ettiriyoruz. Başına sert bir darbe almış olsa da beyinde herhangi bir hasar yok gibi görünüyor. Yine de yaraların iyileşmesi biraz zaman alacak ve ancak bilinci yerine geldiğinde iyi olduğundan emin olabileceğiz."

Özel odaya götürülüyorum ve Tess'i bembeyaz çarşafar arasında, elinin arkasına yerleştirilmiş bir serumla görünce kalbim acıyla sıkışıyor.

Tanrım.

Her zaman olduğu gibi, ona dokunma ihtiyacı beni bunaltıyor. Yatağın yanında durup Tess'in üzerine eğildim ve

yanağına şefkatli bir öpücük konduruyor. Başının etrafında bir bandaj var, derisi kandan temizlenmiş.

"Bayan Stathoulis'in sol tarafına ve sırtının alt kısmına darbe almış ancak herhangi bir kemiği kırılmamış. Morluklar geçecek ama birkaç gün kendini hassas hissedebilir."

Ne?

Gözlerim yatağın diğer tarafında duran doktora kayıyor. "Bayan Stathoulis'in yaralarının niteliği nedeniyle polisi aramak zorunda kaldık." Elindeki kâğıtlara bakıyor. "Taramalar çok sayıda iyileşmiş kırık olduğunu gösterdi. Görünüşe göre bir istismar geçmişi var."

"Ne?" Duyduklarımı algılamakta zorlanarak sormayı başarıyorum. "Ne demek istiyorsun... bir tarih mi?"

"Kolunda ve kaburgalarında iyileşmiş kırıklar var."

Tam o sırada Helena aceleyle hastane odasına giriyor ve benim karanlık bakışlarım onun üzerine düşüyor. Doktorun yanında durdu ve ikimizin arasına baktı. "*Theè mou*, bebeğim. Theresa nasıl? O iyi mi?" Kızına bakıyor, sonra titreyerek nefes alıyor. Doktoru iterek parmaklarını Tess'in bandajlı alnında gezdiriyor. "Irene'in bunu yaptığına inanamıyorum."

"Yapmadı," diye kelimeleri gıcırdatarak söylüyorum çünkü ihtiyacım olan son şey doktorun bilgiyi alması ve polise iletmesi. Helena'nın dudakları aralandığında, "Kapa çeneni" diye bağıyorum.

Doktor aramızda bakışıyor ve ben dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Başka ne var?"

"Eski kırıkların ve taze yaraların yanı sıra, Mrs. Stathoulis bol bol dinlenerek tamamen iyileşecektir."

Başımı sallayarak, "Teşekkür ederim." dedim. Oyalandığında, "Gidebilirsin" diye ekliyorum.

Rahatsız görünerek kapıya doğru yürümeye başladı. "Bir şeye ihtiyacınız olursa hemşireleri arayın."

O odadan çıkar çıkmaz babam içeri giriyor.

"Kapıyı kapat," diye emrediyorum, sonra Helena'ya bakıyorum. "Doktor istismar geçmişti olduğunu söyledi. Kemikleri kırılmış." İçimi kaplayan öfkeyi kontrol etmekte zorlanıyorum. "Theresa'ya çocukken ne olmuş böyle?"

"Hiçbir şey," diye kekeliyor Helena. "Sakardı ve bir keresinde kolunu kırdı. Başka bir sefer de ağaçtan düştü ve birkaç kaburgasını kırdı. Ama hepsi bu kadar."

Bu kadar değil.

Irene yakındayken Tess'in titremesi bana hikayenin daha fazlası olduğunu söylüyor. İçgüdülerim bu işin aslını öğrenmem için bana bağılıyor.

"Irene Tess'e zarar vermiş olabilir mi?"

Helena kaşlarını çatıyor, açıkça kafası karışmış. "O olmadığını söylediğini sanıyordum?"

"Irene'in Tess'e erişimi var mıydı? Tess çocukken yaralandığında orada mıydı?" Helena'nın irkilmesine neden olacak şekilde bağııyorum. Sanki onu benden koruyabilecekmiş gibi babamın yanına gitti.

"Evet. Dört yıl önce vefat edene kadar kayınbiraderim Kostas ile birlikte yaşıyorduk."

Ses tonum alçalıyor, kelimeleri cinayet kaplıyor ve tıslıyorum: "Ve bir kez olsun kızının

İstismar mı?"

Helena başını sallamaya başlıyor, gözleri Tess'le benim aramda gidip geliyor, sonra rengi solmaya başlıyor. "*Theè mou...* Bilmiyordum. Theresa hiçbir şey söylemedi."

"Çünkü muhtemelen çok korkmuştur!"

"Nikolas," diyor babam beni sakinleştirmek istercesine ama ben başımı sallıyorum.

Theresa, Irene'in ellerinde nelere katlandı? Kaç yaşındaydı? Sekiz mi?

"Babası öldüğünde Tess kaç yaşındaydı?"

Helena hemen, "Sekiz," diye cevap verir.

Sekiz yaşından on yedi yaşına kadar o lanet olası kötü kaltağa maruz kaldı.

Christé mou.

Kalbim.

Bir sandalyeye çöküp Tess'in elini dikkatlice kaldırıyorum ve nefes almaya odaklanırken alnıma bastırıyorum.

Tanıştığımızda pisliğin tekiydim. Onu tehdit ettim ve bundan zevk bile aldım. Onun korkusundan zevk aldım.

Christé mou.

Suçluluk duygum beni boğmakla tehdit edene kadar yoğunlaşıyor.

Tess'in gözyaşları. Durmam için bana yalvarması. Her şey zihnimde kristal berraklığında.

Ona yaptığım onca şeyden sonra beni asla sevemeyecek.

Tess'in zayıflığından, Irene'in aşıladığı korkudan yararlandım.

"Nikolas?" Babam soruyor.

"Beni karımla yalnız bırakın," diye fısıldıyorum, kendi suçluluk duygum ve intikam ihtiyacım yüzünden onlarla ilgilenemiyorum.

Onlar gittikten ve nihayet Tess'le yalnız kaldığım anda başımı kaldırıyorum, gözlerim solgun yüzünde geziniyor. "Çok özür dilerim. Beni hiç affedecek misin?"

Gözleri titriyor ve açıldığında yüz hatlarını önce şaşkınlık, ardından da acı kaplıyor. Bana baktığında ve gözlerinde tanıdık bir ifade gördüğümde, yatağın kenarına oturmak için hareket ediyorum. Elini göğsümde tutarken, boşta kalan elimle yanağını hafifçe okşuyorum.

"Hey, bebeğim, ödümü kopardın," diye fısıldıyorum, sanki çok yüksek sesle konuşmak daha fazla acı çekmesine neden olabilirmiş gibi.

Tess'in dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, sonra da "Neredeyim ben?" diye soruyor.

"Hastane."

"Oh..." Panik gözlerinde canlanır. "Ah... doğru... Dengemi kaybettim. Çok stu-"

Başımı sertçe sallıyorum, hayatı için korkarken kaç kez yalan söylemek zorunda kaldığını merak ediyorum. "Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Ne olduğunu biliyorum."

Tess'in gözleri büyür. "Öyle mi?"

"Irene sana saldırdı." Parmaklarım yanağında gezinmeye devam ediyor. "Seni incitmenin bedelini ödeyecek."

Tess başını sallıyor, yüzünde acı titreşiyor, sonra derin bir nefes alıyor, yüz hatları katlanmak zorunda kaldığı tüm cehennemin ağırlığı altında parçalanıyor.

Öne doğru eğilerek kolumu başının yanına dayıyorum ve titreyen dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bir daha asla olmayacak, *kardiá mou*. Söz veriyorum."

Tess ağlamaya başlıyor ve bunun rahatlamadan mı yoksa travmadan mı kaynaklandığını asla bilemeyeceğim.

Onu incitmemeye dikkat ederek kollarımı ona doluyorum. Başının arkasını destekliyorum ve yüzünü boynuma gömdüğünde, karım yıkılırken ona sarılıyorum.

Tess'in benimle yüzleşmek için ne kadar güçlü olduğunu, Irene'in ona yıllarca eziyet etmesiyle başa çıkabildiğini fark ediyorum.

"Seni tehdit ettiğim zamanlar için çok özür dilerim," diye fısıldıyorum, sesim pişmanlıktan boğuklaşıyor. "Seni tartakladığım ve bana itaat etmeye zorladığım için özür dilerim. Endişeni ya da istismarını bilmiyordum."

Tanrım, çok üzgünüm.

"Lütfen beni affet." Bandaja bir öpücük konduruyorum, antiseptik sıvının keskin kokusu burun deliklerimi dolduruyor. "Eğer yapamazsan, ne yaparım bilmiyorum."

Tess'in "Bir daha yapmadığın sürece" diye fısıldayacak kadar sakinleşmesi dakikalar alıyor.

"Asla." Başını dikkatlice yastığa koyarak geri çekiliyorum. "Söz veriyorum."

Dili gergin bir şekilde dışarı fırlıyor. "Nasıl öğrendin?"

"Güvenlik kayıtlarından. Henüz ne olduğunu görmedim." I hâlâ elini sıkı sıkı tutuyor, onu bırakamıyordu. "Bana her şeyi anlat."

"Tuvaletteydim..."

Başımı salladım. "Hayır, Tess. En başından başla. Sekiz yaşındayken."

Alnı çatlıyor, gözlerine taze yaşlar sızıyor. "Irene benden nefret ederdi. Neden bilmiyorum. Onların yanına taşındığımız andan itibaren benden nefret etti. Sanırım bazı insanlar doğuştan kötüdür ve o da onlardan biriydi."

Bunun onun için kolay olmayacağını bildiğimden sabırla devam etmesini bekliyorum.

"Bana tokat atar, beni itip kakardı... ve buna bayılırdı."

Tess geçmişini anlattıkça ve dudaklarından birbiri ardına korku hikâyeleri döküldükçe, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir nefret göğsümü dolduruyor. Onun ne kadar savunmasız olduğunu ve kimsenin ona yardım etmediğini düşündükçe kalbim parçalanıyor.

Tess'i ne kadar sevsem de Irene'den nefret ediyorum.

Odanın dışından sesler duyduğumda, Tess'i susturmak için parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Irene hakkında polise tek kelime etme. Onunla ben ilgilenirim. Dengeni kaybettiğin hikâyesine bağlı kal."

Tam kapı açılır ve iki polis memuru odaya girerken, Tess başını sallar.

Mafya söz konusu olduğunda kolluk kuvvetlerine yer yoktur. Biz kendi başımızın çaresine bakarız.

Her zaman. Her zaman da olacak.

Bölüm 33

Tess

İlk gün kafa karıştırıcı bir karmaşaydı. Uyanık olduğumdan daha fazla uyuyorum.

Polise benim hatam olduğunu söyledikten sonra Nikolas onlarla ilgilendi.

Yanımdan hiç ayrılmadı. Tuvalete gitmediği sürece başucumda, intikamcı bir melek gibi beni izliyor.

Çenesindeki kıllar koyu renk ve her geçen saat kalınlaşıyor. Bugün otuz altı yaşında görünüyor, geçen kırk sekiz saat ona zarar vermiş.

"Biraz dinlenmen gerek," diyorum parmaklarımı onun sıkı kavrayışında oynatarak. "Benim de elimde biraz kan dolaşımına ihtiyacım var."

Elini kalçama koymak için bırakıyor. Bana bakarak birkaç kez göz kırptı ve sonra sordu: "Neden bana Irene'den bahsetmedin?"

Omuz silkiyorum, eski tanıdık korku damarlarımda dolaşüyor. "Olan oldu."

"Theresa." Ses tonu sert ve pazarlığa açık değil. "Neden bana Xanax'tan bahsetmedin? Neden benden bu kadar çok sır sakladın?"

Tekrar omuz silktim. "Bilmen gerektiğini düşünmedim."

Nikolas başını sallar, yüz hatları kalp ağrısına benzer bir şeyle gerilir. "Bunu nasıl düşünebilirsin? Senin hakkında her şeyi bilmem gerek Theresa." Elini karnıma götürürken yüz ifadesi şefkate dönüşüyor. "Hayatımdaki en önemli şeyin sen olduğunu anlamanın zamanı geldi."

Kalbim göğsümde tekmeliyor ve sonra hızlı bir tempoyla yola koyuluyor.

Diğer eli başımın etrafındaki bandajları usulca okşuyor. "Seninle evlendim çünkü sana aşık oldum."

Vay anasını. Gerçekten mi?

Gözlerimi Nikolas'a dikmiş, ne diyeceğimi bilemiyorum. Eskiden hayatımı cehenneme çeviren adama bakarken göğsümde bir sıcaklık yayılıyor.

"Seni seviyorum," diye tekrar itiraf ediyor, sonra kıkırdıyor ve bana inanmaz bir bakış atıyor. "Bir an hâlâ o güzel boynunu boğmak istiyordum, sonra," diye başını sallıyor, "kendimi keşfedilmemiş sulara buldum. Sana delicesine, derinden, saplantılı bir şekilde aşıktım."

İtirafını anlamakta zorlanıyorum. "Neden?"

"Neden sana aşık oldum?" Nikolas ayağa kalkıyor ve yatağın kenarına oturuyor. Bir elini kalçamın yanına koyarak daha yakına eğildi. "Tanıştığımız andan itibaren üzerimde sarsamayacağım bir etki bıraktın. Ve şimdi bana karşı durmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum, Tanrım, bu seni daha da çok sevmeme neden oluyor. Çok cesur ve güçlüsün, Tess."

Güvensizliğim içimi kemiriyor. Irene'in bana vurduğu darbeden sonra, onları karanlık deliğe geri itemedim. "Ama..." Bir nefes çekiyorum ve gözlerimi onunkilerden ayırıyorum,

"Neden beni fiziksel olarak çekici buluyorsun?" Bu soruyu sorduğum için kendimi aptal gibi hissediyorum ama cevabını duymaya çok ihtiyacım var.

Nikolas'ın ağzının köşesi ateşli bir sırıtışla kalktı. "Birincisi, çok seksi, porno yıldızlarına layık kışın. Bu benim felaketim." Dişleri alt dudağını çekiştiriyor ve yumurtalıklarım kendiliğinden yanma tehlikesi geçiriyor. "Sen harikasin, Theresa. Tek bir santimin bile beni benden almıyor."

Gözlerindeki arzuyu görmek, sesindeki sıcaklığı duymak yaralı ruhuma yatıştırıcı bir merhem gibi geliyor.

Kapı açılır ve Athina elinde bir gece çantasıyla içeri girer. "Merhaba." Bana bakmadan önce kardeşine gülümsüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyi." Doğrulamaya başlıyorum ve Nikolas beni oturur pozisyona çekiyor. Beni göğsüne yaslıyor, yastıklarımı kabartıp düzenliyor, sonra dikkatle arkama yaslıyor.

Bu adam.

O kadar dikkatli ve sevgi doluydu ki aklım başımdan gitti.

Athina, "Sana kendi kıyafetlerinden getirdim," dedikten sonra tuvaleti işaret ederek, "Duş almana ve üzerini değiştirmene yardım etmemi ister misin?" diye soruyor.

"Ben yaparım," diyor Nikolas hemen ayağa fırlıyor. Kollarını altımdan geçiriyor, sonra beni yatağa ve göğsüne doğru kaldırırken boynuna tutunmak zorunda kalıyorum - prenses stili.

Tuvalete götürülüyorum ve tuvalete yatırılıyorum. Gülümsememek için kendimi zor tutarak Nikolas'ın muslukları açmasını ve ardından sırttan Athina'dan çantayı almaya gitmesini izliyorum.

Odadan çıkmadan önce "Ben kahve alacağım," diyor.

Nikolas tuvalete girer ve kapıyı arkasından kapatarak çantayı yere bırakır.

Çantayı açıp kişisel eşyalarımı çıkarırken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Athina'nın da bazı kıyafetlerini paketlediğini fark ediyorum.

Tanıdığım en korkulan adam olan mafya lideri şu anda benimle uğraşıyor.

"Dikkatli ol," diyorum, gülümsemem genişliyor, "eğer biri seni benimle bu şekilde uğraşırken görürse kötü şöhretini mahvedersin."

Nikolas fırçamı ve tuvalet çantamı tezgâhın üzerine koyduktan sonra dönüp bana bakıyor. "İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Ne zaman istersem karım için yaygara koparırım."

Kalbim. Ayaklarımın dibinde bir yapışkan yığınınına dönüşüyor.

Bu Nikolas'ın insanların pek görmediği bir yönü. *Sevgi dolu.*

"Bu bakış ne için?" diye sorana kadar ona bakıyorum.

Yavaşça başımı sallıyorum. "Sadece kocamı tanımaya çalışıyorum."

Ağzı yukarı kıvrılıyor ve eğilerek ağzıma bir öpücük konduruyor. "Hadi seni hastane önlüğünden çıkaralım," diye mırıldanıyor geri çekilirken.

Anında kendimi utangaç hissediyorum, ki bu aptalca, Nikolas'ın önünde daha önce birçok kez çıplak kaldığımı görüyorum. Güvensizliğimi bir kenara bırakıp yutkunuyorum ve elbiseyi çıkarmama yardım etmesine izin veriyorum.

Çıplak olduğumda Nikolas dışında her yere bakıyorum. Ayağa kalkmama yardım etti, sonra parmakları çürüklerimin üzerinde fısıldadı.

yan. "Acıyor mu?"

Başımı sallıyorum, gözlerimi gömleğinden ayırmıyorum, gömleği çıkarınca kayboluyor. Çıplak kaldığında beni duşa sokuyor ve duş başlığını çeviriyor, böylece spreyci başımdaki bandaja değil vücuduma çarpıyor.

Lifime biraz duş jeli dökmesini izliyorum, sonra her santimimi yıkamaya devam ediyor.

Karnıma ulaştığında içgüdüsel olarak elini itiyorum. Yüzüm utançtan alev alev yanıyor.

Nikolas'ın gözleri yüzüme kaydı, sonra kaşlarını çatı, "Sorun ne?"

Başımı sallıyorum, fayanslara bastırana kadar geri adım atıyorum. "Ben... bu aptalca."

Yaklaşarak elini çeneme götürüyor ve yüzümü yukarı kaldırıyor. "Aptal olan ne?"

"Sadece utanıyorum," diye itiraf ediyorum, dün en karanlık şeytanlarımı onun ayaklarına serdiğimden beri onunla konuşmayı daha kolay buluyorum.

Kaşları çatıldı, alını karardı. "Ne hakkında?" "Bedenim."

Aşağı bakıyor, sonra da "Kaburgalarınızdaki morluklar geçecek" diyor.

"Sorun o değil." Dudaklarımı ıslattım, sonra itiraf ettim, "En zayıf ben değilim."

Nikolas'ın kafası geriye atar ve anında yüz hatlarını öfke kaplar. "Bu da nereden çıktı şimdi?" Sonra bir şey fark eder. "Bunu Irene mi yapıyor? Senin vücudun hakkında bir şey mi söyledi?"

Başımı sallıyorum, bunun beni etkilemesine izin verdiğim için bile kendimi mutsuz hissediyorum. Nikolas benden bir adım geri çekiliyor. "Gözler sikimde, Tess. Vücudunu görmenin beni nasıl etkilediğini görmeni istiyorum."

Bakışlarım alçalıyor ve erkekliği bana doğru uzanana kadar sertleşmesini izliyorum, öfkeli ve aç görünüyor ve... kahretsin, erkeğimin benim için sertleşmesini görmeye bayılıyorum.

Nikolas sert boyu karnıma bastırana kadar aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Başında biriken spermler keşke yaralı olmasaydım dedirtiyor.

"Eğer kafa travmasıyla hastanede olmasaydın, o kötü kaltağın saçtığı tüm pislikler aklından silinene kadar seni becerirdim." Bir kolunu etrafıma doluyor, eli sol kıkımını kavırıyor. "Vücudun bir şaheser. Beni deli ediyor. Anladın mı?"

Gözlerim onunkilere kilitlendi. "Evet." "Söyle, Theresa!"

"Vücudum bir şaheser."

"Ve?" diye soruyor bana kaşlarını kaldırarak.

"Bu seni delirtiyor."

Yüzüne memnun bir gülümseme yayılıyor. "Küfrettiğini duymak çok sıcak."

"Öyle mi?" Ona yaklaşırken fısıldıyorum. "Beni becermeni istiyorum."

"Tanrım, bebeğim, keşke yapabilseydim." Ağzı benimkini ısırtıyor. "Siktir, keşke yapabilseydim." İsteksizce benden uzaklaşıyor. "Canına okunana kadar dövüldüğünü unutmadan çıkalım buradan."

Yüzümde hoşnutsuz bir ifadeyle dediğini yapıyorum. Çürükler çabuk iyileşse iyi olur.

Bölüm 34

Nikolas

Tess hastanede iki uzun gün geçirmek zorunda kaldı ama sonunda onu eve götürebileceğim.

Tess'in saldırıdan bu yana ne kadar savunmasız olduğu düşünüldüğünde, koruyucu ve sahiplenici bir pitbull'a dönüştüm. Etrafında dolanmaktan ve ona yaklaştırmaya cüret eden herkese havlamaktan kendimi alamıyorum.

Onu çatı katına götürürken, merdivenlerden yukarı ve doğruca yatağa götürürken bir kolumu onun etrafında tutuyorum. Yorganı arkaya atıp, "Ayakkabılarını çıkar ve içeri gir." diye emrediyorum.

"Yatmaktan yoruldum," diye yakınıyor.

"Bana bir gün daha tahammül et," diyorum. Rahatça yastıklara yaslandığında, gece çantasını yere bırakıyorum.

Önce Tess'le ilgilenmem gerektiği için Irene'le ilgilenmeyi erteliyordum. Ama şimdi o evde olduğuna göre, ne olacağını konuşmalıyız.

Yatağın kenarına oturup elimi kaldırıyorum ve saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, sonra da "Evde olmana sevindim" diyorum.

Tess'in ağzı yukarı kıvrılır. "Benim de." Elime uzanarak parmaklarımızı birleştiriyor. "Muhtemelen işe dönmen gerekiyordur."

"Evet." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum.
"Irene ile ilgilenmem gerekiyor."

Gözleri büyür. "Anlaşma derken...?"
Gözlerimiz kilitlendi. "Onu
öldüreceğim."

Tess'in dudakları aralanır, yüzü şoktan gevşer. "Ne?"

"Mafyanın yolu bu, Theresa. Birinin sana zarar vermesinin yanına kâr kalmasına izin veremem," diye açıklıyorum. "Sen benim tek zayıf noktamsın ve eğer seni korumazsam..." Başımı sertçe sallıyorum. "Eğer biri sana dokunursa, ölür. Kim oldukları önemli değil."

"Ama... ama," Tess söylediklerimi anlamaya çalışıyor. "O bir kadın."

"Yani?" Neye varmaya çalıştığını anlamadığım için kaşlarımı çatıyorum. "Bir kadını öldüremezsin."

Kaşlarım çatıldı. "Evet, yapabilirim ve yapacağım." Tess'in anlamasına ihtiyaç duyarak açıklıyorum: "Düşmanlarımızın cinsiyeti önemli değil. Eğer biri bize saldırırsa, bunun karşılığı sadece ölümdür. Bu işler böyle yapılır." Elimi onunkinden kurtarıyorum, sonra yüzünü çerçeveleyorum. "Kimse karıma ve hayatıma zarar veremez. Hiç kimse. Anlıyor musun?"

Tess ellerimde başını sallıyor.

"O kadın sana zarar verdi, bebeğim. Seni öldürebilirdi." Başımı tekrar sallıyorum. "Onun yaşamasına izin veremem."

Tess tekrar başını sallıyor, sonra saldırıdan beri eksik olan güç gözlerinde parlamaya başlıyor. "Anlıyorum."

"Senden de benim için aynısını yapmanı beklerdim," diyorum ona. "Eğer dışarı çıkarılırsam, bunu o kişiye ödetmek senin sorumluluğunda."

Dudakları aralanıyor ve kalp ağrısı güzel yüzüne yayılıyor.
"Böyle söyleme. Sana hiçbir şey olmayacak."

Tess'in ölümünün intikamını almaya karşı olmadığı dikkatimden kaçmadı. Ancak, beni kaybetmeyi düşünmek ona acı veriyor.

Bu çok iyi.

Sikeyim.

Öne doğru eğilip, ağzını alıyorum. Onu sevgimin, vahşi tutkumun, kalbimin ve ruhumun her zerresiyle öpüyorum. Bana karşı hissetmeye başladığı duyguları sahipleniyorum, benimkiler onun için ne kadar güçlüyse onlar da o kadar güçlenene kadar büyümelerini istiyorum.

Ancak o inlediğinde ve ben de bu sesi içime çektiğimde öpüşmeyi kesiyorum. Alnımı onunkine bastırarak, "Bundan sonra sen ve ben varız. Birlikte hükmedeceğiz ve birlikte düşeceğiz."

Gözleri yaşlarla dolup taşıyor. "Asla düşmeyeceğimizden emin olmalıyız."

"İşte benim kızım." Başparmağımın ucuyla alt dudağına dokunup göz göze geliyoruz. "Irene ile ilgilenmem gerekiyor ve senin de orada olman gerekiyor."

"Neden?" Bu fikirden hiç hoşlanmadığını görebiliyorum.

"Çünkü sen bir mafya kraliçesisin, Theresa. Birileri seninle uğraşıyor. Güçlü bir duruş sergilemeli ve düşmanlarımıza seninle uğraşılmayacağını göstermelisin." Onu biraz rahatlatmak isteyerek ekliyorum, "Tetiği çeken sen olmayacaksın ama orada olman gerek. Adamlarım seni görmek zorunda."

Benim yanımda hak ettiğin yeri al ki sana saygı duysunlar."

Omuzları çöktü. "Tamam."

"Ve nasıl dövüşeceğini ve silah kullanacağını öğrenmen gerekiyor." Yataktan kalkıp ekliyorum: "Bu kadar meşgul olmasaydım seni İsviçre'deki Aziz Monarch'a götürürdüm. Öğrenmen için en iyi yer orası."

Tess burnunu kıvırıyor ama gözlerinde ilgi titreşiyor. "Dövüşmeyi ve silah kullanmayı öğrendiğiniz gerçek bir yer mi var?"

Bir noktada, Tess'e kötü bir şey olursa St. Monarch'a gitmesi gerektiğini söylemeliyim. Bu lanet gezegende bizim gibi insanlar için tarafsız olan tek yer orası. Ama bugün değil. İyileşince söylerim.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye belli belirsiz cevap veriyorum çünkü St. Monarch's eğitimden paranın satın alabileceği en iyi güvenliğe kadar her şeyi sunuyor. Eğilerek karıma bir öpücük daha veriyorum. "Ben sana yiyecek bir şeyler hazırlarken sen de biraz dinlen."

Kaşları havaya kalkıyor. "Benim için... yemek mi yapacaksın?"

Kıkırdayarak kapıya doğru yürüyorum. "Uyu, *kardiá mou*. Yemek vakti geldiğinde seni uyandıracağım."

Karımı doyurmaya kararlı bir şekilde kollarımı sıvayıp aşağıya iniyorum. Bir yandan Yunan salatası hazırlarken, bir yandan da Andreas'ın numarasını çevirmek için telefonumun hoparlörünü açıyorum.

"Eve döndün mü?" diye sorar cevap verir vermez.

"Evet. Tess yatakta. Neler olduğu hakkında beni bilgilendir."

"Eve girip çıkan kişilerden birinin Manno'nun yeğeni olduğunu tespit ettik. Onu takip eden adamlarım var. Onu yakalayabilirsek, Manno o delikten çıkabilir."

"Bu iyi," diye mırıldanıyorum kaseye birkaç siyah zeytin atarken.

"Irene konusunda ne yapacağız?"

"Henüz bir şey yok. Onunla ilgilenmek için yarın geleceğim." "Hâlâ sadece su diyeti mi yapıyorsun?"

"Evet, sadece kafasına silah dayadığımda öleceğini bilecek kadar canlı olmasına ihtiyacım var."

Salatada başka ne var?

"Atina'dan gelen diğer adamlar yarın karaya çıkacak."

"Kaç kişi?" Kahretsin, beyaz peynir nerede? Etrafı kazıyorum

Buzdolabına bakıyorum, bulamayınca iç çekiyorum. "On. Bu iç çekiş ne için?"

"Salata yapmaya çalışıyorum. Beyaz peynirimiz kalmamış," diye arkadaşımı bilgilendiriyorum.

Anında kahkahalar patladı. "Salata mı yapıyorsun? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Siktir g i t , " diye homurdandım. "Bana biraz beyaz peynir ve taze ekmek getir."

"Şimdi de market alışverişini ben mi yapıyorum?" "İşini kaybetmek istemiyorsan, yapıyorsun."

Andreas yine kıkırdar. "Sadece öğle yemeğine kalabilirsem. Seni mutfakta görmek her gün nasip olmuyor."

"Ölmek mi istiyorsun?" Soruyorum ve bir hışımla buzdolabının kapısını kapatıyorum.

"Hayır, ama gıda zehirlenmesi risk almaya değer." Ben daha tek kelime edemedi herif görüşmeyi sonlandırıyor.

Andreas'ı beklerken bir domatesi dilimlemekle meşgul oldum.

Andreas nihayet çatı katına girdiğinde salatanın solacağından endişeleniyorum. Kese kâğıdını yere bırakıyor ve içinden Fransız somununu çıkarıp salataya yan gözle bakıyor. "Vay canına, mucizeler oluyor."

Bıçağı aldım ve yüzünün önünde salladım. "Saçmalamaya devam et."

Beyaz peyniri poşetten çıkarıp salataya biraz ekliyorum. İşim bittiğinde, yaptığım işi inceliyorum. "Hepsi bu kadar, değil mi?"

"Biliyorsam ne olayım." Andreas yanıma geldi, bir dilim ekmeği çiğnemeye başlamıştı bile. "Evet, doğru görünüyor."

Merdivenlere döndüğümde, Tess'in en altta oturduğunu ve bizi izlerken yüzünde mutlu bir gülümseme olduğunu görüyorum.

Tanrım, o gülümsemeyi özlemişim.

"Bizi mi gözetliyorsun?" Yaklaşırken soruyorum.

"Evet ve itiraf etmeliyim ki uzun zamandır yaşadığım en iyi eğlence buydu." Ben onu kaldırmaya çalışana kadar bana sırtıyor. Ellerimi savurarak kaşlarını çatıyor, "Yürüyebiliyorum. Beni her yere taşımayı bırak."

"Oooh, patron konuştu. Dinlesen iyi olur Nikolas," diye alay ediyor Andreas benimle.

Tess yemek masasına doğru yürürken onu işaret ediyorum. "O cinayetten paçayı kurtarabilir," diye arkadaşımı işaret ediyorum, "ama sen ince buzun üzerindesin. Şansını zorlamaya devam et."

Teslim olmak için ellerini evrensel bir hareketle havaya kaldırıyor.

Buzdolabından tereyağını alıp tezgâhın üzerine koydum ve hızlıca Fransız somunundan birkaç dilim kestim. Her şeyi bir servis tepsisine yerleştirip tezgahın etrafında dolaşıyorum.

Andreas bir homurtu çıkardı ve ben de bir dilim alıp ona fırlattım. Piç kurusu onu yakaladı ve kocaman bir ısırık almaya başladı.

"Bir işe yara ve masaya üç bardak su getir," diye homurdanıyorum, ses tonumda bir tehdit olmasa da. Tess eve döndüğü için gerçekten üzölemeyecek kadar mutluyum.

Salata ve ekmeğı masaya taşıyorum, sonra neyin eksik olduğunu merak ediyorum.

"Yağ, tuz ve kekik," diye hatırlatıyor bana Tess, gözleri hayatla ışıldarken.

Masanın başına otururken Andreas'a "Tess'i duydun," diyorum.

Andreas çeşnileri ve su bardaklarını yerleştirdikten sonra sol tarafıma oturuyor.

Tess'in tabağına salata koyuyorum, sonra da iki dilim ekmeğı yağlıyorum. Teşekkür olarak bana sırtıyor. "Buna alışabilirim."

Tabağını işaret ederek, "Ye. Her şeyi."

Tess bana özgüven sorunlarından bahsettiğinden beri, Irene'in verdiği zararı nasıl tersine çevireceğimi bulmaya çalışıyorum.

Karımın çok sevdiğim teninin içinde rahat olmasını istiyorum. Ayrıca, eğer aniden

kilo vermek istiyor.

Yemek yediğinden emin olmalıyım ve kendine güvenini yeniden inşa etmek için çalışmaya devam etmeliyim.

"Dua edelim de bize gıda zehirlenmesi yaşatmasın."
Andreas Tess'e göz kırpmıyor.

Kafasına bir tokat attım, sonra da ters ters baktım.

Bana işaret eden Andreas, kocaman gözlerle Tess'e bakıyor. "Bunu görüyor musun? Uğraşmak zorunda kaldığım istismarı?"

Kanım damarlarımda buza dönüşüyor ve gözlerim Tess'e kayıyor. Andreas'ın aptalca yorumu onu tetiklemek yerine, ona başını sallayarak gülümsüyor, sonra beni bakarken yakalıyor ve hızla başını sallamaya başlıyor. "Hayır. Üzgünüm. Hiçbir şey görmedim."

İyi misin?

Tess koluma uzanıp rahatlatıcı bir şekilde sıkıyor. "Yemek için sabırsızlanıyorum. Bize öğle yemeği hazırladığın için teşekkür ederim."

"Senin için." Ağzı salata ve ekmekle dolu olan Andreas'a kaşlarımı çatıyorum. "Kendisi davet etti."

Bölüm 35

Tess

Saldırıdan bu yana Nikolas o kadar dikkatli ki, zamanın yarısında aklım başımdan gidiyor.

Önemli bir şeyin farkına vardım. Nikolas ilk tanıştığımızda acımasızken, şimdi sevgi dolu ve nazik. Nikolas sevdiğinde, farklı bir insan oluyor.

Ve o beni seviyor. Her sevgi dolu bakışında, her şefkatli dokunuşunda, her duygulu öpüşünde bu gün gibi ortada.

Onun için en önemli şeyin ben olduğuma hiç şüphem yok ve bu da kendime olan güvenimi yeniden kazanmama yardımcı oluyor. Bazılarına göre tombul, hatta şişman olabilirim ama Nikolas'a göre ben mükemmelim. Gözleri üzerimde yandığında arzulandığımı hissediyorum. Onun için yeterli olduğumu -*yeterince kadın* olduğumu- hissediyorum.

Hiç denemeden, Irene'in verdiği zararı geri alıyor ve sadece üç gün oldu.

Nikolas beni daha güçlü yapıyor. Çok daha güçlü.

Saldırı korkunç ve travmatik olsa da, olaydan sonra kendimi Nikolas'a daha yakın hissettim. *Gümüş astarlar*.

Tanrım, beni dehşete düşüren adamın beni şeytanlarımdan kurtaracak, beni daha önce hiç sevilmediğim kadar sevecek kişi olacağı kimin aklına gelirdi?

Ona aşık oluyorum. Kocama. Bir zamanlar düşmanım olabilirdi, ama şimdi sevgilim.

Vay canına. Dediğim gibi, aklım başımdan gitti.

Bir mafya kraliçesi gibi görünmek istediğimden, şık bir ceket ve pantolon takım elbise giyiyorum, ipek bir kaşkorse ve siyah topuklu ayakkabılarla görünümü tamamlıyorum. Saçlarımı yumuşak bir şekilde ördüm, bu sabah bandaj çıkarıldıktan sonra hala kesiklere dikkat ediyorum.

Makyajım bana taze ve sağlıklı bir ışıltı veriyor ki buna ihtiyacım var çünkü bugün olacıklardan dolayı sinirlerim çok gergin. Nikolas Irene'i öldürecek ve ben de en ön sıradan izleyeceğim.

Bir yanımda mafyanın karanlık yüzünden saklanmak istiyor ama bunun mümkün olmadığını biliyorum. Nikolas'ın yanında yerimi almalı ve ihtiyacı olan kraliçe olmalıyım.

Yine de daha önce kimsenin öldüğünü görmemiştim. Böyle bir şeye hazır olup olmadığımın ya da hazır olup olamayacağımın emin değilim.

Irene. Hayatını cehenneme çevirdi.

Nikolas'ın da belirttiği gibi, seni öldürebilirdi.

Durum tersine dönseydi tereddüt etmezdi.

Düşmanlarımız ikinci bir şansı hak etmez.

"Hazır mısın?" Nikolas arkamda dururken soruyor. Tıpkı bir kâbusa dönüşen partiye gitmeden önce olduğu gibi, ellerini kalçalarımın koyuyor ve eğilerek boynumun kenarına bir öpücük konduruyor.

"Hayır, ama yapılması gerekiyor," diye dürüstçe cevap veriyorum. Nikolas'tan bir şeyler saklamaktan bıktım. Sırlarımın ve duygularımın onun yanında güvende olduğunu bana kanıtladı.

Arkamı dönüyorum ve elleri anında popoma gidiyor.
Adamın popoma karşı gerçekten bir ilgisi var.

Gözleri sevgiyle yüzümde geziniyor, bana bugünü atlatmam için gereken cesareti veriyor ve sonra fısıldıyor, "Konuş benimle."

"Daha önce kimsenin öldüğünü görmemiştim," diye itiraf ediyorum. "Bununla başa çıkıp çıkamayacağımdan emin değilim."

Koyu kahverengi gözlerini ısıtan bir anlayışla başını sallıyor. "İlk sefer kolay değildir. Ama yaşadığımız hayatta bu gerekli. Eğer saldırıya uğrarsak, donup kalmayacağını ya da histerikleşmeyeceğini ama yanımda duracağını bilmem gerekiyor."

Başımı salladım. "Anlıyorum."

Nikolas'la evlendiğimde seçtiğim hayat buydu. Ne gerektirdiğini biliyordum ve şimdi vazgeçmeye çalışmak bir seçenek değil.

Özellikle de şimdi ona aşık olduğum için.

"Irene'le yüzleşmenin senin için zor olacağını biliyorum ama her adımında yanında olacağım. Hiçbir şey sana dokunamaz." Bu bir yemin gibi.

Ona daha yakın olma ihtiyacıyla ona doğru eğiliyor, yanağını göğsüne yaslıyor ve kollarımı beline doluyorum.

Nikolas saçlarıma bir öpücük konduruyor. "Sen çok güçlüsün Theresa. Onunla yüzleşecek gücün olduğunu biliyorum. Ona yaptıklarının bedelini ödet."

Başımı sallıyorum, sonra başımı arkaya yatırıyorum. Yunan mafyasının liderine bakarken, düşmanlarımızdan kurtulmak için onun kadar acımasız olmam gerektiğini biliyorum.

"Bana öğretecek misin?" Dilim gergin bir şekilde dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Olmamı istediğin kraliçe nasıl olunur?"

Nikolas'ın ağzının köşesi kalkıyor, parmakları gevşek saç tellerini sevgiyle kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Sen zaten ihtiyacım olan kraliçesin, *kardiá mou*."

Başını eğiyor ve ağzıma sadece onun yapabileceği şekilde sahip oluyor - sıcak, tüketen ve o kadar derin bir açlıkla ki, kemiklerimde hissediyorum.

Yunan mafyasını yöneten, herkesin korktuğu bu adam beni seviyor. *Beni seviyor*. Tanrım, onu kendime aşık etmek için ne yaptım bilmiyorum ama çok minnettarım.

Nikolas öpüşmeyi bitirdiğinde ikimiz de nefessiz kaldık, yoğun arzu bakışlarını karartıyordu. "Tanrım, daha hızlı iyileşmen gerek," diye mırıldanıyor benden uzaklaşırken. Elimi tutup parmaklarımızı birleştiriyor ve beni gömme dolaptan dışarı çıkarıyor.

Düşmanımla yüzleşme

zamanı. Kahretsin.

Güçlü ol, Tess.

Her dışarı çıkışımızda olduğu gibi Nikolas yanımda kalıyor. Sürekli ona bakıyorum, bakışlarının her gölgeyi ve insanı nasıl taradığını fark ediyorum, tamamen tetikte.

Yüz hatları, kocalık rolü mafyanın başı olmasıyla ikinci plana düştüğünde korkmaya alıştığım acımasız çizgilere bürünüyor.

Cipe bindiğimizde Nikolas beni bağladı, bu hareket kalbimi ısıttı. Elimi tutuyor, başparmağı usulca tenimi okşuyor ve ben yine aşka biraz daha derinden düşüyorum.

Etkileyici bir gökdelenin önünde durduğumuzda kaşlarımı çatıyorum. Şehrin kaba kesiminde bir depo ya da bina bekliyordum.

"Çalıştığın yer burası mı?" Gözlerim çelik ve camın üzerinde dans ederken soruyorum.

"Evet."

Kendi başıma halledebileceğim halde arabadan çıkmama yardım ettiler. Nikolas'a aksini söylemekten vazgeçtim. Adam asla dinlemiyor ve sadece kendi istediğini yapıyor.

Ofis binasına girerken Nikolas'tan yayılan gücü hissediyorum, adımları kendinden emin ve korkusuz.

Onun gücünün bir kısmını ödünç alarak çenemi kaldırıyorum ve yüzümü ifadesiz olmaya zorluyorum.

Bunu yapabilirsin.

Sen Nikolas Stathoulis'in

karısısın. Bunu yapmak

zorundasınız.

Asansörle altıncı kata çıkıyoruz ve beni bir koridora götürüyorlar. İki adam bir kapıyı koruyor ve onları görmek bile kalp atışlarımın hızlanmasına ve ağzımın kurummasına neden oluyor.

Nikolas beni çekerek durduruyor ve yüzümü ona çevirerek elleriyle başımın iki yanını kavırıyor. Bana bakarken yüz ifadesi hiç yumuşamıyor. Öfkesini, kan arzusunu, acımasız şeytanı görüyorum.

"O bir hiç," diye homurdanıyor, sesi intikam ve vahşet dolu. Başımı salladığımda devam ediyor: "Sen benim kraliçemsin Theresa. Bize karşı olanlar ölür."

Tekrar başımı
salladım.

"Merhamet
yok."

"Tamam," diye fısıldıyorum, ellerim iki yanımda yumruk
oluyor.

Nikolas, eskiden ona karşı duyduğum korkunun bir
yankısı belirene kadar bana bakıyor ama sinmek yerine
çenemi daha yukarı kaldırıyorum. "Hazırım" dediğimde ses
tonum acımasızdı.

Ağzının kenarı seğiriyor, sonra tekrar hareket ediyoruz.
Gardiyanlardan biri kapıyı açıyor ve hiçbir şey beni içeride
bulduğum şeye hazırlayamaz.

Bölüm 36

Tess

Büyük bir oda, neredeyse oturma odamız kadar. Su kovaları ve her türlü bıçak ve pense ile kaplı bir masa var. Ayrıca kasalar da var... Bunlar aküye bağlanmış kablolar mı?

İşkence için burada olduğu belli olan tüm ekipmanları görünce içimi bir korku dalgası kaplıyor.

Sonra bakışlarım Irene'e kilitleniyor, boynunda bir ilmik var, ayak parmakları bir sandığın üzerine zar zor tünemiş.

VAYANASINI.

Tanrım.

Onun yıpranmış haline bakarak duruyorum. Saçları artık şekillendirilmemiş, dağınık bir şekilde yüzüne dökülüyor. Cildi solgun, neredeyse gri, dudakları çatlamış. Partide giydiği turuncu saten elbisesi lekeli... Tanrım, bilmek istemiyorum.

Bok gibi görünüyor.

Gözlerini kaldırıyor ve bana kilitlendikleri anda ağlamaya başlıyor. "Theresa, yardım et! Bana yardım etmelisin."

Nikolas elimi bırakıyor ve korkudan kıvranmaya başlayan Irene'in etrafında yavaşça dolaşmasını izliyorum. Avını takip eden bir avcı gibi görünüyor.

Tıpkı Irene'in bana her zarar verdiğiğinde baktığı gibi.

Çenemi daha yukarı kaldırıyorum, kendime onun
ö canavarını hatırlatıyorum.

yl

e. Ben kanarken o güldü.

Kemiklerimi kırdığında acımdan zevk aldı.

Babam için ağladığımda, ölümünün yasını tuttuğumda
milyon kat daha kötü hale getirmek için orada.

İlk kez aşık olduğumda, Irene hiç kimse için yeterince iyi
olamayacağıma inanana kadar benimle alay etti.

Ne zaman kendimi toparlamaya çalışsam, beni tekrar
yere seriyordu. Eline geçen her fırsatta beni paramparça
etti.

Nefretim alevleniyor, ona karşı her zaman hissettiğim
korkunun içindeki yaşamı boğuyor.

Bir adım daha yaklaşıyorum ve bakışlarımın Irene'in
üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Nikolas'ın gücünün
göğsümde ikinci bir kalp atışına dönüştüğünü hissediyorum.

"Bana işkence ettin." Kocam yanıma gelirken sesim alçak
ve ölümcül. Ancak o zaman Irene'nin ne kadar aptal
olduğunu anladım. Nikolas Stathoulis'in karısına zarar
vermenin yanına kâr kalacağına gerçekten inanmıştı.

Çılgınca.

Nikolas arkasından bir silah çıkarır ve Irene'e doğrultur.
Parmakları silahı sıkıca kavıyor, sabit tutuyor.

Anında hıçkırmaya başlar, her zamanki kendini beğenmiş
ve nefret dolu yüzü parçalanır.

O alaycı bakışlar nerede şimdi? Acı gelmeden önce
gördüğüm o şeytani parıltı nerede?

"Çözün onu," diye emrediyorum.

Muhafızlardan biri Nikolas'a itaat edip etmeyeceğini görmek için bakıyor ve ben de "Çözün onu dedim!" diye bağıyorum.

Hızla hareket eder, başka bir muhafız da ona yardım etmek için katılır. "Tanrım," diye iç geçirir Irene ilmik çıkarılırken.

ve sandıktan çıkmasına yardım edildi.

"Diz çök," diyorum. "Diz çök ve bana ne yaptığını itiraf et."

"Ne?" diye göz kırpmıyor bana, belli ki hazırlıksız yakalanmış.

"Diz çök." Ses tonum alçak ve ölümcül, tıpkı Nikolas'ın sesini daha önce defalarca duyduğum gibi.

Tereddütle dizlerinin üzerine çöküyor ve bana baktığında ona "Ne yaptığını itiraf et" diye hatırlatıyorum.

"Seni incittim."

"Neden?"

"Ben -"

Nikolas silahının emniyetini açınca Irene yalan söyleme konusundaki fikrini değiştirdi. "Kendimi güçlü hissettim."

Ona öylece bakıyorum, sırf o kendini daha iyi hissedebilsin diye bu kadar cehennemi yaşadığımı düşünüyorum.

Kaltak.

Öfke ve nefret göğsümde dönüyor, hayatımda ilk kez intikam almak için can atıyorum. "Seni bağışlamam için yalvar bana."

"Lütfen, orada -"

Başımı sallayarak sırtmaya başladım.

"Çok özür dilerim. Lütfen bunu yapmayın. Özür dilerim. İstemedem..."

Başımı çevirip Nikolas'a bakıyorum, sonra da başımı sallıyorum.

Tereddüt etmeden, silah sesi havada çınlıyor ve beni sarsıyor. Irene'den keskin bir yara sesi geldi.

Ona bir kez daha bakmadan dönüp odadan çıkıyorum. Daha fazla silah sesi geliyor ve bir şarjörde kaç tane olduğunu bilmiyorum, ama Nikolas'ın silahını boşalttığı açık.

*Tamam
dır.*

*Bitti
artık.*

Yoğun rahatlama, suçluluk duygusu ile savaşıyor.

Yapılması gerekiyordu.

Boş bir ofis buluyorum ve el çantamı karıştırarak Xanax şişesini arıyorum. Nefeslerim hızlanmaya başladığında şişeyi açmak için mücadele ediyorum. Birden Nikolas önümde beliriyor ve şişeyi benden alarak avucuna bir hap atıyor. Bana uzatıyor ama sonra kafamı kaldırıyorum. Gözlerimiz kilitlendi ve... Onda güç buldum.

Yavaş yavaş nefeslerim normale dönüyor, kalp atışlarım düzenli hızını buluyor.

İçime sakinlik dolana kadar onunla göz teması kuruyorum, sonra fısıldıyorum, "Buna ihtiyacım yok."

O kadar güçlü ki, endişelerimin bile ona karşı bir şansı yok.

Nikolas'ın ağzı bir gülümsemeye dönüşüyor, sonra vücudu benimkine çarpıyor. Duvarlardan birine yaslanana kadar geri itildiğimde dudakları benimkini cezalandırıcı bir öpücükle alıyor.

Çok geçmeden ağzımı serbest bıraktı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü. Nikolas kemerimi çözüp pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı indiriyor.

Zar zor dışarı çıkmayı başarıyorum.

Sol bacağımı omzuna doğru çektiğinde ve ağzı klitorisimi bulduğunda kıyafetlerim, topuklu ayakkabılarım hala üzerindeydi.

Oh, Tanrım.

Hemen saçlarına uzanıyorum ve avuçlarımla kavrayarak, üzerime inerken canımı kurtarmak için tutunuyorum. Dili cezalandırıcı, dişleri acımasız. O kadar sert emiyor ki, çenem göğsüme düşerken, dudaklarım iniltir ve muhtaç sızlanmalarla ayrılırken yıldızları gördüğüme yemin edebilirim.

Sonra Nikolas yukarı bakıyor, gözleri bana olan aşkının ve arzusunun yoğunluğuyla yanıyor. Klitorisimi yalamasını, ısırmasını ve emmesini izliyorum, ta ki ben şişene ve serbest kalmak için can atana kadar.

Çok ateşli ve düpedüz kirli. Daha önce hiç hissetmediğim bir tahrik.

"Gelmemi sağla," diye talep etmeye çalışıyorum ama her kelime şehvetle boğuluyor ve sıfır otorite var.

Orta parmağını içime itiyor ve kalçalarım dönmeye başladığında bir parmak daha ekliyor. Parmaklarını daha derine çekmeye çalışarak etrafında kenetleniyorum ve bu onun hassas klitorisime karşı inlemesine neden oluyor. Titreşimleri rahmime kadar hissediyorum ve ağzına ve eline karşı daha hızlı hareket ediyorum.

"Nikolas... Tanrım... evet," diye inliyorum, bedenim ulaşamayacağım bir yerde yaklaşan saliverilmeyle gerilmişti bile. "Evet, Nikolas... Evet." Öne doğru kıvrılıyorum, baldırlarım ve ayağım omzuna ve sırtına bastırarak onu kendime çekiyorum, parmaklarım saçlarını daha sert kazıyor, dudaklarım sessiz bir O harfi oluşturuyor.

Nikolas klitorisimi ısıyor, parmakları acımasızca içime

girip çıkıyor.

Hemen boşalmazsam bayılacağım. "Lütfen," diye yalvarıyorum, ihtiyacım tek bir kelimedenden taşıyor.

Nikolas beni boşaltmak yerine klitorisimi bırakıyor, parmaklarını çekiyor ve boyunun tamamına kadar yükseliyor.

"Hayır," diye inliyorum, başladığı işi bitirebilmesi için onu geri çekilmeye zorlamaya hazırım.

Sonra kemerini çözdü, fermuarını indirdi ve etkileyici uzunluğunu serbest bıraktı. Kıcımlı tutuyor ve beni vücuduna doğru kaldırıyor. Beni duvara yapıştırıyor, göz göze geliyoruz ve ben hâlâ bacaklarımı beline dolamaya çalışırken nefes nefese, uzun ve acımasız bir hamleyle içime dalıyor.

Evet. Evet. Evet. Evet.

Patlıyorum, görüşüm kararıyor, başım dönüyor. "İşte bu, bebeğim," diye inliyor. "Her santimimi al."

Bana daha derin ve daha sert çarpıyor, orgazmımın kontrolden çıkmasına neden oluyor, ta ki serbest bırakılmamın tüm tüketen yoğunluğundan sadece inleyebiliyorum.

Nikolas ağzını benimkine bastırıyor, hıçkırıklara dönüşen iniltilerimi içine çekiyor. Kalçaları acımasız bir hızla hareket ediyor, sert boyu rahim ağzımda ve karnımda ikinci bir kalp atışı yaratıyor.

Her bir santimini hissediyorum, beni geriyor, okşuyor, sahipleniyor.

Çok iyi. Oh, Tanrım, çok iyi.

Nikolas kendini olabildiğince derine gömüp bana karşı titrediğinde, tüm gücüm vücudumdan akarken, imkansız yükseklikten ancak inmeyi başarabiliyorum.

Kolları etrafımda elik bantlar oluşturuyor ve kendini içime boşaltırken göğsüne gömölüyorum. Başını boynumun kıvrımına indiriyor ve benden açgözlü nefesler alıyor.

Nikolas'ın kollarında, o hâlâ içimde gömölüyken bir şeyi fark ediyorum: Nikolas artık en güçlü kişi değil.

Öyleyim.

Bölüm 37

Nikolas

İşe döndüm, yetiştirmem gereken bir ton iş var. Luca'dan gelen bir Heckler & Koch P30L tabanca ve Heckler & Koch MP5K hafif makineli tüfek sevkiyatını kontrol ediyorum. Tüm silahlar havalandırma ünitelerinde saklı.

"Hepsi bu kadar, değil mi?" Sevkiyatta işimiz bittiğinde Andreas'a soruyorum.

"Evet."

"Adamlar klima ünitelerini hurdacıya götürsün. Metalden kazandıkları parayı kendilerine saklayabilirler."

"Yapacağım." Andreas adamlara doğru yürür, zaten daha fazla talimat beklemektedir.

Cebimden telefonumu çıkarıp binaya geri dönerken Luca'nın numarasını çeviriyorum.

"Her şeyin yolunda olduğuna inanıyorum?" diye cevap verir.

"Evet. Teşekkür ederim." Bir asansörün yanında durdum. "Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama benim için bir yangın bombası siparişi verebilir misiniz?"

"Ne zaman ihtiyacınız var ve kaç tane?"

Asansörün düğmesine basarak, "Elinize ne kadar geçerse, mümkün olan en kısa sürede," diyorum.

Luca bir kıkırdama çıkarır. "Viktor eğlenceye katılacağını söylüyor. Saldırı ne zaman gerçekleşecek?"

"Muhtemelen gelecek hafta." Kapılar açıldı ama aramayı sonlandıramayınca tekrar kapanmalarına izin **verdim**.

"Manno hem seninle hem de Liam'la uğraşıyor. Seni desteklemek için hepimiz orada olacağız. Bize tam tarih ve saati ver."

"Gün bitmeden size haber veririm."

"Güzel. Yarın ilk iş olarak sevkiyatı yola çıkaracağım."

"Teşekkür ederim." Rahiplik görevine katıldığım da ama diğer adamların da bu savaşta beni desteklemesi aramızdaki bağı sağlamlaştırıyor.

Manno öldü sayılır.

Aramayı bitirdiğimde Grant'in solumda durduğunu görüyorum.

Kaşlarımı çatarak, "Neden Tess'i korumuyorsun?" diye sordum.

Başparmağıyla omzunun üzerinden girişi işaret ediyor. "O burada."

Kaşlarım havaya kalkıyor ve tam o sırada Tess yanında James ve diğer muhafızlarla birlikte binaya giriyor.

Bugün her zamanki kot pantolonunu ve tişörtünü giymiş, yine kaygısız bir öğrenci gibi görünüyor.

Irene'i öldürdüğümünden bu yana bir hafta geçti ve Tess yıkılmak yerine gerçek bir kraliçe gibi olanlarla başa çıktı.

Gözlerim Grant'e kayıyor. "O zaman sen de onun yanında olmalısın." Onu kovacağım, kovmaktan kastım öldürmek.

Bana sırttan Tess'e doğru yürüyorum. Elinde bir kap tutuyor. "Okula gidiyorum ve sana öğle yemeği getireyim dedim."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve ulaşma mesafesine geldiğinde kalçasından tutup onu kendime doğru çekiyorum. Başımı eğip dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra ona takılıyorum: "Öyle mi? Şu haline bak, mükemmel bir eş oluyorsun."

Bakışları baştan çıkarıcı bir hal alıyor ve sikimin seğirmesine neden oluyor. "Erkeğimin güce ihtiyacı var..." bana göz kırpmıyor, "sonrası için."

Kabı ondan alırken bir kahkaha attım. "Daha sonrası için ne planlıyorsun?"

Tess alt dudağını dişlerinin arasına alıyor, gözleri arzuyla doluyor ve ışık hızıyla sertleşmezsem ne olayım. "Göreceksin. Beni yatakta bekletme." Sonra baştan çıkarıcı kadın arkasını dönüyor ve binadan çıkarken bana seksi kışının ağız sulandıran görüntüsünü veriyor.

"Tanrım, bu kız benim sonum olacak," diye mırıldanıyorum asansöre doğru dönerken. Grant'in sinek gibi etrafta dolandığını fark edince, "Ne sikime hâlâ buradasın?" diye bağıriyorum.

Tess'in peşinden koşarak uzaklaşır.

"Sen kime bağıriyorsun?" Andreas bana meraklı bir bakış atarak soruyor.

"Kahrolası Grant. Onun yerine başkasını koy. O herif Tess'i öldürtecek."

"Hallediyorum."

Sonunda ofisime çıkabiliyorum. En üst katta ve şehir manzaralı. Çatı katıyla aynı şekilde dekore ettirdim, tamamen krom ve koyu gri mobilyalar.

Masama oturuyorum ve kabı yere bırakıp kapağını açıyorum. Andreas masanın üzerine eğildi, çok hevesliydi.

Öğle yemeğinde ne yediğimi görmek için başını eğdi, kahkahası patlamak üzereydi. "Bu...?"

"Siktir git," diye mırıldanıyorum ve kabın kapağını hızla kapatıyorum. "Git işini yap."

Arkadaşımla ofisimden çıkmasını bekliyorum, kıkırdaması beni gülümsetiyor, kabı tekrar açmadan önce.

Daire şeklinde kesilmiş iki sandviç ve gülen bir yüz oluşturan bir muzun arasına sıkıştırılmış küçük nota bakarak başımı sallıyorum.

Şirinmiş.

Notu çıkardım ve katlayıp açtım.

***Sana aşık oluyorum. Lütfen
kalbimi kırma. xxx***

Tess.

Gülümseme yüzümden düşüyor, kalp atışlarım kaburgalarımın doğru mutlu bir gümbürtüyle patlıyor.

Tanrım, sonunda!

Katıksız bir sevinç içimi kaplıyor ve beni çok duygusal hissettiriyor.

El yazısının her kıvrımı ve kıvrımı zihnime kazınana kadar kelimeleri tekrar tekrar okudum.

Kelimeler benim için hiç bu kadar anlamlı olmamıştı.

Tess bana aşık oluyor. Sonunda.

Büyük ikramiyeyi kazanmış bir aptal gibi sırtarak sandviçlerden birini elime alıyorum ve ısıyorum. Ekmek taze, jambon ve peynir midemdeki boşluğu doldurmak için mükemmel bir karışım.

Lanet olsun, buna alışabilirim.

Telefonumu çıkarıp karımın numarasını çevirdim.

"Merhaba," diye şen şakrak sesi geliyor telefonun ucundan. "Öğle yemeğinizi beğendiniz mi?"

"Öyleyim," diye yutkunuyorum, sonra tekrar nota bakıyorum. "Notunu okudum."

"Ve?" Tek kelimedede sonsuz bir kahkaha duyuyorum ve bu göğsümü ısıtıyor.

"Söylediğini duymak istiyorum," diye talep ediyorum.

Tess'in sessiz kaldığı bir an var ve bu beni endişelendirmeye başlıyor.

"Sana aşık oluyorum Nikolas." Bana karşı olan duygularının sesinde titrediğini duyuyorum. "Lütfen kalbimi kırma."

"Yapmayacağım," diye yemin ediyorum. "Benim için en önemli olan şeyi asla kırmayacağım."

"Vay canına, bu iş gerçekten duygusal olmaya başladı," diye mırıldanıyor Tess. Burnunu çektiğini duyuyorum. "Okula yeni geldim. İçeri girmem lazım, yoksa geç kalacağım."

"Tekrar söyle," diye emrediyorum gitmesine izin vermeden önce. "Sana aşığım Nikolas," diye itaat ediyor.

Şehrin diğer ucunda olmasından nefret ederek inliyorum. "Sonunda bu sözleri duymak çok güzel."

"*Zoí mou*, gitmem gerek," diye hatırlatıyor bana.

Benim hayatım.

Dilimin ucunda ona dersi asıp benimle evde buluşmasını söylemek var ama projesi üzerinde çalışması gerektiğini bildiğim için isteksizce "Dikkatli ol. Evde görüşürüz."

"Güle güle."

Telefon görüşmesi sona eriyor ve ben sandalyeme yığılıyorum, hiç de çalışma havasında değilim.

Andreas ofisime giriyor ve öğle yemeğimin geri kalanına el sürmesini istemediğim için kabı kapatıp çekmeceme yerleştiriyorum.

"Grant'i nereye koymamı istiyorsun?"

"Onu Elias ve Craig'in yanına yerleştirin. Onu tekrar hizaya sokacaklardır."

Piç kurusu Tess'in gardiyanı olarak çok rahat hareket ediyordu ve buna izin veremem.

Bunu hallettikten sonra dikkatimi e-postalarımaya veriyorum. "Sence ne zaman saldırmak en iyisi olur?" Andreas gitmeden önce ona soruyorum.

Karşıma oturdu. "Pazar günü. İnsanlar bunu huzur ve dinlenme günü olarak görüyor. Sanırım onları hazırlıksız yakalayacağız."

Arkadaşımdan etkilenererek başımı salladım. "Önümüzdeki Pazar saldırıyoruz."

Bölüm 38

Tess

Yürümek içine ve stüdyo nerede ve bar sahne olacak
Jake ve Annette'e gülümsüyorum.

Vakit geldi.

Çantamı yere bıraktım ve kamera ekipmanlarını
kurdukları yere doğru yürüdüm.

"Sana söylemem gereken bir şey var," diyorum.

Annette dikkatini bana çevirirken, "Umarım iyi
haberlerdir," diyor.

Jake'in bana doğru bakması biraz daha uzun sürdü.

"Ben evlendim."

Jake bir an duraksıyor, kafası o kadar hızlı bana dönüyor
ki neredeyse boynunu burkma riskiyle karşı karşıya.

Annette'in ağzı açık kaldı, sonra da "Şaka yapıyorsun,
değil mi?" diye mırıldandı.

Sol elimi uzattım, böylece parmağımda parıldayan ve
oldukça bağlı olduğum yüzüğü görebileceklerdi.

"Şaka yapmıyorsun değil mi?" Annette'in gözleri açılıyor,
sonra elimi tutuyor ve beni daha yakına çekiyor. "Vay
anasını! Güzel elmas ama daha 21 yaşındasın. Kiminle
evlendin sen? Bütün bunlar ne zaman oldu?"

Jake kaşlarını çatarak Annette'i işaret ediyor. "Ne dedi?"

Omuz silkiyorum ve elimi onun sıkı tutuşundan kurtarıyorum. "Ah... bir ay önce oldu."

"Ne?" Annette çığlık atıyor. "Ve bize şimdi mi söylüyorsun?"

Tekrar omuz silktim. "Sana söylemeden önce alışmak istedim." Dilim gergin bir şekilde dudaklarımın üzerinde geziniyor, sonra kim olduğumu hatırlıyorum. Çenem kalktı. "Nikolas'la evlendim."

Yüzlerinde yine şok dalgaları. "Ne yaptınız?" Annette mırıldanır. "Üvey kardeşini mi? Nefret ettiğin Nikolas'tan mı bahsediyoruz?"

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Nefret. Geçmiş zaman. Ve ona üvey kardeşim deme."

"Düşündüm de..." Annette bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi parmağını çenesine vuruyor, "bir süredir ondan şikayet etmiyorsun."

"O değişti," diye Nikolas'ı savunuyorum. "Benimleyken artık bambaşka bir insan."

"Yani cidden sadece birkaç aydır tanıdığın bir adamla evlendin ama benimle çıkamadın mı?" Jake sonunda kafasını bana doğru sallarken düşüncelerini ekliyor. "Vay canına, hızlı çalışıyorsun."

Gözlerim ona kayıyor. "Surat asmayı bırak, Jake. Bu seni acınası gösteriyor." Ne söylediğimi ancak kelimeler ağızımdan çıktıktan sonra fark ediyorum. Özür dilemek dilimin ucuna geliyor ama diz çökmeyi reddederek bu dürtüyü yutuyorum.

"Bekle," diye araya giriyor Annette, işler çirkinleşmeden önce, sonra da bana sert bir bakış fırlatıyor. "Evli ve üç çocuklu olduğunu söylemiştin."

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Yalan söyledim. Özür dilerim." Omuz silkerek ekliyorum, "O artık evli."

Bana şakacı bir bakış attı. "Ateşli olanı kendine sakladın. Ne yaptığını anladım."

"Hadi işe koyulalım," diye mırıldandı Jake, haberlerden ve söylediklerimden dolayı üzgün olduğu belliydi.

Sahneyi kurarken ve çekerken havada rahatsız edici bir gerilim var ama sırtarak katlanıyorum, aslında Jake'in ne düşündüğü umurumda değil. Altı ay sonra artık hayatımın bir parçası bile olmayacak, bu yüzden onun fikrinin bir önemi yok.

Sonunda işimiz bittiğinde, hızlıca toplanmaya yardım ediyorum ve sonra bir kapıya doğru ilerliyorum. Koridorun sonunda James'e ulaştığımda rahatlamış bir iç çekiyorum.

"O kadar kötü mü?" diye soruyor, gözleri başımın üzerinde ve koridorda geziniyor. Geçtiğimiz ay boyunca James korumamdan daha fazlası oldu. Artık benim için çok şey ifade eden bir arkadaş.

"Evet. Annette haberi sorun etmemiş gibi görünüyor ama Jake küçümseyici bir yorum yaptı."

Cipin park edildiği yere doğru yürürken James, "Ezik ezik," diye mırıldanıyor. "Hâlâ Stathoulis malikânesine gidiyor muyuz?"

"Evet."

Kapıyı açtı ve yanıma bindi. "Emniyet kemeri."

Kemerimi takıyorum, sonra Michael ve Arthur'un da araca binmesini bekliyorum. Arthur motoru çalıştırıyor, sonra James'e bakıp "Kız arkadaşın nasıl?" diye soruyorum.

Yüzüne anında bir gülümseme yayılır. "Nicoleta ay sonunda geliyor. Sabırsızlanıyorum. Bir daha asla seyahat etmesine izin vermeyeceğim."

Benden bir kahkaha patlaması kaçıyor. "Ooh, onu yakınında tutmak istiyorsan parmağına bir yüzük taksan iyi olur."

Ciddi bir ifadeyle beni iğneliyor. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Dört yıldır birlikteyiz."

Kaşlarım havaya kalktı. "Gerçekten evlenme mi teklif edeceksin?"

Yavaşça başını sallayıp arkamıza bakıyor ve herhangi bir tehdit işareti olup olmadığını kontrol ettikten sonra, "Evet ama önce yüzüğü almam gerekiyor," diyor.

Gülümsemem genişliyor. "Eğer bir yardımcıya ihtiyacın olursa yüzük alışverişi için müsaitim."

"Teşekkürler, teklif edeceğinizi umuyordum."

Arthur cipi malikanenin önünde durdurunca inip diğer araçlara bakıyorum. Grant'i göremeyince, "Grant nerede?" diye soruyorum.

"Onun yerine başkası geliyor. Stephen yarından itibaren bize katılacak," diye bilgilendiriyor James beni.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bu beklenmedik iyi bir haber." Grant'i hiç sevmediğim bir sır değil.

James bana eve kadar eşlik ediyor ve ancak annem merdivenlerden indiğinde ve beni bekleyen bir pusu olmadığından emin olduğunda geri adım atıyor.

"*Agápi mou.*" Annem beni sıkıca kucakladı. "Seni son gördüğümünden beri çok uzun zaman geçmiş gibi geliyor."

Dürüst olmak gerekirse, Irene ve bana yaptıkları hakkında konuşmaya hazır olmadığım için gelmekten kaçındım.

Ben çekilip sarılmayı bitirmek zorunda kalıyorum, sonra annem diyor ki, "Hadi verandada oturalım. Dışarıda çok güzel bir gün var."

Annemi havasız oturma odasında takip ediyorum ve dışarı çıktıktan sonra şezlonglardan birine oturuyorum.

"Çok daha iyi görünüyorsun, *agápi mou*," diyor annem, sesinde duygu titreyerek. Elime uzanıyor ve onu sıkıca kavradığında kaşları birbirine yaklaşıyor. "Neden bana söylemedin?"

Nikolas'ın burada olmasını dileyerek derin bir nefes çekiyorum. O yanımdayken her şey çok daha kolay, onun gücü benimkini besliyor.

Bakımlı bahçeye göz gezdiriyor, çiçekleri ve budanmış çalıları inceliyorum. "Başlarda babamı kaybetmenin acısına kendini o kadar kaptırmıştın ki, dünyanın sonu gelebilirdi ve sen bunu fark etmezdin."

Annem elini geri çekip dudakları ayrılırken boynuna bastırıyor.

Hızla devam ediyorum: "Geriye dönüp baktığımda, Irene beni ilk incittiğinde sana söylemem gerektiğini biliyorum. Sessiz kalmak benim hatamdı. Seni suçlamıyorum."

"Yine de Theresa, bana gelemeyeceğini hissetmenden nefret ediyorum," diyor annem, ses tonu yürek acısıyla ağırlaşarak.

"İkimiz de kayıplarımızın içinde boğuluyorduk ve Irene bundan faydalandı."

"Neden sana zarar versin ki?" Annem soruyor, muhtemelen hâlâ bazı insanların neden kötü olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Bir güç gezisi." Omuz silktim ve iç çektim. "Bazı insanlar başkalarına zarar vermekten zevk alıyor sanırım."

Annem başını sallıyor, hâlâ olanları kabullenemiyor. "Bana her şeyi anlat."

Başımı sallıyorum, hiçbirini yeniden yaşamak istemiyorum. "Hayır. Geçmiş kurcalamak için bir neden yok. Bitti ve bitti."

"Gerçekten her şey bitti mi?" Annem soruyor, pek emin görünmüyor.

"Evet." Ağzımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Nikolas her şeyin üstesinden gelmeme yardım etti."

Annemin yüzünde bir kaş kalkıyor. "İkinizin arası nasıl? Düğünün... ah... ani ve büyük bir şok olduğunu biliyorum."

"Beni uyarmalıydın," diyorum ona, içimi dökmek istiyordum. "Beni ilk sıraya koymalı ve neler olduğunu bana anlatmalıydın."

Pişmanlık, gerçekten pişman görüne kadar yüz hatlarını sıkılaştırır. "Özür dilerim, *agápi mou*. Nikolas çok korkutucu olabiliyor ama haklısın, seni uyarmalıydim."

Geçmiş geçmişte bırakarak annemin dizini sıktım ve ona gülümsedim. "Ben mutluyum."

Yüzündeki pişmanlık ifadesi yerini umuda bırakıyor. "Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, gülümsemem büyüyor. "Nikolas'ı sevmeyi öğrendim ve o da beni seviyor. Aslında," diye kıkırdıyorum, "üzerinde yürüdüğüm zemine tapıyor. Daha iyi bir koca isteyemezdim."

Annem kollarını iki yana açıyor, gülerken dudaklarından mutluluk ve rahatlama fışkırıyor. "Bunu duymak çok güzel. Kalbim artık dinlenebilir." Anneme sarıldığımda hıçkırıklara boğuldu. "Çok mutluyum."

"Her şey en iyisi için sonuçlandı," diye mırıldanıyorum, artık aramızdaki havayı temizlediğimiz için göğsümde duygular kabarıyor.

Bir garson iki buzlu çay getiriyor ve ayrılıyoruz. Annem arkadaş grubu için düzenlediği etkinlik hakkında konuşmaya başlamadan önce susuzluğumu gidermek için büyük yudumlar alıyorum.

Öğleden sonranın geri kalanını birbirimizin hayatını konuşarak geçiriyoruz ve dürüst olmak gerekirse, ne kadar korksam da, annemle ziyaret etmekten gerçekten keyif alıyorum.

Bölüm 39

Nikolas

Eve geldiğimde saat biri geçmiş oluyor.

Akşam yemeğini Tess'le geçiremediğim için mutsuz bir şekilde, merdivenlerden çıkarken kravatımı çıkarıyorum.

Başka bir Sicilyalı asker bulmayı başardık ve ondan bilgi almak çok uzun sürdü. Ama sonunda çözüldü ve izlediğimiz adamın Manno'nun yeğeni ve ikinci sorumlu olduğunu doğruladı.

Yatak odasına girdiğimde Tess'in yatakta uyuduğunu görünce içimi çektim. Doğruca duşa yöneldim, lanet olası günü yıkamam gerekiyordu. Gece rutinimi aceleyle tamamliyorum ve banyodan çırlçıplak çıkmadan önce kurulanmaya bile vakit bulamıyorum.

Yatağa sürünerek yorganı Tess'in üzerinden çekiyorum. Kıpırdanıyor ve uykulu gözlerini açarak güzel yüzünde tembel bir sırıtış beliriyor. "Hey, eve gelmişsin. Nihayet. Saat kaç?"

"Birden hemen sonra," diye cevap veriyorum şortunu ve külotunu tutarken. Kıyafetlerini bacaklarından aşağı sürükleyerek yere atıyorum. Ellerimi kalçalarına koyup bacaklarını açarken, "Gömleğini çıkar Theresa. Sana çıplak ihtiyacım var."

İtaat ediyor ve kumaşı yerde bir yere fırlatırken, kendimi onun girişinde konumlandırıyorum ve sertçe itiyorum,

Karımın içine dibine kadar batıyorum. Göğsümden tatmin edici bir inilti yükseliyor ve onun üzerine uzanarak vücudunun her santimini kendi vücudumla kaplıyorum.

Sonunda eve geldim.

Tess bacaklarını kalçalarımın arkasına doluyor, elleri çenemi buluyor, böylece parmaklarını çok sevdiği kirli sakallarımda gezdirebiliyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve onun gözlerindeki şefkati görünce göğsüm neredeyse patlayacak gibi oluyor. "Tanrım, Tess, beni sevmene bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var." Yüzünü ellerimle çerçeveleyorum, göğsüm göğüslerine sertçe bastırıyor. "Senin için yaşıyorum."

"Biliyorum," diye fısıldar, sesi yumuşak ve sıcaktır.

"Biliyorum,

zoí mou."

Bana bir kez daha hayatım dediğini duyunca yüzümde bir gülümseme oluşuyor. Ondan çekiliyorum, sadece yavaşça vücudunun derinliklerine tekrar batmak için, kolumun etrafında uzanma şekli, bağımlılık yapıyor.

"Kelimeleri tekrar duymaya ihtiyacım var," diye fısıldıyorum ağzına karşı, yavaşça içine doğru iterken, onunla birlikte olduğum her saniyenin tadını çıkarıyorum.

Gözlerimiz birbirine yapışık, Tess bana sanki bütün dünyası benmişim gibi bakıyor. "Sana aşık oluyorum, Nikolas."

Gözlerim kapanıyor, kelimeler kalbimin en derin yerine yerleşiyor, ruhuma damgasını vuruyor, bedenimi titretiyor.

Sanki ele geçirilmiş gibi, bedenim onunkine karşı hareket etmeye başlıyor. Ağzına sahip çıktıkça hızım çılgınca bir hal alıyor.

Dilindeki kelimelerin yankısını tadıyorum. Hıçkırır hıçkırır ağlayıp serbest bırakılması için yalvarana kadar karımı tüm gücümle beceriyorum.

Ellerim kıcını bulana kadar yumuşak teninde ve kıvrımlarında ziyafet çekiyor. Kıç yanaklarını avuçlayarak ona vurmaya devam ediyorum, vücutlarımızın bir olma sesi odayı dolduruyor.

"Tanrım, sen..." İt. "Hiçbir fikrim yok..." İt. "Ne yaparsan yap..." İt. "Bana."

"Nikolas," ismimi en kutsal dualar gibi soluyor, nefesleri dudaklarımda tatlılaşıyor.

Tess'in serbest bırakılmasıyla birlikte benimki de omurgamdan aşağı inerken, kalbim daha önce hiç olmadığı kadar açılıyor - ve ona öyle bir aşık oluyorum ki - o hayatımda olmadan nefes alamayacağımı biliyorum.

O olmadan, hayat nedensiz ve kafiyesiz bir şekilde var olur.

Nefeslerimiz normale dönerken etrafımı saran sıcaklığının tadını çıkarıyorum, sonra gözlerinin derinliklerine bakarak fısıldıyorum, "Seni seviyorum Theresa. O kadar çok seviyorum ki bu beni delirtiyor."

Parmakları çenemi okşuyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme flört ediyor. Bana bakmaya devam ediyor, sonra nihayet başını kaldırıp ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor.

Hayatımda hiç kimseyle böyle samimi bir anı paylaşmamıştım. Sanki kendi küçük mutluluk balonumuzda kilitli kalmışız gibi hissediyorum.

Ellerimdeki kanı temizliyor.

Kulaklarımdaki acı çığlıklarını siliyor.

Ölümün ruhumda bıraktığı lekeyi çıkarıyor.

"Seni seviyorum Nikolas."

İçimdeki her şey duruluyor ve şiddetli bir fırtınanın sonunda dinmesi gibi, bir an huzur buluyorum.

Hayatımın en değerli anında, zayıflığım gücüm oldu.

Tess'ten çekilerek, ağzım ve ellerimle vücuduna tapmaya başlıyorum, dudaklarım ve dişlerim boğazını, göğüslerini tadıyor ve dilimin ucunda sertleşene kadar meme uçlarıyla ziyafet çekiyorum.

Avuçlarım ve parmaklarım yumuşak teninin her santimini okşuyor ve tekrar içinde olmak için can atarak arkama yaslanıp kalçalarının arasına diz çöküyorum. Yavaşça girişine doğru iterek, sikimin başının onu etrafıma sıkıca sarılana kadar girmesini izliyorum.

Sanki transa geçmiş gibi, yavaşça içine girip çıkmaya devam ederken onu izlemeyi bırakamıyorum, vücutlarımızın nasıl bir araya geldiğinden ve ne kadar inanılmaz derecede ateşli görüldüğünden kesinlikle büyüleniyorum. Karnımdaki zevkin arttığını hissettiğimde, Tess'i üstüme çıkana kadar yukarı çekiyorum ve onu becerdiğim ilk gece olduğu gibi, karımla gözlerimi kilitliyorum, acele nefeslerimiz Onu boşaltırken aramızda bir sıcaklık cehennemi yaratıyorum.

İç duvarları beni sıkı bir şekilde kavırıyor, çok sert bir şekilde sıkıyor ve güçlü bir orgazmın içimden geçmesine zorluyor.

Kalbim göğsümde çarparken ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemişken, saç tellerini yüzünden uzaklaştırıyorum.

"Tekrar söyle," diye
emrediyorum. "Seni
seviyorum Nikolas."

Kollarımı ona doluyorum ve yüzümü boynuna gömüp
kokusunu derin derin içime çekiyorum. Dakikalar geçiyor ve
şafak yaklaşıyor, ama kendimi bırakamıyorum, Tess'e
sarılarak bütün gece uyusaydım bulacağımdan daha fazla
dinleniyorum.

Bölüm 40

Tess

Dengeli bir hayata sahip olmak, başa çıkmak ve mutlu olmak için ihtiyacım olan şeyin bir rutin olduğunu düşündüm.

Yanıldığım ortaya çıktı. Hayatımdaki doğru insanlarla dışarı çıkmaktan ve sosyal olmaktan gerçekten keyif alıyorum.

Bunun mümkün olduğunu kim düşünebilirdi ki?

Rahat bir Yunan restoranında masaya ulaştığımda Athina'ya gülümseyerek karşısındaki koltuğa oturuyorum.

"Burayı nasıl buldun?" Etrafımdaki Akdeniz dekoruna bakarken soruyorum.

"Mýthos?" Omuz silkiyor. "Vancouver'a taşındığımdan beri favorim. Evimi özlüyordum ve evimin tadına bakmak için bulabildiğim her Yunanlı şeyi aradım."

Bir garson gelip bize hoş bir gülümsemeyle menüleri uzatıyor.

Athina *papoutsákia* sipariş ediyor, közlenmiş patlıcan dana kıyması ile dolduruluyor ve üzerine beyaz peynir ve beşamel sos ekleniyor.

Gözlerim tüm yemekleri dolaşüyor ve *souvl á kia*'da, yanında patates kızartması, cacık ve pide ile servis edilen et şişlerde karar kılmam beş dakikamı alıyor.

Restorana göz gezdirirken James'in Athina'nın baş koruması Yiorgos ile oturduğunu görüyorum. Diğer muhafızlar mekanın dışına dağılmış durumdalar.

Athina'ya "Aslında muhafızların etrafta olmasına alıştım," diye itiraf ediyorum.

Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Evde işler nasıl?"

"Güzel." Ona sırtarak, "Nikolas'la aramızdaki her şey mükemmel," diye ekliyorum.

Gülümsemesi genişliyor, gözlerinde rahatlama var. "Bunu duymak beni mutlu etti. Nikolas'ı pek çok insan anlamıyor ama ona zaman tanırsanız gerçek yüzünü göreceksiniz."

Başımı sallıyorum, göğsümün tam ortasına bir sevgi patlaması çarpıyor. "İlk tanıştığımız zamankinden tamamen farklı bir insan."

Athina gözlerini büyüterek kıkırdıyor. "Onu kızdırana kadar."

"Doğru mu?" Ben de aynı fikirdeyim. "Öfkesi bambaşka bir şey ama neyse ki düğünden beri ateş hattında kalmamayı başardım."

İkimiz de gülüyoruz, sonra ben soruyorum, "Basil nasıl? Onu bir süredir görmedim."

"Oh, iş için Atina'da. Her ne kadar sinirlerimi bozsa da, iş seyahatlerine gittiğinde onu özlüyorum."

"Ne zamandır evlisiniz?"

Baldızımın yüzüne sıcak bir gülümseme yerleşiyor. "On bir yıl. Nikolas evliliği ayarladığında ben de seninle aynı yaşıyordum."

Kaşlarım havaya kalktı. "Nikolas mı ayarladı? Senin için sorun değil miydi?"

"Hayır." Yüzünde hoşnutsuz bir ifade beliriyor. "İlk başta tekmeledim ve çığlık attım ama düğünden sonra..." yüz hatları sevgiyle yumuşuyor, "Basil yumuşak huyluluğuyla beni kazandı. Daha iyi bir koca isteyemezdim."

Yemeklerimiz masaya kondu ve bir dakika bile kaybetmeden ağzıma bir parça et attım. Tuzlu mutluluk dilimde patlıyor.

"İyi, değil mi?" Athina yemeğinden bir ısırık almadan önce soruyor.

"Lezzetli," diye mırıldanıyorum bir lokmanın etrafında.

Athina "Daireni ne yapacağına karar verdin mi?" diye sormadan önce yemeğimizin yarısını yiyoruz.

Kolamdan bir yudum aldıktan sonra, "Burayı kiraya vereceğim ama eşyalarımı çatı katına taşımak istiyorum, böylece daha rahat bir ortam olacak," diye cevap veriyorum.

"Yeniden dekore etmek mi?" diye soruyor, gözlerinde ilgi parıldıyor. "İçimden bir ses dekorasyon yapmayı sevdiğini söylüyor," diye takılıyorum ona. "Bu bir hobi," diye itiraf ediyor.

"Yardıminızı çok isterim."

Tam gülümsemesi genişlerken, kolları etrafımda kilitlendi. Yiorgos Athina'yı yere yatırırken ben sandalyeden çekilip yere fırlatılıyorum. Çarpmanın etkisiyle kemiklerim titriyor, zihnim sersemliyor.

Camlar kırılır. Çığlıklar havayı doldurur.

Ani bir dehşet dalgasıyla gözlerimi kısıtıp kapatıyorum. James üzerimi örtüyor, sesi gergin. "Başını aşağıda tut. Hareket etme."

Kurşunlar tüm restorana yayılırken canımı kurtarmak için arkadaşıma ve korumama yapışıyorum. James'in hareket ettiğini hissediyorum, sonra duyuyorum, "Ateş altındayız! Mithos. Destek gönderin."

Umarım Nikolas'ı aramıştır.

Etrafımızda daha korkunç çığlıklar yankılanıyor. Daha fazla mermi masaları, duvarları ve insanları parçalıyor. Müşteriler ve personel kaçmaya ve korunmaya çalışırken tam bir kargaşa yaşanıyor.

Yüce Tanrım.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, adrenalin vücudumda hızla yükselirken zihnim yetismekte zorlanıyor. Athina'nın iyi olup olmadığına bakmaya çalışırken başımı sağa çeviriyorum ama James'in silahıyla yüz yüze geliyorum, parmakları silahı sıkıca kavıyor.

Silah sesleri ivme kazanıyor, ölüm ve yıkımın kreşendosu gibi.

Kendimi durduramayıp dehşet dolu bir çığlık atıyorum ve James'e olabildiğince yaklaşıyorum.

Bir silah sesi duyuldu, çok daha yakından.

Hayır. Hayır. Hayır.

Silahlı adam restoranda.

Gözlerim etrafta geziniyor ve siyahlar giymiş maskeli bir adama takılıyor, adam silahını bize doğrultuyor. Tüylerim diken diken oluyor, ürkütücü bir korkuyla karıncalanıyorum. Patlama o kadar yüksek ki, kulaklarımda bir tıslama var.

Kararı ne zaman verdiğimi, gücün nereden geldiğini bilmiyorum ama James'in vücudu sarsılırken silahı elinden çekip alıyorum, doğrultuyorum ve tetiği çekiyorum.

Ve tetiği çekmeye devam ediyorum.

Bazı kurşunlar Tanrı bilir nereye uçuyor ama bazıları hedefini vuruyor ve silahlı adam yere düşmeden önce sendeleyerek geri çekiliyor.

Tüm vücudum bok fırtınasındaki bir yaprak gibi titriyor ama damarlarımdaki adrenalin hızlı tepki vermemi sağlıyor. James'i üzerimden yuvarlıyorum ve telaşla etrafıma bakıyorum, parmaklarım silahın etrafında esniyor.

James sıkılmış dişlerinin arasından "Siktir," diye bağılıyor ve ancak o zaman gömleğinin üzerindeki kan lekesini görüyorum.

Bir elini yarasına bastırıyor, sonra kendini oturur pozisyona getiriyor ve sırtını devrilmiş bir masaya yaslıyor. Sonra cebinde bir şey ararken bir şarjör daha çıkarıp bana uzatıyor. "Tak onu. Çabuk!"

Zorlanıyorum ama James'in bana süreci anlatmasıyla şarjörü yeniden doldurmayı başarıyorum, sonra silahı benden alıyor.

Gözlerimiz bir anlığına buluşuyor ve arkadaşımın yüzünde hiç korku görmemek bana bu kâbusu atlatmak için ihtiyacım olan gücü veriyor.

"Yere yat, Tess!" Başımı kapatıp eğildiğimde kolu havaya kalkıyor ve James'in yanında neredeyse yerle bir oluyorum.

Her atış tüm bedenimi sarsıyor ve dilimin arkasında barut ve dehşet karışımı bir tat alıyorum.

Aniden kreşendo tekrar yükselir, ancak tüm aksiyon dışarıda gibi görünür.

James rahatlamış bir şekilde, "Calvary burada," diye iç geçirdikten sonra kulağa tuhaf gelen bir kıkırdama sesi çıkarır.

Doğruluyorum ve vurulmuş pencere çerçevelerinden bakarken Andreas'ın makineli tüfekle ateş ettiğini görüyorum. Sonra gözlerim Nikolas'a takılıyor ve lanet olsun, restorana doğru koşarken maskeli adamları birbiri ardına indirirken savaş tanrısı gibi görünüyor.

Aynı hızla sessizlik etrafımıza ölü bir ağırlık gibi çöküyor. Yavaşça başımı James'e çeviriyorum. Dudaklarım aralanıyor, yoğun endişe dilimi uyuşturuyor ve cildime iğneler saçıyor.

"James?" Fısıldıyorum, içimden korku akıyor. Elimi onunkinin üzerine bastırarak yan tarafındaki kanlı lekeyi kapatıyorum. "James!"

Yavaşça gözlerini açıyor, sonra yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Ben... iyiyim."

Umutsuz bir nefes çekiyorum, baş döndürücü bir rahatlama içimi kaplıyor.

"Theresa!" Nikolas bağılıyor, sesi endişe ve öfkeyle gergin. "Tess!"

"Buradayım," diye sesleniyorum. Ayağa kalkmak yerine, Yiorgos'un Athina'yı hala koruduğu yere sürünüyorum ve omzunu sıvazlıyorum. "Güvende."

Athina kederli bir şekilde hıçkırıklara boğulur. "O gitti."

Bir kez daha karıncalanmalar ve iğnelenmeler üzerime yayılıyor, ama tepki veremediğim eller omuzlarımı kavıyor ve ayağa kaldırılıyor.

Andreas'ın Yiorgos'un bedenini tuttuğunu görüyorum, sonra sert bir göğse çarpıyorum.

"Yüce Tanrım." Nikolas'ın sesi rahatlamaktan boğuklaştı.

Olanların etkisiyle ayaklarım yerden kesildi. Tüm gücüm bir anda bedenimi terk ediyor ve Nikolas'ın üzerine yığılıyorum.

Beni kollarına alıyor ve kollarımı sıkıca boynuna doladığımda, saldırının yarattığı yıkımı bir an için görebiliyorum. Cesetler her yere saçılmış, beyaz karo zemin üzerinde kan gölleri oluşmuş. Tepsiler, yiyecekler, tabaklar, bardaklar, çatal bıçak takımları. Kırık sandalyeler ve devrilmiş masalar.

Bir kadın ve küçük bir çocuk hâlâ bir sütunun arkasında saklanıyor, kadının gözleri ayaklarının dibinde yatan ölü adama şaşkınlıkla bakıyor.

"Athina bende," dediğini duyuyorum Andreas'ın, sonra Nikolas cesetlerin arasından manevralarla ilerliyor.

"James," diye mırıldanıyorum yüzümü Nikolas'ın boynuna saklarken, yıkımı daha fazla görmek istemiyorum.

"Onu yakaladık." Alnıma bir öpücük kondurdu. "O iyi olacak."

Şokun etkisiyle vücudum sarsılmaya başlıyor ve kaotik duygularımı kontrol edemeyerek ağlamaya başlıyorum, endişem tehlikeli bir şekilde yükseliyor. Midemde safra çalkalanıyor, kaslarıma gergin bir ağrı yerleşiyor.

"Seni yakaladım bebeğim," der Nikolas, öfkesi hâlâ sözlerini kaplamaktadır.

Bir SUV'un arka koltuğuna tırmanırken beni bırakmıyor ve ben sadece ona daha sıkı sarılıyorum, onun gücüne her zamankinden daha fazla ihtiyacım var.

Bölüm 41

Nikolas

Göğsümde titreşen kontrol edilemez öfkeyi tarif edecek kelime yok.

Karımı ve kız kardeşimi öldürmeye çalıştılar.

Korkaklar.

Lanet olası piçler.

Bütün Sicilyalıları öldüreceğim.

Çatı katına girip Tess'i bir kanepeye yatırdım, sonra da vücudunun her santiminde yara olup olmadığını kontrol ettim. Kontrolsüzce titriyordu, yüzü ölümden daha solgundu.

"Bebeğim." Sesimi yumuşatmaya çalışıyorum ama içimdeki öfkenin her zerresi kelimeye dökülüyor.

Tess başını kaldırır, dudaklarından sığ nefesler dökülür. "James." Sanki kusacakmış gibi sertçe yutkunuyor. "James nerede? O iyi mi?"

Andreas Athina'yı çatı katına getiriyor ve Tess kız kardeşimi görür görmez koltuktan fırlıyor. İki kadın birbirinin kollarına düşüyor.

Benim için hayattan daha değerli olan iki kadın. Ve şerefsizler onları öldürmeye çalıştı.

Cebimden telefonumu çıkarıp Luca'nın numarasını çeviriyorum. "Did -"

"Theresa ve Athina'ya suikast düzenlendi. Şerefsizler karımı ve kız kardeşimi öldürmeye çalıştı!" Kükrüyorum, öfkemi kontrol edemiyorum.

Kaotik bir öfke, durmadan artıyor.

Luca, "İki saat içinde orada olacağım," diye ısırdı. "Her şeyi hazırla."

Arama bitiyor ve gözlerim Andreas'ı buluyor. Birbiri ardına telefon görüşmeleri yapıyor ve benim baktığımı görünce, "James hastanede ameliyatta. Yiorgos, Arthur, Michael, Stephen, Nico'yu kaybettik..." Başını sertçe sallıyor, kaybettiğimiz adamlar için duyduğu acının ağırlığı omuzlarına çökmüş durumda. "İki güvenlik görevlisi de yok edildi."

Hayatımda ilk kez vücudum titremeye başlıyor, görüşüm tünele giriyor, nefes alışlarım hızlanıyor.

Adamlarım.

Derin keder kemiklerime işliyor. Öfkem yaşayan, nefes alan ve kendi iradesi olan bir şeye dönüşüyor.

Yok etme isteği.

"Luca yolda. Rahipler gelir gelmez misilleme yapmak için yola çıkacağız." Sesimde hayat yok. Sadece ölüm vaadi var. "Elimizdeki tüm adamları topla ve silahları jete yüklet."

Andreas başını sallar ve işlerini halletmek için asansöre doğru yürürken hiç sorgulamadan telefon görüşmelerine devam eder.

Telefonum çalmaya başlıyor ve ekrana baktığımda babamın adının yanıp söndüğünü görüyorum.

"*Mpampà mou*," diye cevap veriyorum, saldırıyı duyduğunu varsayarak.

"Biz... vurulduk."

Kelimeler içimi ürpertiyor.

"Eve girmişler..." Ancak o zaman babamın sesindeki yorgunluğu ve omurgamdan aşağıya korkunç bir ürperti gönderen başka bir şeyi duyuyorum.

Korku derimin altına işlerken sesim boğuk çıkıyor. "Sen iyi misin? Helena?"

Athina ve Tess birbirlerinden ayrılıyor ve ikisi de kocaman gözlerle bana bakıyor.

"Nik..." Babamın nefesi kesildi ve tüm vücudum buza gömüldü.

Hayır.

"Özür dilerim oğlum."

Hayır.

*Tanrı
m.*

Hayır.

Gözlerim Athina'nın kilitleniyor ve o da benimkilerdeki korkuyu görmüş olmalı ki yanıma yaklaşıp telefonu elimden almaya çalışıyor. Hemen hoparlörü açıyorum. Babamın "Bak... sonra... Athina." diye nefes aldığını duymak için tam zamanında.

Babamın son nefesi çizgiyi aşarken tüm varlığımın çekirdeğine inen görünmez darbeden dolayı sendeleyerek geri çekiliyorum.

Athina acı bir çığlıkla yere düşer.

Tess telefonu benden aldı ve aramayı kesti, acil servis için bir numara çevirdi, sonra da "Bir silahlı saldırı oldu" diye saçmaladı. Adresi veriyor, acele etmelerini istiyor, sonra bir arama daha yapıyor ve fısıldayarak, "Cevap ver anne. Lütfen... Cevap ver..."

Ben telefonu ondan alana kadar numarayı tekrar tekrar çevirirken diğer eliyle ağzını kapatıyor.

Kolumu ona dolayarak göğsüme bastırıyorum, şu anda kelime bulamıyorum.

Günün karanlığı gölgelerden çıkıp hepimizi kuşatıyor. Keder, pencerelerden sızan ışığın parlaklığını köreltiyor.

Bir şekilde hareket etmeyi başarıyorum ve Tess'i kanepeye oturmaya zorluyorum. Athina'yı tutup yukarı çekiyorum ve hemen elini tutan Tess'in yanına oturtuyorum.

Eşimin ve kız kardeşimin önünde dururken, günün tüm etkisi üzerime çöktü.

Sicilyalılar bunu en çok hissedeceğim yerden vurdular. Babamı ve muhtemelen Helena'yı da öldürdüler. Adamlarımı öldürdüler, çoğunu hayatım boyunca tanıdığım iyi dostlarımı.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum, tüm gücümü kullanarak kederimi ve şoku bastırmaya çalışıyorum.

Ben mafyanın başıyım.

Ağlayacak zaman yok. Yas tutacak zaman yok. Sadece ölen sevdiklerimin intikamını almak var. Manno'nun kapısına cehennemi getireceğim.

Boğazımı temizleyerek Tess ve Athina'ya bakıyorum. "Çantayı hazırla, Tess. Sen ve Athina iki saat içinde İsviçre'ye gidiyorsunuz."

Tess başını sallar, hâlâ olan bitenin şaşkınlığı içindedir. "Ne?" diye hıçkırır.

Athina sadece başını sallamaya başlar.

"İkiniz de St. Monarch'a gideceksiniz. Basil sizinle orada buluşacak," diye emrediyorum ve St. Monarch'tan sorumlu olan Carson Koslov'un numarasını getiriyorum.

"Koslov," diye cevap veriyor.

"Ben Nikolas Stathoulis. Eşim, kız kardeşim ve kayınbiraderim önümüzdeki on iki saat içinde güvenli bir şekilde buraya gelecekler."

Carson her zamanki gibi profesyonel bir ses tonuyla, "Ödemenin onlar gelmeden önce yapılması gerekiyor," diyor.

Görüşmeyi sonlandırıyorum ve bankacılık uygulamamı açarak bir nokta beş milyon avroyu hızlı bir şekilde Aziz Monarch'ın banka hesabına aktarıyorum.

Bir dakika sonra, telefonum Carson'dan gelen bir mesajla titriyor.

Ödeme alındı.

Tess bana bakıyor, sonra gözlerini kırıştırıyor. Alnında bir çatıklık oluşuyor ve ayağa kalkarak başını sallıyor. "Senin yanımdan ayrılmayacağım."

"Güvende olmana ihtiyacım var." Sesim alçak, pazarlığa hiç tahammülüm yok. "Bir çanta hazırlayacaksın."

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bizimle gelin. Lütfen."

Bir elimi kaldırarak, onu göğsüme doğru çekmeden önce yanağını okşuyorum. Alnına bir öpücük konduruyorum ve ciğerlerimi onun kokusuyla dolduruyorum. "Bu savaşı bitirmek zorundayım. Bu konuda bana karşı gelme, Theresa."

Athina ayağa kalkıyor, gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyor. Diğer kolumu kardeşimin omuzlarına doluyor ve onu kendime çekiyorum. "İşime odaklanabilmem için ikinizin de güvende olması gerekiyor. Tamam mı?"

Başlarını sallıyorlar ve ben de onları olabildiğince sıkı tutuyorum.

Asansörün kapıları açılır ve Andreas içeri girer, onu Elias ve Craig takip eder.

Andreas bana, "Adamlar silahları yüklüyor," diyor. "Ve James ameliyattan çıktı. Hastanede kalmasını sağlamak için onu ölümle tehdit etmek zorunda kaldım."

Kadınlardan uzaklaşarak, "Eğer ayrılmak istiyorsa, bırakın ayrılsın. Tess ve Athina'ya İsviçre'ye kadar eşlik edebilir." James ve Tess'in ne kadar yakın olduklarının farkındayım ve arkadaşının yanında olması onu sakinleştirmeye yardımcı olabilir.

"Lütfen," diye geveledi Tess, yüzüne biraz renk gelmişti.

Andreas başını sallar ve aramayı yapar.

Dikkatimi Elias ve Craig'e çeviriyorum. "Siz benim en iyi adamlarımsınız."

Başlarını sallıyorlar, gözleri intikam isteğiyle dolu. "Tess ve Athina ile gitmelisin."

Elias anında kaşlarını çatmaya

başlar. "Bu bir emirdir."

İsteksizce başlarını sallarlar, aksiyonu kaçırdıkları için mutlu değildirler.

Andreas bana "James yolda," diye haber verdi.

Tess yanağındaki bir damla yaşı silerek, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldanıyor.

Ona yaklaşıyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "Git çantanı hazırla, bebeğim."

Athina'nın Tess'le birlikte gidişini izliyorum ve duyma mesafesinden çıktıklarında Elias ve Craig'e bakıyorum. "Eğer geri dönemezsem, Tess ve Athina'yı korumak size düşer." Onlar da

Anlayışlarını selamladıktan sonra ekliyorum: "Andreas'ın amcası daha fazla talimat için size ulaşacak."

Çünkü ben düşersem, Andreas da düşer.

Bakışlarım en iyi arkadaşımın kilerle kilitleniyor. "Ama bu savaşı kaybetmeye hiç niyetim yok."

Andreas yanıma gelirken "Çok doğru," diye kıkırdıyor.

Bölüm 42

Tess

Zihnim hala s e r s e m l e m i ŝ d u r u m d a , kalbim göğsümde paramparça.

Doğrulandı. Annem ve Peter öldürüldü.

Anne.

Yanımda Athina ile yatağın kenarına oturmuş, ikimiz de hiçbir şeye bakmıyoruz, gözyaşlarımız yanaklarımızda kurumuŝ.

Anne.

Keder sert vurur. Tekrar ve tekrar.

Gözlerim yanıyor, boğazım konuşamayacak kadar daralıyor.

Anne.

Omuzlarıma çöken kederin ağırlığından bedenim titriyor.

"Tess, Athina," diye sesleniyor Nikolas, sonra odaya giriyor. Önümüze çömeliyor, gözleri acımasız ve affetmiyor, ona her baktığımda daha da yanıyor gibi görünen bir öfkeyle. "Gitme vakti geldi. Gel. Ayağa kalk."

Enerjim yok ama vücudum beni dinliyor.

Athina Nikolas'a sarılır ve tek kelime etmeden odadan çıkar.

Bana gerçekten sevmenin ne olduğunu öğreten adama bakarken kalbimin parçaları buruşuyor. Eline uzanırken yakışıklı yüzünün her santimini ezberlemeye çalışıyorum. İki elimle tutarak göğsüme bastırıyorum.

Ya savaşa giderse ve ben de onu kaybedersem?

Yutkunmak zorundayım, içimi çok fazla kalp ağrısı dolduruyor. "I..." Yüzüm parçalanmakla tehdit ediyor, sesim kayboluyor. Elini bırakıp kendimi göğsüne atıyorum ve kollarımı ona doluyorum.

Lütfen, Nikolas'ı kaybedemem. Buna dayanamam.

Nikolas bana sıkıca sarıldı. "Sadece iki günlüğüne, *kardiá mou*." Önce saçlarımı, sonra alnımı, yanaklarımı öpüyor. Ağzı titreyen dudaklarımla buluşuyor ve ben onun tadını zihnime kazımak için çok sıkı odaklanıyorum.

Parmaklarımla çenesindeki kirli sakalları taramasına izin verdim ve bu hissin tadını çıkardım.

Sakın ölme. Savaşı kazanmalı ve bana geri dönmelisin.

Öpücüğü kesip alnını alnıma bastırduğunda, boğazım düğümlenerek kelimeleri zorla çıkarıyorum: "Seni seviyorum. seni çok seviyorum Nikolas. Bana geri döneceğine söz ver."

Gözleri benimkileri buluyor ve kısacık bir an için şefkate dönüşüyorlar. "Söz veriyorum."

Başımı sallıyorum. Ondan ayrılmak dayanılmaz bir şey. "Beni kendine aşık ettin ve şimdi sensiz yaşayamıyorum."

Elleri yüzümü çevreliyor ve ağzıma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Kırk sekiz saat sonra kollarıma geri döneceksin. Tamam mı?"

Umutsuz bir nefes dudaklarımdan süzülüyor. "Tamam."

Nikolas hazırladığım çantayı alıyor ve diğer eliyle benimkini tutarak parmaklarımızı birleştiriyor. Yatak odamızdan çıkarken omzuna yaslanıp kokusunu derin derin içime çekiyorum.

Birden duruyorum, elimi kurtarıyorum ve yatağa doğru koşuyorum. Nikolas'ın yastığını kaptım ve kollarımı ona dolayarak beklediği yere doğru yürüdüm.

"Bu şekilde, hala kokunu alabiliyorum." Sesim kısık ve yıkıcı duygular göğsümden taşıyor, gözlerim yanıyor.

Nikolas kolunu omuzlarıma doluyor ve koridorda yürüyüp merdivenlerden inerek bir grup adamın beklediği yere gidiyoruz.

Sonra James'i görüyorum ve ağlamamak neredeyse imkânsız hale geliyor. Üzerinde bir kot pantolon ve bir tişört vardı ve teninin soluk renginin yanı sıra, bugün erken saatlerde vurulduğunu bilemezsiniz.

James'in önünde duruyoruz. Nikolas çantamı korumama veriyor, sonra da "Tess'e iyi bak" diyor.

"Hayatım pahasına," diye cevaplıyor James.

Adamlar arasında bir an geçtikten sonra Nikolas, "Bugün yaptıklarını asla unutmayacağım," der.

James başını sallıyor, sonra koluma uzanıp beni Nikolas'tan uzaklaştırıyor.

Hayır, onu terk etmek istemiyorum.

Hıçkırıklarıma engel olamıyorum ve kocama son bir kez bakabilmek için gözlerimi hızlıca kırıştırmak zorunda kalıyorum.

Nikolas bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor ve küçük grubumuz asansöre doluşup kapılar kapanmaya başladıktan sonra, "*Se agapó, kardiá mou,*" diyor.

Dudaklarımdan bir hıçkırık daha dökülürken Athina kollarını bana doluyor, çünkü bu sesini son kez duyuyor olabilirim.

"Seni seviyorum" kelimelerini ondan duydum.

Kalbim. Yapamam.

Lütfen Nikolas'a bir şey olmasına izin verme. Onu da kaybedemem.

İsviçre'ye uçuş uzun ve yorucuydu. Aklımı kaybetmemek için James'in üzerine titriyorum ve onu olabildiğince rahat ettiriyorum.

Athina'ya bir Xanax verdim ve yaşananların acımasız etkisini azaltmaya yardımcı olması için bir tane de içtim.

Elias ve Craig Cenevre'ye inene kadar sessiz kaldılar.

"Dinleyin," diyor Elias, arabanın ortasında dururken koridorda. "Craig önden gidecek. Sen onun hemen arkasında kal. Benim gözetimimde kimse ölmeyecek."

James'in kalkmasına yardım ediyorum ve boştaki elimle Athina'ninkini tutuyorum. Uçaktan indiğimizde Craig'e yetişmek için koşmamız gerekiyor.

Hepimiz bir SUV'a doluşuyoruz, sonra Craig bizi pistten uzaklaştırırken lastikler gıcırıyor. Elias yolcu koltuğunda dönüyor ve James'e bir silah uzatıyor.

Sicilyalıların bizi dünyanın öbür ucuna kadar takip edebildiklerinden şüphelensem de, yolculuk çok gergin geçiyor ve midemdeki düğüm daha da sertleşiyor.

Tanrım, sanki sıcak kömür yutmuşum da içimi yakmaya çalışıyorlarmış gibi hissediyorum.

Cipin etkileyici demir kapılardan geçmesi uzun sürmüyor ve ardından kaleyi görünce dudaklarım aralanıyor.

Keder ve endişe içinde boğulmuyor olsaydım, St. Monarch'ın etkileyici arazisine hayranlıkla bakabilirdim.

Elias ve Craig bizi aceleyle içeri sokuyor, orada durduruluyoruz ve korumalarımız tüm silahlarından arındırılıyor.

Siyah savaş üniforması giymiş bir adam bize hitap ediyor. "Bay Koslov sizin gelmenizi bekliyor. Lütfen beni takip edin."

İç mekan lüks ve duvarları ve tavanları süsleyen eski savaşlarda gizlenmiş bir tarih olsa da, her şey yeni hissettiriyor.

Bir koridorda ilerliyoruz, sağlam çelik bir kapının önünde durduğumuzda kaşlarım kalkıyor. Kasa dairesine benziyor. Adam kapıyı açıyor ve Craig'i takip ederek bir ofise giriyoruz. Duvarlarda silah dolapları sıralanıyor ve odanın arka tarafında ağır bir meşe masa var.

Koyu renk gözleri ve kısa siyah saçları olan başka bir adam odanın ortasında bekliyor, yüzü gülümsemiyor ve oldukça korkutucu.

"St. Monarch's'a hoş geldiniz," diyor, Rus aksanı sözlerine karışıyor. "Ben Carson Koslov, ev sahibinizim."

Tavrında tehlikeli bir şeyler var ve kim olduğumu hatırlayarak çenemi kaldırıp bir adım öne çıkıyorum. "Ben Theresa Stathoulis." Grubumu hızlıca tanıttıktan sonra, "Bizi ağırladığınız için teşekkür ederiz," diye bitiriyorum.

Carson başını sallıyor, sonra gözleri arkamızdaki birine takılınca yüz hatları yumuşuyor. "Karım," diye kapıya doğru işaret ediyor, "Hayley size sütlerinize kadar eşlik edecek. Burada tek bir kuralımız var: Öldürmek yok."

Bunu gerçekten söylemeye gerek var mıydı?

Arkamı döndüğümde Hayley'nin Carson'ın tam tersi olduğunu görüyorum. Çok güzeldi, yüzünde dostça bir gülümseme vardı. "Hoş geldiniz." Bir adım daha yaklaşıp, "James'in yaralı olduğunu söylediler." diyor.

Elimi James'in sırtına koyuyorum. "Evet. Gerçi ameliyat oldu."

Hayley başını sallar. "Ben size odalarınızı gösterirken, James'i revirde görmek istiyoruz. Bay Stathoulis ona en iyi şekilde bakılmasını talep etti."

İçime bir rahatlama yayılıyor ve James'i dürtüyorum. "Yarana bir baksınlar."

Hayley James'e nereye gideceğini gösteriyor ve geri kalanımız onu koridorda takip ederken ben telefonumu çıkarıp Nikolas'ın numarasını tekrar çeviriyorum. Ondan en son Vancouver'dan ayrıldıktan iki saat sonra bana bir mesaj gönderdiğinde haber almıştım.

Sadece çaldığında, kalbim mideme iniyor. "Cevap yok mu?" Athina soruyor.

Ben başımı sallarken Basil'in "Athina, tatlım!" diye bağırdığını duyuyoruz.

"Basil!" Koşmaya başlıyor ve onu Atina'dan buraya bizi karşılamak için gelmiş olması gereken kocasının kollarına atlarken izlediğimde durup kendi erkeğim için endişelenerek nefes almak zorunda kalıyorum.

Lütfen, Nikolas.

Söz vermiştin.

Bölüm 43

Nikolas

(Tess gittikten kısa bir süre sonra...)

Asansörün kapıları açılıp Luca, Viktor, Liam ve Gabriel çatı katına adım attıklarında damarlarımda bir enerji dalgası hissediyorum.

Rahipliğin geri kalanı geldi.

Viktor bana sarılmak için geliyor ve çok garip hissettirse de kabul ediyorum.

"Kaybınız için üzgünüm," diye mırıldanıyor geri çekilmeden önce, sesinden öfke taşıyor.

"Teşekkür ederim," diye otomatik olarak cevap veriyorum. Kendimiz için seçtiğimiz hayatlarda şiddet beklense de, ne zaman sevdiğimiz birini kaybetsek yine de canımız yanıyor. Yaşlıların, kadınların ve çocukların peşinden gitmek hoş görülmez. Askerleri, savaşılabilen adamları öldürüyorsunuz.

Luca başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Fazladan adam getirdik."

Asansör tekrar açıldığında başımı sallamaya başlıyorum. Luca'nın babası Lucian'ın, Viktor'un amcası ve babası Alexei Koslov ve Demitri Vetrov'la birlikte çatı katına çıktığını gördüğümde duygularım iyice kabarıyor - yani dünyamızın yetiştirdiği en iyi katiller.

Lucian gelip önümde durdu ve elini omzuma koyarak, "Babana saygı duydum,

Nikolas. İttifakımızı onurlandırmak için buradayız."

Tanrım.

Çenemi sıkarak, babamın da burada olup bu ana tanıklık etmesini dileyerek, "Teşekkür ederim Bay Cotroni," diyorum.

Alexei içki dolabıma doğru ilerlerken "Hadi içelim, sonra da birkaç orospu çocuğunu öldürürüz," diye kıkırdıyor.

Yavaşça ağzımın kenarları kalkıyor.

Manno'nun bu saldırıdan sağ çıkmasına imkan yok.

"Manno'nun Toronto'daki evini yakından takip ediyordum," diyor Viktor. "Hiç hareket yok. Eve giren son kişi yeğeni Ricco'ydu." Gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Sanırım sana saldırdıktan sonra saklanıyorlar."

"Siktiğimin korkakları," diye sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum, öfke bir kez daha içimde titreşiyor.

"Toronto'ya uçacağız," diyor Luca. "Herkes oraya varınca doğruca Manno'nun evine gidip saldıracağız."

"Bu tür saldırılarla daha önce de karşılaştık," diye araya giriyor Lucian. "İki taraftan saldırmamız en iyisi olur. İki gruba ayrılırız, biri arkadan saldırırken diğeri önden girer."

Tamamen aynı fikirde olarak başımı salladım.

Alexei bir bardak votkayı mideye indirmeden önce, "Biz arka tarafı alacağız," diye mırıldandı.

"Manno'ya ilk kim ulaşırsa onu öldürmeyecek. O benim," diyorum, ses tonum sert ve emredici.

Adamlar anlayışla başlarını sallarlar.

Bir an durup her birine bakıyorum, babamın ve benim yıllar boyunca onlarla kurduğumuz ittifaklar için çok müteşekkirim. "Bunun için minnettarım."

"Bunu bitirmenin zamanı geldi. Gidelim," diye emrediyor Viktor.

Çatı katından ayrılmaya başlarken, Tess'e son bir mesaj gönderiyorum.

Eğer başaramazsam, ölene kadar bana sadık kalacaksın. Seni seviyorum, Theresa. Şimdi ve sonsuza dek.

Çok şey istediğimin farkındayım ama yemin ederim ben öldükten sonra başka bir erkeğin ona dokunmasına izin verirse o seksi kışına musallat olurum.

"Kulaklıkları kontrol ediyorum," diyor Andreas. Herkesin kulaklıklarının çalıştığını doğrulaması birkaç dakika sürüyor.

Zırhlı yelek giyerim ve tüm silahlarımın şarjörlerinin dolu olduğundan emin olurum.

İleride, Lucian'ın konvoyunun Manno'nun evine arkadan yaklaşmak için bir sokaktan sağa döndüğünü görüyorum.

Andreas roketatarı alır ve cipin içinde ayağa kalkarak silahı sağ omzunda dengeler.

"Üçte..." diye geri saymaya başlar. "İki..." Köşeyi dönüyoruz, Manno'nun evi sessiz bir çıkmaz sokağın başında. "Bir."

Yangın bombası bir ısıkla fırlatılır ve saniyeler sonra ön duvarın bir kısmı ve kapılar patlayarak açılır.

Buradayım orospu çocuğu.

Manno'nun muhafızları sıçan gibi dağılıyor ve molozların üzerinden geçip cepheyi yararak ilerlediğimiz anda makineli tüfek ellerimde takırdamaya başlıyor.

Viktor cipi durduramadan yan tarafa atlayıp çömeliyorum ve arazinin sol tarafını kurşun yağmuruna tutuyorum. Vurduğum her adamla, düşen her bedenle birlikte damarlarıma yoğun bir memnuniyet doluyor.

Babamı öldürdün, Helena, karımı ve kız kardeşimi öldürmeye çalıştın. Bugün yaratıcınla tanışacaksın.

"Nikolas!" Andreas yoğun silah sesleri arasında bağırıyor.

Ona doğru bakıyorum ve ilerlemeye başladığında, ona yetişmek için hızla hareket ediyorum.

Motorlu tugayımızın sol tarafından geldiğimizde adamlarım Manno'nun arazisine akın ediyor. Andreas ve ben el bombalarının pimlerini çekip bize ateş açan muhafızlara fırlatırken onlar da bize siper oluyorlar.

Eve yaklaşmaya başladığımızda yıkım, ölüm ve cehennem gibi bir kaos var.

Bir mermi zırhlı yeğemin ön tarafına çarparak ciğerlerimdeki nefesi kesiyor ama dengemi korumayı başarıyorum. Göğsüme yayılan keskin acı bir an nefes almamı zorlaştırıyor ama ateş etmeyi bırakmıyorum.

*İntikam
alıyorum.*

*Ben
gazabım.*

Ben lanet olası Azrail'im.

Tam bir şarjör daha doldurup makineli tüfeğe yerleştirirken, telefonum cebimde titriyor.

Şimdi olmaz, bebeğim. Adamın biraz meşgul.

Ön kapıdan iki muhafız çıkıyor. Şerefsizler. Ateş açtılar, Andreas ve ben de karşılık verdik.

Koşarak verandayı çevreleyen alçak duvarın arkasına saklanıyoruz. Derin bir nefes çekiyorum, göğsüm yeleğime isabet eden kurşun yüzünden hâlâ hassas.

Andreas'a başımı sallıyorum ve sonra ayağa kalkıp merdivenlerden yukarı çıkarken ateş üstüne ateş ediyoruz.

"Eğil," diye bağılıyor Viktor. Andreas ve ben geri çekilip tekrar verandanın duvarının arkasına siper aldık, tam o sırada ön kapının yanında bir patlama oldu. Bir muhafız duvarın üzerinden uçarak geliyor ve benden birkaç metre uzağa düşüyor.

Düşünmüyorum bile, sadece tepki veriyorum. Kendini toparlamak için başını sallarken kendimi onun üzerine fırlatarak makineli tüfeğimin kabzasını yüzüne indiriyorum.

Bir hırıltı çıkararak herifin ağzını burnunu kırdım, kan sıçradıkça ve kemikler kırıldıkça damarlarıma daha fazla tatmin doluyordu.

Silahımın kabzasını yüzüne, kafasına, bulabildiğim herhangi bir et parçasına vurmaya devam ediyorum. Herifin öldüğünden emin olana kadar acımasız ve merhametsizce.

Ayağa kalkıp Viktor, Luca ve Andreas'a katılırken nefesim kesiliyor. Liam ve Gabriel bir grup askerimizle birlikte evin sağ tarafında ilerliyor.

Viktor ölü adama sırtlıyor. "İyi iş, kardeşim."

Bir kahkaha attım, sonra aceleyle merdivenleri çıktık ve molozların üzerinden tırmanarak Manno'nun bir korkak gibi saklandığı lanet eve girdik.

"Kolluk kuvvetlerinin icabına bakıldı," diyor Luca. "Yakın zamanda bizi rahatsız etmeyecekler."

"İyi, çünkü daha işim bitmedi," diye mırıldanıyorum giriş holüne göz gezdirirken, en ufak bir hareket belirtisine karşı tetikteyim.

"Biz birinci katı alacağız," diyor Viktor ve Luca'yla birlikte sırtları duvara dönük ve silahları havada merdivenlerden yukarı çıkıyorlar. Andreas ve ben oturma odasına geçtik.

Silah sesleri havayı sarsmaya devam ediyor.

Kulaklığımdan Alexei'nin sesi geliyor: '*Mutfaktan* giriliyor.

"Oturma odasındayız" diyorum, böylece yolumuz kesişirse kazara bizi vurmasınlar.

Üst kattan silah sesleri geliyor ve Andreas'la ben çalışma odasına girerken daha hızlı ve tetikte hareket ediyoruz.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor Andreas.

Sessiz olmasını işaret ediyorum, sonra başka bir kapıyı gösteriyorum. Yaklaşıyoruz, silahlar omuz hizasında. Nefeslerim yavaşlarken kalbim göğsümde çarpıyor.

Yavaşça kapı koluna uzandım. Andreas'la göz göze geliyorum ve o başını sallayıp silahını kapıya doğrulttuğunda iterek açıyorum.

Andreas ve ben ateş ederken yeleğime bir kurşun daha isabet ediyor ve bu sefer iki adım geriye sendeliyorum.

Andreas ileri atılıyor, ateş açıyor ve odayı kurşun yağmuruna tutuyor, ama sonra sol kalçasına bir kurşun yiyor ve dizlerinin üzerine düşüyor. Arkadaşımın yere düştüğünü görünce içimden bir kükreme koptu. Makineli tüfeğimin şarjörünü boşaltıyorum,

ve Glock'uma uzanarak, bir muhafızın ölü bedenine ulaşana kadar ilerlemeye devam ediyorum.

"Cephaneni boşa harcama," diye çıkışır Andreas. "O öldü." Bir kıkırdama çıkarır. "Kahretsin, çok acıtıyor."

Kemerimi çözüp ilmeklerinden çekiyorum ve Andreas'ın yanına çömeliyorum. Deriyi hızla kalçasının etrafına doluyorum, çok sıkı olduğundan emin olduktan sonra bir kolumu sırtına dolayarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

"İyi misin?" diye

sordum. "Evet."

"Manno'dan bir iz var mı?" Odadan çıkmaya başlarken kulaklığa soruyorum.

"Hiçbir şey. Cevaplar birbiri ardına gelir."

Bölüm 44

Nikolas

Bir dizi sürgülü kapının yanından dikkatle geçerken, bir grup adamın mülkün sol sınır duvarına doğru koştuğunu görüyorum.

Bir saniye bile kaybetmeden kapıları açıp koşmaya başladım. "Manno'yu görüyorum. Evin sol tarafında," diyorum diğer adamlara ve sonra gruba ateş açıyorum, onlar ateşe karşılık vermeye başlamadan önce iki muhafızı düşürüyorum.

Biri adamlardan üçünü indiriyor, sonra Manno ayağı takılıp çimenlere çakılıyor. Ricco silahını bana doğrulttu ama ben iki el ateş ettim, biri kalçasına, diğeri sağ koluna isabet etti.

Manno ayağa kalkmaya çalışırken öfkeli bir kıkırdama çıkardım, ölüm sesi karanlıkta gizliyordu. "Nihayet." Makineli tüfeği bırakıyorum ve Glock'umu elime alarak namluyu kafasına dayıyorum. "Neden kaçırıyorsun, Manno? Benden korktuğunu düşünmemi sağlayacaksın," diye alay ediyorum onunla.

Adamlarım arkamı korurken, eve doğru başımı salladım. "Çekilin. İçeri dönün ki konuşabilelim."

Manno ve Ricco silahsızlandırılır ve zorla eve geri itilir. Oturma odasında diz çöktüklerinde, Viktor merdivenlerden yukarı doğru kaybolurken, Rahipliğin diğer adamları ayakta durur ve ne yapmak üzere olduğunu izler.

"Kıttadan kaçmalıydın Antonio," diye kıkırdıyor Liam.
"Rahiplikle başa çıkabileceğini gerçekten düşündün mü?"

"Siktir git," diye tükürüyor yaşlı adam, gözlerinde yanan nefretle. "Üzgünüm, tipim değilsin," diye karşılık veriyor Liam.

Viktor elinde sıkıca tuttuğu bir kızla oturma odasına geri gelir. Kız onun kollarında müthiş bir mücadele veriyor ve Manno'dan şiddetli bir tepki alıyor.

"Sakın ona dokunma! Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

Öfkemi kontrol edemeyerek Manno'nun karnına tekme atıyorum. "Ama sen karımı ve kız kardeşimi öldürmeye çalıştın, öyle mi?"

Viktor, Heckler and Koch'un namlusunu kızın kafasına dayar ve kız elinde hareketsiz kalır. Eğlence dolu sesiyle, "Adın ne senin ufaklık?" diye sorar.

Kız on sekiz yaşından büyük olamaz. Kötü bir bakışla, "Rosalie" diye mırıldandı.

Viktor onun saçlarından derin bir nefes alır. "Hmm. Küçük Rose.

Ağız sulandırıcı kokuyorsun."

"Siktir git," diye homurdanarak Viktor'a kafa atmaya çalışıyor ama bu ona sadece bir kahkaha patlaması kazandırıyor.

"Plastik poşetlere ihtiyacım var," diyorum kimseye belli etmeden.

Askerlerimden biri mutfağa doğru koşarak, "Tamamdır patron," diye cevap veriyor.

Glock'umu pantolonumun arkasına sokup, kalçamdaki kılıftan K-Bar'ı çıkarıyorum.

Bunun Manno'yu inciteceğini bilerek yavaşça Ricco'ya yaklaşıyorum. Manno gözlerindeki paniği görmeme izin vererek hata yapıyor.

"Ricco'nun sadece yeğenin değil, aynı zamanda sağ kolun olduğunu varsayıyorum, değil mi?" Bir cevap beklemiyorum.

Manno, "Bu seninle benim aramda," diyerek pazarlık yapmaya çalışıyor.

Ricco'nun arkasında dururken başımı sallıyorum ve çenesinden tutarak başını geriye itiyorum, böylece bana bakıyor. Gözlerim onunkilerle kilitleniyor, sonra bıçağı yavaşça şahdamarına bastırıyorum ve olabildiğince yavaş bir şekilde onu kesip açıyorum.

Rosalie, Viktor'dan kurtulmak için vahşi bir kedi gibi mücadele ederek, "Hayır!" diye bağırır.

"Siktir git!" Manno ağzından tükürükler saçarak bağırmaya başlar. Gabriel, Manno'nun sırtına tekme atar ve yaşlı adam yüz üstü düşerken, onu yerinde tutmak için üzerine basar. Manno hâlâ öfkeli, "Siktir git. Seni öldüreceğim."

Ricco'nun çenesini tutarken, kanının bir ölüm pınarı gibi fışkırmasını sadistçe bir memnuniyetle izliyorum.

Manno'nun yeğeninin cesedini kanlı halının üzerine bırakarak Gabriel'e Manno'yu kaldırmasını işaret ediyorum.

Rosalie Viktor'a yaslanır, yüzü tıpkı Tess'iminki gibi kederlidir. Tıpkı Athina'nınki gibi.

Viktor kızın yanağındaki bir damla gözyaşını yaladığında kaşlarım havaya kalkıyor, sonra Manno'ya gülümsüyor. "Onun tadını çıkaracağım."

"Lütfen," diye yalvarır Manno ilk kez. "O daha çocuk, sadece on yedi yaşında."

Viktor eskiden ön kapı olan açıklığa doğru geri gitmeye başlar. "On sekiz yaşına gelene kadar bekleyebilirim. Onu fahişem yapmadan önce küçük bir gül gibi açmasını izleyebilirim."

Rosalie Viktor'a doğru gerinerek, "Nonno," diye bağılıyor.

"Lütfen," diye ağlıyor Manno. Korku ve paniğinin katlanışını izlerken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "O sadece lanet olası bir çocuk!"

"Nonno!" Viktor onu evden dışarı çıkarmadan önce Rosalie'nin çığlığını duyuyorum, aslında ona bir iyilik yapıyor, böylece büyükbabasına işkence ettiğime tanık olmak zorunda kalmıyor.

Sonunda askerim plastik torbalarla döndü. "Kıçını bir sandalyeye oturtun," diye emrediyorum. Adamlarımın küfürler savuran Manno'yu yemek odasından getirdikleri sandalyelerden birine zorla oturtmalarını bekliyorum.

Sicilya mafyasının başı benimle göz göze geldi. "Beni öldürebilirsin ama torunumu bırak."

"Talepte bulunamazsın," diye hatırlatıyorum ona gereksiz yere. Düşmanıma yaklaşıırken K-Bar'ı parmaklarımın arasında oynatıyorum. "Sadece kanını akıtabilirsin."

Sol kolunu tutarak yerine sabitliyorum ve bıçağı dirseğinin kıvrımından geçiriyorum. Sonunda kanının aktığını görünce yüzüme geniş bir gülümseme yayılıyor. "Bak, tıpkı öldürdüğüm askerler gibi kanıyorsun. Ne de olsa bir Tanrı değilsin."

"Yap şu lanet işi," diye tükürüyor Manno, nefesleri dudaklarında sertleşiyor. "Bitir şu işi."

"Bu eğlenceyi mahveder." Bıçağı göğsüne bastırarak döndürüyorum, döndürüyorum, döndürüyorum, yavaşça derisinde bir delik açıyorum ve bu bana ondan acı verici bir homurtu kazandırıyor.

"On sekiz yüzlerin sonlarında Asyalıların kullandığı özel bir işkence biçimi olan *Lingchi* hakkında bir şeyler okumuştum ve hep denemek istemişimdir," diyorum.

"Binlerce kesikle ölüm," diye mırıldanıyor Alexei, aslında işkence seçimimden etkilenmiş görünüyor. "Ama çoğunun bir düzine kesikten sonra öldüğünü duymuştum."

"Bakalım ne kadar dayanabileceksin," diye kıkırdıyorum Manno'nun kulağını tutarken.

Başını çekti ve sormama gerek kalmadan askerlerimden biri onu yakaladı, ben yavaşça keserken onu sıkıca yerinde tuttu.

Bu sefer homurdanmalar acı dolu.

Sıkılmaya başlayan Luca kol saatini kontrol eder. "Bu işi otuz dakika içinde bitirip buradan gitmemiz gerekiyor."

Ona başımı salladım. "Bu kadar zaman yeter."

Viktor'un kadınlara tecavüz etmeyen bir erkek soyundan geldiğini bilsem de, bunu Manno'ya işkence etmek için bir tehdit olarak kullanıyorum. "Viktor torununuzun tadını çıkaracak. Sertlikten hoşlandığını duydum."

Tam da umduğum gibi, tehdit Manno'yu sert bir şekilde vurdu. "Lütfen.

Sana her şeyi veririm. Sadece Rosalie'nin gitmesine izin ver."

"Muhtemelen onu damgalayacak," diye ekliyorum Manno'nun göğsüne uzun bir çizgi çekerken, gömleği açılıyor. "Ve onun masumiyetiyle ziyafet çekecek. O bir bakire, değil mi?"

"Lütfen," diye hıçkırıyor Manno. Önünde durduğumda bana yalvaran bir bakış atıyor. Torbalardan birini elime alıyorum, yaşlı piç karşı koyuyor ama torbayı kafasına geçiriyorum.

Boğulmasının an meselesi olduğunu bildiğimden, "Benim bölgemden uzak durmalıydın" diyorum. Bıçağın ucunu kalbinin üzerindeki deri parçasına bastırıyorum. "Babamı ve üvey annemi öldürmemeliydin ve kesinlikle karıma ve kız kardeşime saldırmamalıydın."

Gururunu yutmasını izliyorum, yüzünü kaplayan plastik yüzünden sözleri boğuklaşıyor. "Bunu şimdi anlıyorum. Özür dilerim. Rosalie'nin gitmesine izin ver."

Gabriel torbayı sıkıyor ve bana Manno'nun dehşete düşmüş yüzünü, hava almak için plastiği emen ağzını net bir şekilde görmemi sağlıyor.

Titizlikle yavaşça, bıçağın ucunu derisine doğru itiyorum. "Merhamet yok," sözcükleri sıkılmış bir çenenin arasından gıcırdatarak çıkarıyorum. Geri çekilerek bıçağı göğsünün derinliklerine saplıyorum ve gözlerindeki ışığın sönüşünü izliyorum.

"Babam için," diye fısıldıyorum, ölüm düşmanımı bir cesetten başka bir şeye dönüştürmezken derin bir nefes alıyorum.

Bölüm 45

Tess

Elias kapıyı açtığı anda yanından hızla geçip merdivenlerden aşağı uçuyorum.

Bakışlarım, yaslandığı cipten uzaklaşan Nikolas'a takılıyor.

"Nikolas!" Çığlık atıyorum, hayatımın en uzun iki gününden sonra mutluluğum bastırılmayacak kadar büyük.

Kollarını açıyor ve bacaklarımı beline dolayarak kendimi ona doğru atıyorum. Beni sevmeye başladığım o acı verici sıkılıkta tutuyor ve yoğun bir rahatlama baş döndürücü bir şekilde içime akıyor.

"Seni özledim," diye hıçkırıyorum, sonra yüzünü öpücüklere boğmaya başlıyorum, parmaklarım çenesini buluyor ve günlük kirli sakalının tadını çıkarıyor.

"Seni özlediğimin yarısı kadar bile değil, *kardiá mou*." Ağız benimkini acımasız bir öpücükle kaplıyor, dili sanki tadıma alışmaya çalışıyormuş gibi benimkine saldırıyor.

Nikolas'la yeniden bir araya gelmenin verdiği duygusallıkla ağızına kapanıp hıçkırıyorum. Öpücüğü yavaşlatıyor ve öpücük şefkatli ve derin bir hal alıyor, bana aynı şekilde hissettiğini söylüyor.

Sonunda ağzımı serbest bırakıp başını kaldırdığında gözleri benimkilerle kilitleniyor. "Savaş sona erdi."

Başımı sallayıp ayaklarımı tekrar yere koyduktan sonra Nikolas'a gururla gülümsüyorum. "Sen kazandın."

Ama biz de kaybettik.

"Cenazeler yarın," diyor sanki aklımı okumuş gibi, sonra Athina'nın alnına bir öpücük kondurmak ve Basil'in elini sıkmak için dönüyor.

Nikolas "James, üç gün izin al" diyene kadar James kenarda duruyordu.

"Ben iyiyim," diye karşı çıkmaya çalışıyor arkadaşım. "Bu bir emirdir."

"Teşekkür ederim, patron."

Athina'ya çabucak sarıldım. "Yarın görüşürüz."

Hepimiz kendi araçlarımıza doluşuyoruz ve ben hemen kocamın yanına sokulup soruyorum: "Kimse yaralandı mı? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim." Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine yakın tutuyor. "İyi adamlarımızı kaybettik."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, Nikolas'ın hayatta kalmasına çok sevindiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum. Kokusundan derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve kocamı kurtardığım için şükran duası ediyorum.

Araç şehre doğru ilerlerken, düşüncelerim cenazelere dönüyor ve sonunda kederimi içime atabiliyorum. Geçtiğimiz iki gün boyunca Athina için güçlü olmak zorundaydım ama şimdi Nikolas'ın kollarına güvenle geri döndüğümde, olanların tüm etkisi tekrar yüzüme vuruyor. "Gittiklerine inanamıyorum," diye fısıldıyorum, kelimelerimi hüznü kaplıyor. "Annemi bir daha asla göremeyeceğimi kabullenmek çok zor."

Nikolas başımın tepesine bir öpücük konduruyor, sonra bir parmağını çenemin altına koyarak yüzümü yukarı doğru itiyor. "Biliyorum.

Zor ama ben buradayım. Kaybın dayanılamayacak kadar ağır gelirse bana yaslan."

Emniyet kemerini umursamadan Nikolas'ın kucağına tırmanıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak yüzümü ona gömüyorum.

Sonunda yaşadığım kaybın yasını tutarken bana sarılıyor. Saçlarıma, şakaklarıma ve yanaklarıma öpücükler kondururken elleri sırtımı ovuşturuyor.

Bugün hüngür hüngür ağlayacağım çünkü yarın, ailelerimizi gömerken mafyanın başı olan kocamın yanında durup birlik olacağımızı göstereceğim.

Üzerimize gelebilirler. Bizi yaralayabilirler. Ama biz düşmeyeceğiz.

Nikolas ve ben birlikte güçlü duracağız.

Sanki gökler de ebeveynlerimizin yasını tutuyormuş gibi etrafımıza yağmur yağıyor.

Büyük bir kalabalık var, şemsiyeler iki mezarın etrafında bir çember oluşturuyor. İnsanların çoğunu tanımıyorum ve rahip son sözlerini söylerken Nikolas'a yaklaşıyorum.

Dinlemek yerine, annemin anılarıyla bombardımana tutuluyorum. Yemek yapmayı ne kadar çok severdi. Onu her zaman mutfakta yeni bir tarif denerken bulurdum. En sevdiği programlardan birini izlerken attığı kahkahalar. En son modalara olan takıntısı. Hiç terlemeden bir partiyi nasıl bir araya getirebildiğini.

Yatmadan önce bana okuduğu masalları hatırlarken gözlerim kapanıyor. Sarılmalarını.

Onu son gördüğümde daha uzun süre sarılmadığım için pişmanlık göğsümü dolduruyor. Bu kadar çabuk çekilmemeliydim.

Nikolas'ın eli sırtımı aşağı yukarı okşuyor, sonra beni yanına daha sıkı çekiyor.

Gücümü ondan alıyorum ve gözlerimi açarak çenemi kaldırıyorum ve tabutların indirilişini ve ebeveynlerimizin son dinlenme yerlerine yerleşmelerini izliyorum. Yan yana, olması gerektiği gibi.

Dudaklarım ayrılıyor ve titreyen bir nefes alıyorum. "Zamanımız geldiğinde, ölümü birlikte karşılayacağımıza söz ver. Tıpkı ailelerimiz gibi."

"Söz veriyorum," diye mırıldandı Nikolas. "Son istirahat yerin benim kollarımda olacak."

Nikolas'a, gücüme, hayatıma, nefes alma nedenime tutunuyorum ve tören bitip insanlar yavaşça ayrıldıktan sonra mezarların yanında durup vedalaşmaya devam ediyoruz.

Athina ve Basil'e bakarken yorgunluk kaslarıma ağır bir yük bindiriyor. "Uyanış için enerjim yok."

Saldırıdan sonra temizlenen Stathoulis malikanesinde düzenleniyor.

Athina iç geçirmeden önce, "Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldandı.

Nikolas Andreas'ı aramak için dönüyor ve koltuk değnekleriyle bir cipin yanında durduğu için ona doğru ilerliyoruz.

Andreas ona ulaştığımızda "Güzel bir hizmetti," diyor.

"Cenaze töreninde bizi temsil edecek misin? Kadınlar yorgun," diye sorar Nikolas arkadaşına.

"Elbette." Yanağını öpmek için eğildi ve Nikolas'ın ters ters bakmasına neden oldu. "Biraz dinlen."

Andreas malikâneye gidebilmek için cipin arkasına tırmanırken Nikolas Athina'ya seslenir: "Bizi çatı katına kadar takip et. Cenaze törenine katılmayacağız."

Kardeşine minnettar bir gülümseme veriyor.

Sadece dördümüz, Athina, Basil, Nikolas ve ben olacağız. Olması gerektiği gibi. Yaşadığımız kaybı başka hiç kimse tam olarak anlayamayacak.

Çatı katına ulaştığımızda, bizim için kahve hazırlıyorum ve bir kanepeye kıvrılıp içeceğimi yudumluyorum, cenazeye katılan tüm yabancılarla etkileşime girmek zorunda olmadığım için rahatlıyorum.

Üç ay önce hiç tanımadığım aileme bakıyorum.

Artık onlar benim dünyam.

Bölüm 46

Nikolas

Bir ay sonra.

Theresa artık mezun olduğuna göre, bu kadını durdurmak mümkün değil. Şimdiden bir senaryo yazdı ve bir diğerine de yeni başladı.

Kucağındaki dizüstü bilgisayara kaşlarımı çatarak bakarken "Mutlu değilim," diye yakınıyorum. Tüm uçuş boyunca o lanet şeyde yazmayı bırakmadı.

"Neden?" diye mırıldanıyor, başını kaldırıp bakamayacak kadar işine dalmış.

"Theresa!" Şak diye söyledim.

"Ne?" Şaşkınlıkla gözleri benimkilere kaydı. "İniyor muyuz?" "Kadın, söylediklerimin tek kelimesini dinledin mi?"

Bana göz kırpmıyor.

"Ben. Değilim. Mutlu değilim," diye heceliyorum. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Neden?"

Sik engelleme cihazına ölümcül bir bakış attıktan sonra "Çalışmayı bırak ve bana dikkatini ver" diye emrediyorum.

Dudaklarından kahkahalar dökülüyor, sonra başını bana doğru sallamaya cesaret ediyor. "Bu sahneyi neredeyse bitirdim." Sanki gezegenin neresinde olduğumuzu görebilecekmiş gibi boynunu büküp pencereden dışarı bakıyor.

Yüzümde kuşkulu bir ifadeyle, küçük fingirdek kızın

tekrar yazmaya başlamasını izliyorum.

Yeter artık.

Oturduğum yerden fırlayarak dizüstü bilgisayarını kucağından kaptım, lanet şeyi kapattım ve masanın üzerine bıraktım. Ellerimi iki yanındaki kolçaklara koyarak eğildim ve karanlık bir bakışla onu köşeye sıkıştırdım. "Bana dikkatini vereceksin. Hemen şimdi."

"Tanrım, çok mu patronluk taslıyorsun?" diye dalga geçiyor benimle, gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yok.

"İlk filmini finanse edeceğim," diye pazarlığa başladım.

Tess'in kaşları havaya kalkıyor. "Peki karşılığında ne yapmam gerekiyor?"

Takım elbise pantolonumun kumaşının arkasına gizlenmiş mavi taşaklarıma bakıyorum. "Çok açık değil mi?" Doğrulup kemerimi çözüyorum ve fermuarı aşağı çekerek ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum.

Tess dudaklarını yalıyor, gözleri arzuyla doluyor. "Ne tür bir finansman arıyoruz? Ne kadar harcama yapabileceğime dair bir sınır var mı?"

"Oral seksin ne kadar iyi olduğuna bağlı bebeğim," diye mırıldanıyorum, sesim şehvetle kalınlaşıyor.

Parmakları tabanın etrafını sarıyor ve beni bir kez okşuyor. "O zaman elimden geleni yapmam gerekecek."

Tanrım, onun elinin üzerimde olması çok iyi hissettiriyor.

"Ve sonra biraz," diye mırıldanıyorum. Tıpkı ilk tanıştığımızda olduğu gibi, bu kadın beni hâlâ çıldırtıyor. Vücudunda ne kadar kaybolursam kaybolayım, bu asla yeterli olmuyor. Ona olan açlığım doymak bilmiyor.

Tess koltuğunda öne doğru eğiliyor, dili dışarı fırlıyor ve damlayan ön spermi yalıyor. Dudakları ağrıyan başın etrafına kapanırken parmakları beni sıkıca kavlıyor.

Başım geriye düşüyor, sıcaklığı etrafımı sararken gözlerim kapanıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyorum. "İşte böyle, beni derinlere al." Parmaklarım saçlarında kıvrılıyor ve avuçlarımla kavrayarak itmeye başlıyorum, kendimi boğazının derinliklerine itiyorum. "Tanrım." Göğsümde tatmin edici bir gümbürtü var. Boşalmaya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyaç duyan kalçalarım, karımın ağzını amansız bir tempoyla sikene kadar daha da hızlı hareket ediyor.

Aşağı baktığımda, kapüşonlu gözlerle beni izlediğini görüyorum, arzu onu baştan çıkarıcı bir kadın gibi gösteriyor. Dudakları sürtünmeden dolayı aletimin çevresinde şişmiş durumda ve bu sadece boğazı etrafımda kenetlenip beni geri çıkmaya zorlayana kadar daha derine itmemi sağlıyor. "*Christé mou*. Theresa," diye inliyorum bir orgazm kaslarımı sıkılaştırıp içimden fırlamadan hemen önce.

Her damlayı yutuşunu izliyorum, gırtlığına kadar alıyor, sadece sikimin hassas başının etrafındaki zevki artırıyor. "Tanrım, bu çok iyi," diye övüyorum onu, sesim coşkudan boğuklaşıyor.

Geri çekilmeye başladığında, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan her yerimi yalayarak temizliyor. Arkasına yaslanıp bana muzaffer bir bakış attıktan sonra, "Bu sana birkaç milyona mal olacak" dedi.

Yüzümde tatmin olmuş bir sırıtışla sikimi bir kenara bırakıyorum, sonra eğilip şiş dudaklarını yakıcı bir öpücüğe boğuyorum. Öpüşmeyi kesmeden önce dilim ağzındaki tadımın tadını çıkarıyor ve "Bu oral seks için fiyatını sen belirleyebilirsin" diyorum.

Tess dudaklarıma doğru kıkırdıyor. "Bunu söylediğine pişman olacaksın."

"Asla."

"On dakika içinde iniyoruz," diye sözümüzü kesiyor hostes. Kabinle mutfak arasındaki perdenin yanında durduğu yere bakıyorum ve yanan yanaklarını gördüğümde bizi duyduğunu, hatta belki de Tess'i gördüğünü anlıyorum Beni üflüyor.

Hiç umursamadan, tekrar mutfağa dönmesi için başımı sallıyorum.

Tess dizüstü bilgisayarını bölmelerden birine yerleştirirken ben de koltuğuma oturup kemerimi bağliyorum. Oturup emniyet kemerini bağladığında bana sırıtıyor. "İnmek için sabırsızlanıyorum."

"Balayımız için sabırsızlanıyor musun?" Cevabı bildiğim halde soruyorum.

Heyecanla başını sallıyor. "Çok gecikti."

"Sen de eğitim alacaksın," diye bilgilendiriyorum onu.

Anında yüzü düştü. "Ne tür bir eğitim?" "Dövüş ve silah kullanma."

Tess kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturarak ipek bluzundan görünen göğüs dekoltesini derinleştiriyor. "Silah kullanmakta oldukça iyi olduğumu bilmenizi isterim."

"Öyle mi?" Kıkırdıyorum. "Su tabancalarından bahsetmiyoruz bebeğim."

Bir kraliçenin özgüveniyle kaşlarını kaldırıyor ve "James'i vuran adamı kimin öldürdüğünü düşünüyorsun?" diye soruyor.

"Ne?" Şaşkınlık içimde dalgalanırken kelime ağzımdan döküldü.

Yok artık. Ciddi misin?

"Bu doğru. Ben. Şarjörün tamamını boşaltmış olabilirim ama yine de onu öldürmeyi başardım."

Vay anasını.

Ağzım yukarı kıvrılıyor ve eğer inişe başlamamış olsaydık dizlerimin üzerine çöküp karıma onunla ne kadar gurur duyduğumu gösterecektim. "Kraliçem," diye mırıldanıyorum, "sürprizlerle dolusun."

"Emin ol öyleyim," diye kıs kıs gülüyor, zaferinin tadını çıkarıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye övüyorum onu. "Kontrol ettikten sonra Monarch's'a girersen, sana ne kadar gururlu olduğunu göstereceğim." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sabırsızlanıyorum."

Özel jet iner inmez ve biz piste doğru adımlarımızı atar atmaz, Tess'in yüzü heyecandan parıldıyor.

"Buraya son geldiğimde hiçbir şey göremedim."

Elini ağzıma götürüp arkasına bir öpücük konduruyorum. "Biliyorum bebeğim. Bunu düzelteceğim."

Anne ve babamızı kaybedeli sadece bir ay oldu, ama yavaş yavaş daha iyiye gidiyor, yine de çok zaman alacak

Kederin acısı daha katlanılabilir bir hale gelmeden önce.

Monarch'a olan yolculuğumuz çok hızlı geçiyor çünkü Tess sürekli yanımızdan geçen manzaraları işaret ediyor. Bunca şeyden sonra onu mutlu görmek ruhuma merhem gibi geliyor.

Bu kadın benim için hayat demek.

Bu yıl büyük kayıplar yaşamış olabilirim, ancak onu görene kadar ihtiyacım olduğunu asla bilmediğim en değerli şeyi kazandım - var olma nedenimi. Beni sevmesi için. *Beni*.

Bu benim için her şey demek.

Bölüm 47

Tess

İsviçre'de geçirdiğimiz son üç gün kesinlikle büyüleyiciydi.

Sabahları antrenman yapıyoruz ve atış konusunda daha iyi olmaya başlıyorum. Yine de dövüş becerilerim arzulanan bir şey değil, ama bunun tek nedeni Nikolas'ın her seferinde tahrik olması ve odamızın mahremiyeti için antrenman seansını kısa kesmemiz.

Nikolas beni doyurduktan sonra İsviçre'nin bazı doğal bölgelerini keşfetmek üzere St. En çok dağları ve şirin küçük kasabaları seviyorum.

Sanki bir rüyaya adım atmış gibiyim.

Kocam tamamen bana ait ve ikimiz de çok ihtiyacımız olan dinlenmeyi yapıyoruz. Açıkçası Nikolas'ı daha önce hiç bu kadar rahat görmemiştim. Bu onu daha genç gösteriyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler artık o kadar belirgin değil.

Aziz Monarch'ta kalan diğer konukları çoğunlukla görmezden geliyoruz. Dövüş eğitmeni Viktor Vetrov'un kuzeni. Bizim dünyamızda kimin kim olduğu hakkında pek bir şey bilmiyorum ama önemli oyuncuların kim olduğunu öğrenmek için elimden geleni yapıyorum ve görünüşe göre Nikolai Vetrov da onlardan biri.

Tıpkı Aziz Monarch'ın ev sahibi Carson gibi Nikolai de bana ciddi anlamda tehlikeli hisler veriyor, bu yüzden temasımızı minimumda tutmaya çalışıyorum.

Ama öğrendiğim bir şey varsa o da Nikolas yanımda olduğu sürece her şeyle yüzleşebileceğimdir. Nikolas hayatıma girdiğinden beri bir ömür geçmiş gibi geliyor. Eskiden basit bir yüzleşmede anksiyete atakları geçirirken, şimdi Xanax'a ihtiyaç duymadan bunu atlatabiliyorum.

Nikolas beni güçlü yaptı.

Elimi sıkıca kavradığı gibi, kalenin arkasından uzanan patikadan aşağı doğru yürüyoruz. Hava soğuk olsa da günde bir kez yürüyüşe çıkmaya çalışıyoruz. Nikolas'ın doğada olmayı ve temiz hava almayı sevdiğini fark ettim ve umarım eve döndüğümüzde günlük yürüyüşlerimize devam edebiliriz.

Fıskiyeli bir avluya ulaştığımızda onun yanına daha da sokuluyorum. Suyu kaplayan ince bir buz tabakası var, kış güneşi suyu ezilmiş elmaslar gibi parlatıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

Nikolas boynumdaki atkıyı tutuyor ve onu bir tasma gibi kullanarak beni kendisine doğru çeviriyor. Gözleri sevgiyle dolu, her zaman ondan yayılan acımasızlığın keskin kenarlarını yumuşatıyor.

Eldivenlerini çıkardığında kaşlarımı çatmaya başladım. "Ne yapıyorsun? Hava soğuk."

"Sadece on dakikaya ihtiyacım var," diyor, dudaklarında kalp kırıcı derecede sıcak bir sırıtış beliriyor. Eldivenlerimi çekiştirerek çıkarıyor ve alyansımı parmağımdan kaydırıldığında kaşlarım çatılıyor.

Nikolas'ın gözleri benimkileri buldu. "Ben, Nikolas Peter Ares Stathoulis, seni, Theresa Maria Drakatos'u, bugünden itibaren sahip olmak ve elimde tutmak üzere eşim olarak kabul ediyorum..."

Bir anda yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve içimi bir duygu dalgası kaplıyor.

Yeminlerimizi yeniliyor muyuz?

"...daha iyi, daha kötü, daha zengin, daha fakir, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sevmek ve değer vermek için."

Kelimeleri duymak beni tam da hislerimden vuruyor. Boğazım düğümleniyor, gözlerim buğulanıyor.

Bu kelimeleri ilk söylediğimizde bana hiçbir şey ifade etmemişlerdi. Anlamalarını düşünemeyecek kadar öfkeliydim.

"Ben, Theresa Maria Drakatos, seni, Nikolas Peter Ares Stathoulis'i, bugünden itibaren, iyi günde, kötü günde, zengin günde, fakir günde, hastalıkta ve sağlıkta, ölüm bizi ayırana dek sevmek ve beslemek üzere kocam olarak kabul ediyorum" derken dudaklarım aralanıyor ve yemin sesimde titriyor.

Nikolas yüzüğü tekrar parmağıma takıyor ve elini yanağıma götürüyor, hava buz gibi olsa da dokunuşu hâlâ sıcak. "Seni karım olarak kabul ettim. Fazla seçeneğin yoktu."

Kaşlarımı çatmış gibi yapıyorum. "Aynen öyle."

"Theresa, beni kocan olarak kabul ediyor musun?" diye sorar.

Göklerden süzülen minik kar taneleri aramızdaki bu samimi anı büyülü bir hale getiriyor.

"Söz veriyorum." Sesimde tüm kalbimle söz veriyorum, "Şimdi ve sonsuza dek."

Avuç içi yanağıma ısıtıyor, başparmağı alt dudağıma okşuyor. Bana bakıyor, sanki en büyük korkusu

Her an yok olabilirim - ve her zaman olduğu gibi Nikolas bana türümün tek örneğiymişim, değerliymişim gibi hissettiriyor.

"Beni hâlâ delirtiyorsun," diye fısıldıyor eğilmeye başlarken.

"Öyle mi?"

Ağzının kenarları seksi bir sırtışa dönüşüyor. "Şimdi ve sonsuza dek, *kardiá mou*."

Nefeslerimiz birbirine karışıyor ve Nikolas ağzımı almadan hemen önce beyaz hava pufları oluşturuyor.

Diğer elini başımın yanına getiriyor, parmakları beni yerimde tutmak için saçlarımı bir avuç tutuyor. Dili ağzıma giriyor ve sonra tüm sevgisini içime akıtırken tek yapabildiğim hissetmek oluyor.

Dili sert darbelerle benimkini tadıyor, bana karşı hissettiği yoğun sahiplenme duygusu ciğerlerimdeki havayı çalıyor.

Duygular göğsümde patladı - sevgi, hayranlık, mutlak saplantı, ama en çok arzu.

Derimin altındaki karıncalanmalar canlanıyor, karnım sertçe sıkılıyor ve bu adama duyduğum sürekli ihtiyaç bir şehvet cehennemine dönüşüyor.

Parmak uçlarıma kalkıp ona yaklaşıyorum, onunla bütünleşmekten başka bir şey istemiyorum.

Bağımlısı olduğum kolonyasının kokusu soluduğum havaya karışıyor. Bana gösterdiği tutkunun aynısıyla öpücüğe karşılık verirken muhtaç bir inilti kaçıyor içimden.

Ve her zamanki gibi Nikolas'ın öpücüğü bana sahip oldu.

Beni ele geçirdiği ezici güçten başım dönüyor. Bana bir kez bakıp onun olduğuma karar veren adam tarafından sahiplenildiğimde onu her yerde hissediyorum.

Ağzı benimkini yutuyor, sert kasları parmaklarımla altında, katı vücudu benimkine bastırıyor - ve bunun cennete en çok yaklaşabileceğim an olduğunu biliyorum.

Çünkü onsuz tek bir gün yaşamaktansa şeytanımın peşinden cehenneme gitmeyi tercih ederim.

Sonsöz

Nikolas

On beş yıl sonra.

Los Angeles'taki Dolby Tiyatrosu'nda yanımda kraliçemle otururken daha fazla gurur duyamazdım.

Theresa bana sadece iki güzel çocuk vermekle kalmadı, aynı zamanda kariyerinde de muazzam bir başarı elde etti. Evet, yönettiği her filmi ben finanse ettim ama bizi bu noktaya getiren onun sıkı çalışmasıydı.

Oscarlar.

Nefis karıma bakıyorum ve titreyerek nefes aldığını, dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarı fırladığını fark edince kolumu kaldırıp omuzlarına doluyorum.

Yakına eğilerek fısıldıyorum, "Bu iş sende, *kardiá mou*. Bunu senden daha fazla hak eden kimse yok."

Bana minnettar bir gülümseme veriyor. "Sen olmasaydın bunu yapamazdım."

"Yönetmen..." diye başlıyor geçen yılın en iyi kadın oyuncusu Julianne Sparks ve Tess anında bacağımı tutuyor, tırnakları kan arıyor. "Yaratıcı dokunuşu her kareye damgasını vuruyor." Bir alkış tufanı koptu, salonda neredeyse sağır edici bir ses vardı. Julianne zarafetle bekliyor, sonra devam ediyor: "İçinde kaybolabileceğimiz bir hikaye yaratmak için ekiple birlikte yorulmadan çalışan yönetmendir. Bu

Yönetmenin vizyonu sıradan bir filmi alıp bir başyapıta dönüştürüyor."

"Tanrım," diye fısıldıyor Tess yanımda, sesi sinirden gerilmiş. "Kusacağım."

"Hayır, değilsin. Bunu başarabilirsin," diyerek onu cesaretlendirmeye çalışıyorum. Kamera Tess'e odaklanıyor ve ben içgüdüsel olarak ona daha sıkı sarılıyorum. "Gülümse, *kardiá mou*."

Dürüst olmak gerekirse, acı çekiyor gibi görünüyor ve gerçekten kusacağından endişelenmeye başlıyorum.

"Derin nefes al bebeğim," diye emrediyorum, böylece ciğerlerine biraz hava girebilecek. "Bu an için kıcını yırttın ve Oscar töreninde kusmayacağından emin olabilirsiniz."

"Bu dört yönetmenin her biri geçtiğimiz yıl boyunca kendi başyapıtlarını yarattı. İşte en iyi yönetmen adayları."

"Nikolas," diye fısıldıyor Tess, tırnakları bacağıma daha da derin batıyor.

Ağzımı şakağına bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, tüm gücümü ona veriyorum.

Ekran ilk adayla aydınlanıyor. "Nolan Price. Işık gözlerini terk etti." İki aday daha anons edilir ve ardından "Theresa Stathoulis. *Diávolos*."

Ağzımın kenarları kalkıyor, çünkü dünyanın çok azı biliyor ki, film benim mafya lideri ve uygun bir şekilde Şeytan olarak adlandırılan hayatıma dayanıyor.

Julianne zarfı açmaya başlarken ıslıl ıslıl gülümsüyor. "Ve Oscar ödülü..."

Zaman lanet olsun durur, ve herkes
içinde benim vücut sıkılaşıır.

"Theresa Stathoulis."

Tess kıkırdamıyor ve kamera üzerimizdeyken onu ayağa kaldırıp sarılıyorum.

"Ne?" diye fısıldıyor tam bir şok içinde.

"Sen kazandın, bebeğim." Ayrılmış dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum. "Git Oscar'ını al!"

"Bu Theresa Stathoulis'in ikinci adaylığı ve ilk Oscar galibiyeti," diye bir ses salonu dolduruyor ve alkış seslerine karışıyor.

Tess'i koridora doğru itiyorum. "Sahneye doğru yürü ve gülümse. Bu iş sende."

Soluk mavi pırıltılı bir elbise giymiş bir hayal gibi görünen hayatımın aşkı, gözyaşları onu boğmakla tehdit ederken merdivenlerden sahneye çıkıyor.

Varlığımın her zerresinden fışkıran gururla, elini ilk Oscar'ına sararken eşim diyebileceğim bu inanılmaz yaratığı alkışlıyorum.

İşte benim kızım.

Tiyatro tekrar koltuklarına yerleştğinde, Tess gergin bir kıkırdama çıkarır. "BEN... BEN." Bir adım geri çekiliyor ve ben de onun duygularını kontrol altına almak için verdiği mücadeleyi izliyorum.

Derin nefes al, bebeğim.

Üç saniye geçti, sonra kraliçem çenesini kaldırdı, mikrofona doğru adım attı ve kalbimi çalan o ışıltılı gülümsemesini takındı. "Akademi'ye, bu odadaki herkese ve diğer inanılmaz adaylara teşekkür ederim." İçine çekiyor

Derin bir nefes aldı, sinirleri yüzündeki gülümsemeyi çalmakla tehdit ediyordu. "*Diávolos'u* hayata geçirmek için yorulmadan çalışan harika ekibe teşekkür ederim." Tess'in bakışları benimkileri arıyor ve gözlerimiz kilitlendiğinde, kazandığına hâlâ inanamayarak başını sallıyor. "En çok da kendi şeytanıma teşekkür ederim. Kocam iki güzel çocuğumuzu tek başına büyüttü ve hayallerimin peşinden gitmeme izin verdi." Bana bir öpücük konduruyor, kalbim sevgi ve gururla dolup taşıyor, sonra Oscar'ı havaya kaldırıyor. "Bu senin için çünkü sen benim en büyük hayranım oldun." Gülümsemesi parlıyor. "Yapmaya gönül verdiğim her filmi finanse ettin. Bunun için teşekkürler, bu arada." Katılımcıların hepsi gülüyor, Tess ve bana birbirimize bakmamız için bir an veriyorlar.

Ortam tekrar sakinleştğinde Tess sözlerini şöyle bitirir: "Seni seviyorum Nikolas. Şimdi ve sonsuza dek."

İyi günde kötü günde, bebeğim.

Son.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

